

นิทาน

นิทาน

เรื่องและภาพ : เวฬุรีย์

2/60/4
ไม่เรียบร้อย

เรื่องและภาพ : เวฬุริยะ

มาน้ำเปลี่ยนสี

เรื่องและภาพ : พณนิตา หวันลา (เวพูริยะ)

วรรณกรรมเยาวชนแนวสมจริง สำหรับเยาวชน ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๘

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๖๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

กลุ่มสาขาวิชาพัฒนาศักยภาพมนุษย์ คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษา : ผศ. รพินทร (ณ ถกลาง) คงสมบูรณ์

ขอขอบคุณ : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์

อ. ดร. ธันยา พิทยาพิทักษ์

ผศ. อนุสรณ์ ดีไหว้

อ. ดร. พิชญ์ นิลรุ่งรัตน์

ติดต่อ

เบอร์โทรศัพท์ ๐๙๓-๔๙๗-๙๔๕๑

อีเมล pannita.wa00@gmail.com

คำนำ

‘โรคหลายอวัยวะ’ หรือที่คนจำนวนหนึ่งรู้จักในชื่อ ‘โรคหลายบุคลิก’ อาจถูกจดจำว่าเป็นโรคหายาก ไม่พบในประเทศไทย หรือเป็นโรคที่ไม่มีอยู่จริง แท้จริงแล้วเป็นเช่นนั้นจริงหรือ

หากสาเหตุของโรคหลายอวัยวะคือบาดแผลทางจิตใจที่รุนแรงในวัยเด็ก ท่านผู้อ่านคิดว่ามีเด็กไทยที่เผชิญกับปัญหาความรุนแรงอยู่มากน้อยเพียงใด น้อยพอจะทำให้ไม่เกิดผู้ป่วยโรคหลายอวัยวะหรือไม่ พวกเราอาจได้รับข้อมูลเกี่ยวกับโรคนี้และปัญหาสุขภาพจิตยังไม่มากพอเท่านี้

ตัวละครผู้ป่วยโรคหลายอวัยวะในวรรณกรรมเล่มนี้ไม่ใช่ฆาตกร ไม่ใช่วายร้าย ไม่ใช่วีรบุรุษ ไม่ใช่ตัวเอกละครโศกนาฏกรรม พวกเธอเป็นเพียงเด็กธรรมดา ซึ่งผู้เขียนได้รับแรงบันดาลใจมาจากประสบการณ์ของเพื่อนผู้ป่วยโรคหลายอวัยวะกับคนใกล้ชิดของผู้เขียนจำนวนหนึ่ง อย่างไรก็ตาม อาการของโรคหลายอวัยวะมีขอบเขตที่กว้าง โปรดอย่ายึดถือว่าคุณป่วยโรคหลายอวัยวะทุกคนต้องแสดงอาการแบบเดียวกับวรรณกรรมเล่มนี้

ขอขอบคุณเพื่อนผู้ป่วยโรคหลายอวัยวะทุกคนที่ช่วยให้คำปรึกษารวมถึงเพื่อนพี่น้องทุกคนที่ให้การช่วยเหลือ

เวฬุริยะ

ผู้เขียน

ข้อควรระวัง

วรรณกรรมเล่มนี้มีเนื้อหารุนแรงและเกี่ยวข้องกับประเด็นอ่อนไหว
ท่านสามารถตรวจสอบรายการเนื้อหาที่อาจส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจได้ใน
หน้าถัดไป และพึงระลึกไว้เสมอว่าวรรณกรรมมิใช่เครื่องมือวินิจฉัยโรค หากเกิด
ข้อสงสัยเกี่ยวกับอาการของตนเองหรือผู้อื่น และต้องการคำวินิจฉัย โปรด
ปรึกษาจิตแพทย์

เนื้อหาที่อาจส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจ

- Abandonment : การถูกทอดทิ้ง
- Complex Post-Traumatic Stress Disorder (C-PTSD) : โรคเครียด
หลังเหตุการณ์สะเทือนขวัญที่ซับซ้อน
- Child Abuse : การทารุณกรรมเด็ก
- Dehumanization : การลดทอนความเป็นมนุษย์
- Depersonalization : ภาวะแยกตัวออกจากตนเอง
- Derealization : ภาวะแยกตัวออกจากความเป็นจริง
- Dissociation : ภาวะแยกตัว
- Dissociative Identity Disorder (DID) : โรคหลายอัตลักษณ์
- Dormancy : การหายไปเป็นเวลานานของอัตลักษณ์
- Domestic Violence : ความรุนแรงในครอบครัว
- Emotional Abuse : การทำร้ายทางอารมณ์และจิตใจ
- Guilt Trip : การกดดันให้รู้สึกผิด
- Loss of Alter : การสูญเสียอัตลักษณ์
- Imprisonment : การกักขัง
- Inter-Alter Conflict : ความขัดแย้งระหว่างอัตลักษณ์
- Major Depressive Disorder : โรคซึมเศร้า
- Mention of Abortion : การกล่าวถึงการแท้ง
- Panic Attack : อาการตื่นตระหนกเฉียบพลัน
- Persecutor Alter : อัตลักษณ์ผู้ข่มเหง
- Physical Abuse : การทำร้ายร่างกาย

- Post-Traumatic Stress Disorder (PTSD) : โรคเครียดหลังเหตุการณ์สะเทือนขวัญ
- Ritual Abuse : การทารุณกรรมเชิงพิธีกรรมและศาสนา
- Self-Harm : การทำร้ายตัวเอง
- Self-Loathing : การเกลียดชังและด้อยค่าตัวเองอย่างรุนแรง
- Suicide Behavior : พฤติกรรมการฆ่าตัวตาย
- Toxic Parenting : การเลี้ยงดูที่บั่นทอนจิตใจ

วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

ต้น

เพดานเป็นสีขาว ไม่ใช่สีขาวไก่

ม่านฟ้ากะพริบตาถี่ ๆ แล้วเพ่งมองเพดานอีกครั้ง มันยังเป็นสีขาว แม้เธอจะสายตาสั้น แต่สายตาก็ไม่ได้แยจจนถึงขั้นแยกสีไม่ออก เพดานห้องควรเป็นสีขาวไก่ ถ้าเป็นสีอื่น แสดงว่าเธอตื่นขึ้นมาในสถานที่อื่น บางทีอาจเป็นห้องพยาบาลที่โรงเรียน ม่านฟ้าเคยตื่นนอนที่นั่นอยู่หลายครั้ง

เธอใช้สองแขนยันเตียงเพื่อลุกขึ้นนั่ง ห้องนี้ใหญ่กว่าห้องนอนของเธอ ผันกับเพดานมีสีขาว พื้นปูกระเบื้องสีเทา ไม่มีหน้าต่างแต่มีระเบียง ถัดจากระเบียงมีโต๊ะเขียนหนังสือสองตัว ตัวหนึ่งเป็นระเบียบเรียบร้อย ในขณะที่อีกตัววางข้าวของระเกะระกะ เตียงที่เธอนอนกว้างพอจะนอนได้สองคน

ที่นี่ไม่ใช่ห้องพยาบาล

คงเป็นห้องพักของใครสักคน แต่ม่านฟ้าไม่รู้ว่าเป็นห้องพักใคร

เธอขมวดคิ้วเล็กน้อย หันซ้ายหันขวามองรอบห้อง เพื่อว่าตนเองอาจมองสภาพแวดล้อมผิดไปเพราะความสับสนอลหม่าน ทว่าทุกอย่างยังเหมือนเดิม เธอยังคงอยู่ในห้องที่ไม่รู้จัก จะว่าเป็นความฝันก็ไม่ใช่ ในเมื่อหยิกแขนแล้วเจ็บ ตบหน้าก็เจ็บไม่ต่างกัน

มีแว่นตาวางอยู่บนหัวเตียง กรอบทรงสี่เหลี่ยม ไม่ใช่ทรงหยดน้ำอย่างที่เคยใส่ประจำ แต่เมื่อลองสวมดู มันกลับพอดีกับคาสายตาเธอ ม่านฟ้าพยายามนึกย้อนไปว่าเปลี่ยนแว่นตาดังแต่เมื่อไร ก่อนพบว่าไม่มีร่องรอยใดหลงเหลืออยู่ในความทรงจำ อาการซีหลงซีลืมของเธอคงจะกำเริบอีกแล้ว

มาน้ำฟ้าลุกจากเตียง เพิ่งสังเกตเห็นว่าชุดที่ตนเองใส่คือเสื้อเชิ้ตสีขาว กับกระโปรงจีบสีดำ เธอจำได้ว่าไม่เคยมีชุดแบบนี้ในตู้เสื้อผ้า แต่ก็เริ่มไม่มั่นใจแล้ว ทำไมวันนี้ทุกอย่างถึงผิดแปลกไปหมด เธอเดินไปที่ระเบียง ดึงผ้าม่านที่แจ่มอยู่ให้เปิดกว้างจนมองเห็นทิวทัศน์ด้านนอกได้

ตึกสูง รถยนต์ ผู้คนพลุกพล่าน

สิ่งเหล่านี้ จำนวนมากมายขนาดนี้ ไม่ใช่ทิวทัศน์ของหมู่บ้านที่เธออาศัยอยู่เลย

ที่นั่นไหน...

ยังใช้ความคิด หัวยิ่งปวดตื้อ หากเรื่องราวในวันนี้เป็นผลจากอาการหลงลืมของเธอจริง ต่อให้พยายามคิดแทบตายแค่ไหนก็คงไม่ได้คำตอบอะไรเหมือนเคย เป็นเช่นนั้นเสมอมา การถามข้อมูลจากคนรอบตัวหรือสังเกตสภาพแวดล้อมยังให้ข้อมูลได้มากกว่าความทรงจำของเธอเสียอีก

คิดได้ดังนั้นจึงเดินสำรวจห้องอีกครั้ง ห้องนี้มีโต๊ะเขียนหนังสือสองตัว เพียงสำหรับสองคน หมายความว่าน่าจะมีใครอีกคนพักอยู่ที่นี้ด้วย

ผู้หญิงหรือผู้ชายล่ะ

มาน้ำฟ้าชะงักไป

ถ้าเป็นผู้ชายก็ต้องรีบหนีออกไปให้เร็วที่สุด

ลมหายใจเริ่มติดขัดเล็กน้อยเมื่อนึกถึงความเป็นไปได้นั้น ปลายนัวชาวาบ เธอรีบเดินไปเปิดตู้เสื้อผ้า โชคดีที่เจอแต่เสื้อผ้าผู้หญิงที่น่าจะรุ่งราวคราวเดียวกัน ทำเอามาน้ำฟ้าเผลอขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ด้วยความโล่งใจ

ในตู้เสื้อผ้ามีเสื้อเชิ้ตสีขาวกับกระโปรงจีบสีดำอีกหลายชุด มาน้ำฟ้าหยิบเสื้อเชิ้ตตัวหนึ่งขึ้นมาเพ่งดู รู้สึกคุ้นตาอย่างบอกไม่ถูก คล้ายเครื่องแบบ

นักเรียนมัธยมปลาย แต่ก็ไม่ใช่ กระดุมถูกเลาะออกไปถึงสี่เม็ด ถ้าเป็นชุดนักเรียนคงถูกครูห้องปกครองเรียกพบแล้ว

เธอแขวนเสื้อตัวนั้นไว้ที่เดิม เหลือเพียงห้องน้ำที่ยังไม่ได้สำรวจ ม่านฟ้าหันหลัง ห้องน้ำอยู่ฝั่งตรงข้ามตู้เสื้อผ้าพอดี แม้ว่าร่องรอยของอดีตที่หายไปไม่น่าอยู่ในนั้น แต่ตรวจดูก่อนก็ไม่เสียหาย

เธอกดเปิดสวิตช์ไฟ ผลักประตูเบา ๆ และก้าวขาเข้าไป

ชักโครก ผักบัว อ่างล้างหน้า

ทุกอย่างปกติ

มีเพียงสิ่งเดียวที่ผิดปกติ

...ผู้หญิงคนหนึ่งกำลังยืนจ้องม่านฟ้า

ผู้หญิงคนนั้นมีผมหยักศกสีแดงยาวถึงอก ดวงตากลมโต ขอบตาบนเขียนเส้นสีดำด้วยเครื่องสำอางที่ม่านฟ้าไม่รู้ชื่อเรียก สวมแว่นตาทรงสี่เหลี่ยม ทาลิปสติกสีแดงฉูด เสื้อผ้าของเธอเหมือนกับที่ม่านฟ้าสวมอยู่ทุกประการ ม่านฟ้าเพิ่งสังเกตเห็นว่ากระดุมเสื้อเป็นกระดุมโลหะ เพราะแบบนี้จึงต้องเลาะกระดุมเก่าออกก่อน

เมื่อม่านฟ้าผละถอยหลัง เธอก็ผละถอยหลัง

ม่านฟ้ายกมือแตะใบหน้าตนเอง เธอก็ทำแบบเดียวกัน

ม่านฟ้าจับเส้นผมแล้วเพ่งมอง

ตามที่คาดไว้ มันเป็นสีแดง

ผู้หญิงผมสีแดงคนนั้นคือเงาสะท้อนของม่านฟ้าในกระจก

การย้อมผมสีแดงและแต่งหน้าจัดขนาดนี้เป็นสิ่งที่ม่านฟ้าไม่เคยคิดจะทำ ใบหน้านั้นคือใบหน้าเธอไม่ผิดแน่ แต่ม่านฟ้ากลับรู้สึกว่ามีสิ่งใดในร่างกายนี้เป็นของตัวเองเลย

หลับตา ลืมตา ทำแบบนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ม่านฟ้ายังเป็นผู้หญิงผมสีแดง

...ถ้าแม่เห็นเข้าคงแค้นแน่

ความรู้สึกวิงเวียนเข้าสู่โคม ม่านฟ้าเดินเซออกมาจากห้องน้ำ ทุดนั่งลงบนเตียงและพยายามตั้งสติ ใช้เวลาเกือบสิบนาทีที่กล่าวลมหายใจจะช้าลง ยังเจ็บหน้าอกอยู่ มือยังสั่นบ้าง แต่อย่างน้อยความทรมานก็ไม่มากเท่าเดิม

หญิงสาวผมแดงนั่งอยู่อย่างนั้นจนอาการสงบ แสงแดดจ້ายามบ่ายสามเริ่มอ่อนแรงลงไปพร้อมดวงตะวันที่กำลังคล้อยต่ำ รู้ตัวอีกทีก็จะเย็นแล้ว ม่านฟ้ายังไม่เข้าใจเลยว่าเกิดอะไรขึ้น เธอตื่นขึ้นมาในสถานที่ที่ไม่รู้จัก จำหน้าตาตัวเองไม่ได้ และเช่าห้องพักอยู่กับใครไม่รู้อีก

หรือโรคสมองเสื่อมจะเป็นคำตอบของเรื่องราวทั้งหมด

คงดีไม่น้อยถ้ามีสิ่งที่จะช่วยบันทึกช่วงเวลาที่ไม่ได้

ม่านฟ้านึกถึงไดอารี่ขึ้นมา ในกองข้าวของบนโต๊ะอาจมีไดอารี่ก็ได้ มันคือเพื่อนรักของม่านฟ้า เป็นที่พึ่งหนึ่งเดียวที่ยินดีรับฟังเรื่องอัดอั้นสารพัด เธอเขียนไดอารี่มาตั้งแต่เด็ก ไม่เคยเลิกเขียน ดังนั้นจึงเป็นไปได้ว่าม่านฟ้าอาจเก็บไดอารี่เหล่านั้นไว้ที่ไหนสักแห่งในห้องนี้

ว่าแล้วก็ลุกไปรื้อดูของบนโต๊ะ เธอเลือกโต๊ะที่รกก่อนโต๊ะที่เป็นระเบียบ เพราะโต๊ะนั้นสะอาดสะอ้านเสียจนมองปราดเดียวแล้วรู้ทันทีว่าไม่มีสิ่งที่กำลังตามหา ม่านฟ้าหยิบของบนโต๊ะขึ้นมาทีละอย่าง เครื่องเขียน กล้องแว่นตา เครื่องสำอาง ทุกอย่างวางกระจัดกระจาย เธอไม่ใช่คนเจ้าระเบียบนัก แต่ก็ไม่เคยปล่อยให้โต๊ะเลอะเทอะขนาดนี้

มีปฏิทินตั้งโต๊ะด้วย

คงไม่แปลก ถ้าเดือนกับปีบนปฏิทินตั้งโต๊ะที่เธอหยิบขึ้นมาดูไม่ใช่เดือนมีนาคมของปี พ.ศ. ๒๕๖๐

ปลายนิ้วสั่นเทาไล่ไปตามตัวเลขบนปฏิทิน ลมหายใจสะดุดกับความเย็นเยียบได้จากปลายนิ้วมาถึงหัวใจ เมื่อวานยังวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๕ อยู่เลย

เหนือริมไหล่จากฝ่ามือ ม่านฟ้าหนึ่งผืน ไม่รู้จะทำอะไรต่อ

หมายความว่าความทรงจำของเธอหายไปห้าปีหรือ... แม้แต่คนชี้หลังขี้ลมก็คงไม่ลืมชีวิตตัวเองไปครึ่งทศวรรษแบบนี้ นี่เธอสมองเสื่อมโดยไม่รู้ตัวหรือเปล่า

เกิดอะไรขึ้นในช่วงห้าปีที่ผ่านมามากันแน่...

ถ้าอย่างนั้นตอนนั้นม่านฟ้าก็อายุยี่สิบปีแล้ว หลังจากค้นเจอเอกสารประกอบการเรียนระดับมหาวิทยาลัย เธอจึงรู้ว่าเครื่องแบบคล้ายชุดนักเรียนที่สวมใส่อยู่คือชุดนักศึกษา และมหาวิทยาลัยที่เรียนตั้งอยู่ในกรุงเทพฯ

ม่านฟ้ารู้สึกขาไปทั้งตัว แต่เธอใช้ความคิดจนเหนื่อยแล้ว หญิงสาวจึงโยนความคิดให้โรคสมองเสื่อม ปลอบใจตัวเองว่าคงเป็นเพราะความหลงลืม

ในที่สุดม่านฟ้าก็เจอไดอารี มีเล่มหนึ่งวางบนโต๊ะ อีกหลายเล่มถูกเก็บในกล่องลังใต้โต๊ะ กินเวลาอยู่หลายนาทีกว่าจะหากล่องลังกล่องนั้นเจอ ก่อนหน้านี้เธอทนความรกไม่ไหวเลยเผลอลังจัดโต๊ะใหม่เสียนาน

ม่านฟ้าดึงกล่องลังออกมา แล้วนั่งลง จำนวนไดอารีเพิ่มขึ้นมาหลายเล่มนับตั้งแต่ห้าปีก่อน โชคดีที่เธอยังเขียนบันทึกอย่างสม่ำเสมอ เมื่อเกิดเหตุการณ์พิศวงแบบนี้จะได้ไม่ต้องใช้ชีวิตเหมือนคล่าทางในถ้ำ

ม่านฟ้ายกไดอารี่ทุกเล่มมาวางกองบนพื้น แยกเล่มที่เก่ากว่าห้าปีไว้
อีกกอง แบบนั้นคงช่วยให้หาเล่มที่บันทึกเรื่องราวช่วงที่ความทรงจำหายไปได้
ง่ายขึ้น

โดยส่วนใหญ่ไดอารี่สมัยเด็กของม่านฟ้าเป็นสมุดจากสหกรณ์โรงเรียน
มันหาซื้อง่าย ราคาถูก มีแค่บางเล่มที่ปกมีรูปตัวการ์ตูนซึ่งพอเคยซื้อให้เมื่อนาน
มาแล้ว แต่เธอได้ใช้ถึงแค่ตอนประถมต้นเท่านั้น

สมุดรูปแมว

สมุดรูปนก

สมุดรูปก้อนเมฆ

สมุดรูปกระต่าย...

ม่านฟ้าดูสมุดรูปกระต่ายเบา ๆ

มันคือไดอารี่เล่มแรก que เธอเริ่มเขียนตอนอายุเจ็ดขวบ

รื่องรอย

มานฟ้าคิดถึงพ่อ

พ่อคิดถึงเธอบ้างไหม

เด็กหญิงวัยเจ็ดขวบนอนราบกับพื้น มือจับดินสอทำการบ้าน ครูประจำชั้นประถมหนึ่งสั่งให้วาดภาพและเขียนบรรยายเกี่ยวกับครอบครัว มานฟ้าวาดตัวเองแล้ว แต่ไม่รู้จะวาดพ่อกับแม่อย่างไร

ปลายดินสอจรดลงบนกระดาษ ลากเส้นโค้งสั้น ๆ ได้เพียงหนึ่งเส้น แล้วมานฟ้าก็ลบ

ขีด ลบ ขีด ลบ

พ่อก็ไม่ได้อยู่ที่นั่นมาเป็นปีแล้ว ยังต้องวาดพ่อหรือเปล่า

ถ้าวาดพ่อ พ่อจะกลับมาอยู่ด้วยกันไหม

ความคิดเหล่านั้นวนเวียนในหัว จ้องมองกระดาษสีขาววากับว่าจะมีคำตอบปรากฏขึ้นมา แต่ทุกอย่างว่างเปล่า ไม่มีคำตอบ ไม่เหลือความคิดใดในหัว สายตามานฟ้าเลือนลอยและนิ่งอยู่อย่างนั้น รู้ตัวอีกทีก็ผลอขีดเส้นขยุกขยิกเกือบครึ่งหน้ากระดาษแล้ว

มานฟ้าลบทิ้ง

เด็กหญิงเปลี่ยนใจวาดแม่แทน เธอวาดหัว ตัว เสื้อผ้า เว้นใบหน้าไว้เป็นส่วนสุดท้าย

ดวงตาแม่คมเหมือนเหยี่ยว ม่านฟ้าเป็นได้แค่หนูนาตัวหนึ่งเมื่อสบตา
แม่

ริมฝีปากของแม่เหมือนเส้นโค้งคว่ำมากกว่าเส้นโค้งหงาย

ม่านฟ้าวาดเส้นโค้งหงาย

เธอวาดแม่ยิ้ม

‘ครอบครัวของฉัน มีแค่แม่กับฉัน พวกเรามีความสุข’

คำบรรยายมีเท่านั้น

เธอไม่ควรเขียนถึงพ่อ

ตัวตนของพ่อไม่ต่างจากรอยดินสอที่ลบออกไม่หมด เป็นรอยดำที่
ทำความสะอาดสักเพียงไรก็ไม่เคยหายไปจากใจ เธอพูดถึงพ่อต่อหน้าแม่ไม่ได้
แม่ไม่อยากรับรู้ ในขณะที่ม่านฟ้าอยากเจอพ่อ อยากอยู่กับพ่อ แต่ความคิด
แบบนี้อาจทำให้แม่ไม่พอใจ

พ่อเป็นผู้ชายใจดี มักซื้อของเล่นหรือหนังสือมาให้ ตอนที่ยังเด็ก พ่อจะ
สอนม่านฟ้าอ่านหนังสือเมื่อมีเวลาวางหลังเลิกงาน เธอไม่ใช่เด็กหัวดี ค่าง่าย ๆ
ก็ยังอ่านผิด แต่พ่อไม่เคยดุหรือด่าเลย คอยชมม่านฟ้าเสียด้วยซ้ำ แม่ไม่เคยทำ
อย่างนี้

อีกกิจวัตรหนึ่งที่พ่อกับม่านฟ้าเคยทำร่วมกันทุกวันนี้คือการดักบาตร
และทำอาหารเช้า พ่อจะปลุกม่านฟ้าตอนตีห้า ทำข้าวต้มอย่างง่าย แค่น้ำ
ร้อนราดข้าวสวยที่มีเครื่องในกับเนื้อหมูต้ม ส่วนหนึ่งไว้ใส่บาตร อีกส่วนเป็น
มือเช้าสำหรับพ่อ แม่ และม่านฟ้า

พ่อใจบุญ หมาในหมู่บ้านได้กินเศษอาหารเหลือจากพ่อทุกวัน พ่อสอน
ให้ม่านฟ้าสวดมนต์เป็นก่อนอ่านหนังสือออกด้วยซ้ำ พ่อบอกว่าถ้าสวดมนต์เป็น

ประจำ คุณพระคุณเจ้าจะคุ้มครอง แคล้วคลาดจากภยันตราย ถ้ามีบุญมากพอ ก็จะสามารถในอนาคต

แต่ความใจบุญนี้เองที่พรากพ่อไป

ช่วงหนึ่งพ่อเริ่มไม่ค่อยอยู่บ้าน แม่ร้อนใจและโมโหมาก ม่านฟ้าจำรายละเอียดได้ไม่มากนัก รู้แค่พ่อแอบไปศึกษาวิชากับหมอธรรมประจำหมู่บ้าน พ่อเชื่อว่าศาสตร์เหล่านี้สามารถช่วยชีวิตชาวบ้านที่ทุกข์ทรมานจากอาการเจ็บป่วยหรือขับไล่ผีสิงได้ ในขณะที่แม่คัดค้านหัวชนฝา อยากให้พ่อทำงานหาเงินให้มากขึ้น ไม่อยากอับอายที่มีสามีโง่มลาย

พ่อกับแม่ทะเลาะกันแทบทุกวัน จนพ่อกอกจากบ้านไป ไม่ยอมกลับมาอีก ทั้งให้ม่านฟ้าอยู่กับแม่ ม่านฟ้าเสียใจ แต่ถ้าแสดงความเศร้าออกมา แม่จะโกรธ แม่เป็นแบบนี้มานานแล้ว เด็กหญิงจึงใช้ชีวิตตามปกติด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม เพื่อให้แม่รู้สึกสบายใจ ทว่ามันกลับทำให้แม่โกรธเข้าไปใหญ่

ม่านฟ้าจำได้ว่าตอนนั้นแม่น้ำกล้วมาก แต่จำไม่ได้ว่าเพราะอะไร

ม่านฟ้าขึ้นหลังขี้ลมมาตั้งแต่ไหนแต่ไร บางครั้งลืมนำออกจากบ้านมาได้ อย่างไรก็ตาม บางครั้งจำไม่ได้ว่าความเจ็บปวดกับรอยฟกช้ำตามตัวมาจากไหน ม่านฟ้ามักสรุปให้มันเป็นเพียงการคิดไปเองคนเดียว

วันหนึ่งม่านฟ้าตื่นขึ้นมาเจอพ่อในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย เธอไม่เข้าใจสถานการณ์ แต่จิตใจที่ได้เห็นพ่ออีกครั้ง พอบอกให้ม่านฟ้าอยู่ด้วยกันที่นั่น เธออาจไม่ได้เรียนหนังสือต่อเพราะพ่อมีเงินไม่พอ แต่อย่างน้อยก็ไม่ต้องเจ็บตัวเพราะแม่

ม่านฟ้าสับสน ทำไมพ่อถึงพูดแบบนั้น แม่โหม่งง่ายและดุก็จริง แต่ร่องรอยตามตัวของเธอไม่ได้มาจากแม่ คงซุ่มซามหกล้มหรือชนอะไรสักอย่าง แล้วจำไม่ได้มากกว่า

พ่อประคบรอยฟกช้ำเหล่านั้นให้ สีหน้าพ่อดูไม่ดีเท่าไร
เห็นแบบนั้นเธอจึงพยายามปลอบใจพ่อด้วยการยิ้มและบอกว่า
ไม่เป็นไร เธอชินแล้ว ไม่เจ็บเลย

แต่นั่นกลับทำให้พ่อร้องไห้
น้ำตาถูกผู้ชายฝรั่งพรูออกมา ม่านฟ้าไม่เคยเห็นพ่อร้องไห้ เธอเป็น
เด็กไม่ดีหรือเปล่า จะบาปไหม จะตกนรกไหม ในเมื่อการทำให้พ่อแม่เสียใจเป็น
บาปหนัก

“หนูขอโทษ”

พ่อสายหน้า ดึงม่านฟ้าเข้าไปกอดแล้วขอโทษ

ม่านฟ้ารู้สึกผิด แต่ทำได้แค่กอดพอกลับ

สถานที่แห่งนี้เป็นบ้านใหม่ของพ่อ เป็นกระท่อมเล็ก ๆ ในสวนของ
ลูกศิษย์หมอมธรรมที่สนิทกัน ที่นี้เก่า ไทรม และคับแคบ นอนกันสองคนก็แทบไม่
เหลือพื้นที่ให้วางข้าวของแล้ว ม่านฟ้าไม่ใช่เด็กรักสบายจึงไม่มีปัญหาอะไร

เด็กหญิงได้ใช้เวลาพร้อมกับพ่อประมาณหนึ่งสัปดาห์เท่านั้น มีคนวิ่งมา
ตามพ่อให้ไปดูแลตอนบ่ายวันหนึ่ง บอกว่าแม่อาจจะตาย พ่อทิ้งให้ม่านฟ้าอยู่ที่
กระท่อมคนเดียวไม่ได้ เพราะแบบนั้นพ่อจึงอุ้มเธอไปบ้านแม่ด้วย

สิ่งแรกที่ม่านฟ้าเห็นเมื่อมาถึงบ้านคือฝูงชนที่มุงอยู่ข้างนอก พวกเขา
รีบดึงพ่อให้เดินเข้าไปข้างใน ผู้ใหญ่หลายคนไม่ยอมให้เธอเข้าไปหาแม่ในบ้าน
พวกเขาจึงอาสาดูแลม่านฟ้าให้ เวลาผ่านไปพักหนึ่งพ่อก็ยังไม่ออกมา ม่านฟ้า
ร้อนใจ เธอแอบวิ่งเข้าไปในบ้านเมื่อสบจังหวะ

ม่านฟ้ายังไม่เข้าใจความตายอย่างถ่องแท้

เธอรู้ว่ามดจะตายถ้าถูกเหยียบ

หลังจากถูกเหยียบ มดก็จะขยับตัวไม่ได้อีก

ความตายทำให้มดขยับตัวไม่ได้ การฆ่ามดจึงเป็นบาป และคนทำบาป
ต้องตกนรก

แม่นอนแน่นิ่งอยู่บนพื้น ใบหน้าม่วงคล้ำ รอบลำคอมีรอยถูกรัด เชือก
เส้นหนึ่งวางอยู่ไม่ไกล

“ใครทำแม่...” ม่านฟ้ายืนตัวแข็ง หายใจไม่ทั่วท้อง

“ไม่มีใครทำมันหรอก มันอยู่คนเดียว”

ผู้ใหญ่สักคนอุ้มม่านฟ้าออกไป

ทุกอย่างดับมืดลง

...

..

.

เมื่อลืมตา ม่านฟ้าก็อยู่กับแม่ที่บ้านหลังเดิมแล้ว แม่กำลังอ่านหนังสือ
รอบลำคอยังมีรอยสีแดงคล้ำ

“แม่อังยังไม่ตายเหรอ”

เด็กหญิงถามด้วยความสับสน ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น

“ทำไม จะหนีไปอยู่กับพ่อแกอีกหรือไง อยากให้ฉันตายนักก็ไปเลย!!”

แม่ตวาด หน้าแดงก่ำ เดินกระแทกสั้นเท้าเสียงดังตึงตึงไปทางครัว

ครัวเหรอ

ในครัวมีอาหาร กระทะ จาน ช้อน ส้อม เขียง มีด

มีด...

สองขาก้าวจับไว้วางความคิด ม่านฟ้าวิ่งไปกอดแม่ ดึงรั้งไว้ไม่ให้เดิน
ต่อ เธอยังไม่เข้าใจการกระทำของแม่ แต่มันน่ากลัว

ม่านฟ้ากลัวแม่ตาย

กลัวว่าตัวเองจะเป็นคนทำให้แม่ตาย

กลัวตกนรก

มาน้ำไม่ได้เจอพ่ออีกเลยนับแต่นั้น ไม่มีใครอธิบายเหตุผลให้ฟัง แต่เพราะแม่มักพูดว่าถ้ามาน้ำแอบหนีไปกับพ่ออีก แม่จะฆ่าตัวตาย เด็กหญิงจึงเข้าใจว่าห้ามไปหาพ่อเด็ดขาด และต้นเหตุของเหตุการณ์นั้นคือเธอเอง

มาน้ำยังคงคิดถึงพ่อ

คิดถึงทุกวัน

ทุกวัน

ต้องทำให้แม่มีความสุข

ต้องทำให้แม่ไม่อยากตายอีก

รอยยิ้มบนใบหน้ากว้างขึ้น น้ำเสียงสดใสขึ้น มาน้ำใช้ชีวิตเป็นเด็กไร้เดียงสาต่อหน้าแม่ ไม่ทำหน้าเศร้า ไม่ร้องไห้อีก นานวันเข้าก็แสดงออกแบบนั้นเกือบตลอดเวลา ต่อหน้าครู ต่อหน้าผู้ใหญ่ ต่อหน้าเพื่อน ต่อหน้าทุกคน

มาน้ำกลายเป็นเด็กที่มีความสุข

แม่มักมีความสุขขึ้นบ้าง

หญิงสาวผมสีแดงถอนหายใจ ความทรงจำวัยเด็กทำให้เธอรู้สึกแน่นหน้าอก ความกังวลของมาน้ำในตอนนี้นับกับมาน้ำในอดีตไม่ต่างกันเลย มาน้ำพยายามคิดในแง่ดีว่าแม่มักเป็นคนสงเสียให้เธอเรียนมหาวิทยาลัยเอง

อาจจะรู้อยู่แล้วว่าลูกสาวต้องออกจากบ้าน เป็นเธอต่างหากที่จำเหตุการณ์เหล่านั้นไม่ได้ แต่ม่านฟ้าคิดไม่ออกเลยว่าแม่จะอนุญาตให้ย้อมผมสีแดงดูเกรแบบนี้ได้อย่างไร

เธอคงต้องย้อมผมดำก่อนกลับบ้านต่างจังหวัด

ม่านฟ้าพลิกหน้ากระดาษ ไดอารี่ตอนเจ็ดขวบไม่มีเนื้อหาอะไรมากนัก เธอเขียนแค่ประโยคสั้น ๆ ไม่กี่ประโยคกับวาดรูปนิดหน่อย ตอนนั้นเธอยังเขียนหนังสือไม่เก่ง สะกดผิดเยอะ แม่ไม่ชอบที่เป็นแบบนี้ เมื่อก่อนม่านฟ้าจึงไม่กล้าเขียนหนังสือเท่าไร

ลายมือของเธอสมัยเรียนประถมนั้นยิ่งยืดยาว ไม่สมส่วน แต่อ่านง่าย เพราะเขียนตัวอักษรใหญ่

เนื้อหาไดอารี่วนเวียนอยู่ที่เรื่องอาหารกับแมลง ม่านฟ้าชอบการลิ้มรสชาติอาหาร แม้เธอจะกินไม่เยอะ ข้าวทัพพีเดียวก็กินแทบไม่หมดแล้ว แต่รสชาติต่าง ๆ ที่สัมผัสลิ้นทำให้ม่านฟ้ารู้สึกถึงการมีชีวิต การจ้องมองแมลงนานาชนิดคืองานอดิเรกโปรด พวกมันตัวเล็ก บอบบาง หน้าตาไม่น่ารักเลย แต่พวกมันทำให้เธอนึกถึงตัวเอง ม่านฟ้าวาดภาพประกอบด้วย จะได้ไม่ลืมว่าเห็นอะไรมาบ้าง

ม่านฟ้าชะงักเมื่อเปิดเจอไดอารี่หน้าหนึ่ง

ลายมือสวย ตัวอักษรเล็ก สะอาด เป็นระเบียบ

ยาวสี่บรรทัด

นอนไม่หลับเลย แม่เข้ามาในห้องอีกแล้ว
ล็อกประตูไม่ได้ เดี่ยวแม่จะทาบประตู เดี่ยวแม่จะตะโกน
แต่ถ้าแม่เข้าห้อง ก็หายใจไม่ออก
อีกนานไหมกว่าจะเข้า เข้าสักที เข้าได้แล้ว ไม่เอาแล้ว

ใคร

ชุดคุย

มีใครบางคนเขียนบันทึกลงในไดอารี่ของม่านฟ้า

ไม่ใช่ลายมือเธอ

เรื่องราวนี้ไม่เคยอยู่ในความทรงจำด้วยซ้ำไป

ม่านฟ้าแยกห้องนอนกับแม่ เธอนอนหลับสนิททุกคืน แค่วางถึงหมอนก็หลับแล้ว ม่านฟ้าไม่เคยได้ยินเสียงแม่ตะโกนหน้าห้อง ไม่เคยตื่นเพราะแม่เข้ามาในห้อง

ไม่เคยอยากให้เช้าวันใหม่มาถึงด้วยซ้ำไป

หญิงสาวพลิกกระดาษอย่างรวดเร็ว กวาดสายตามองหาลายมือปริศนาลายมือนั้น ถ้ามันไม่ปรากฏในไดอารี่หน้าอื่น บางทีเธอตอนเจ็ดขวบอาจจะเผลอลุกขึ้นมาเขียนความฝันลงไดอารี่ก็ได้ ม่านฟ้านอนฝันร้ายอยู่บ่อย ๆ

เธอพยายามคิดในแง่ดี

จนกระทั่งเห็นลายมือนั้นอีก

ทำไมเธอถึงตื่นกลางดึกกลางคืนตลอดเลย

พ่อเคยเล่าว่าผีจะออกมาตอนกลางคืน

แต่ไม่เคยเจอสักครั้ง

เจอแต่มือของแม่

แล้วก็เจ็บ เจ็บมาก

ม่านฟ้าเริ่มปัดหัวตื้อ พยายามขุดหาความทรงจำเกี่ยวกับเหตุการณ์
นั้น แต่ม่านฟ้าก็ยังไม่ออก จำอะไรไม่ได้เลย เธอเปิดหน้ากระดาษต่อไป

ถ้าต้นตอกลางวันน่าจะสนุกกว่านี้
นระอาทิตย์เป็นวงกลมสีส้มเหมือนใน
หนังสือการ์ตูนรีเปล่านะ

ไม่มีทางที่ม่านฟ้าจะไม่เคยเห็นดวงอาทิตย์ แม้ว่าตอนนั้นเธอยัง
เป็นแค่เด็กเจ็ดขวบก็ตาม

ลายมือนั้นหายไป ไม่ปรากฏในไดอารี่เล่มนี้อีก ม่านฟ้าพยายามหามัน
ในไดอารี่เล่มอื่น แต่ก็ไม่เจอ เจอแต่บันทึกที่เขียนด้วยลายมือของตัวเอง
จนกระทั่งเธอหยิบเล่มที่หน้าปกเป็นสีแดงล้วนขึ้นมา แคว้นที่กหน้าแรกก็ทำให้
ม่านฟ้าขมวดคิ้วแล้ว

14 ม.ค. 60

เที่ยวพระนครเป็นครั้งแรก
ย่ำดีที่คนที่เคยคิดว่าตัวเองเป็นผู้
มาเดินเที่ยววัด

แอบคิดว่าถ้ารู้สักวัน ๆ นาน ๆ
ขึ้นมา คงสยดเป็นผีจริง 5555

ในวัดไม่ค่อยมีอะไร มีแต่พระพุทธรูป
อะไรไทย ๆ แล้วก็นักท่องเที่ยว ของกิน
แถวนั้นแพงด้วย ไม่ใช่แนวทำไร่
แต่นักจันทร์คงชอบจัง

ตอนบ่ายไปพิจิตรกับทาสถานแห่งหนึ่ง
ไม่เข้าใจเลยว่าเดินดูของเก่ามันสนุกยังไ
งที่นักจันทร์ขึ้นท้องของพวกนั้นได้ตั้ง
ชั้นละ 5 นาที ยัยนี้เพี้ยนจริง

แต่วันนี้ใจแรงจัง ชอบตอนจับเรือ
ข้ามฟาก ลุงคนจับเรือโคตรเท่

ลายมือนี้ไม่ใช่ทั้งลายมือของมานฟ้าและลายมือปริศนาก่อนหน้านี้
หรือจะเป็นนิลจันทร์ แต่ที่สำคัญคือทำไมนิลจันทร์ถึงยังเป็นเพื่อนกับ
เธออยู่

เมื่อห้าปีก่อน ตอนมานฟ้าอายุสิบห้า จู่ ๆ เพื่อนสนิทเพียงคนเดียวก็
ทำตัวห่างเหิน ทั้งเธอไปโดยไม่มีสาเหตุ เพื่อนคนนั้นคือนิลจันทร์ มาตอนนี้กลับ
พบว่ากลายเป็นเพื่อนกันเหมือนเดิม มานฟ้าไม่รู้เลยว่าควรรู้สึกอย่างไร

มานฟ้ากับนิลจันทร์เป็นเด็กนครสวรรค์ เติบโตมาในหมู่บ้านเล็ก ๆ ที่
อำเภอบรรพตพิสัย แม่ของมานฟ้าเป็นครู ส่วนแม่ของนิลจันทร์เป็นชาวสวนที่
ปลูกผักขายเอง ทั้งสองไม่ได้อยู่กับพ่อ บ้านหนึ่งพ่อเป็นหมอธรรมและแยกทาง
กับแม่ อีกบ้านพ่อก็ไปทำงานรับจ้างที่กรุงเทพฯ

เด็กทั้งสองมีบางสิ่งที่คล้ายกัน

...ความเหงา

แม้ว่ามานฟ้าจะทำตัวเป็นเด็กสดใสไร้เงาได้ตั้งแต่เจ็ดขวบ มี
เพื่อนมีผู้ใหญ่มากมายรักใคร่เอ็นดู แต่เธอกลับไม่รู้สึกรักผูกพันหรือเชื่อใจใคร
แม้แต่คนเดียว มานฟ้าที่พวกเขาเหล่านั้นรักคือมานฟ้าที่มีแต่ความสุขเท่านั้น
ถ้าเธอแสดงด้านที่ไม่น่ารักออกไปให้เห็น พวกเขาก็จะผิดหวังและเกลียดเธอ

เหมือนกับแม่

เมื่อมานฟ้าพลาดทำให้แม่ไม่พอใจ แม่จะพูดประโยคหนึ่งออกมา
บ่อย ๆ

‘ฉันไม่น่าคลอดเธอออกมาเลย’

มานฟ้าได้เกิดมาเพราะพ่อขอให้แม่เก็บเธอไว้ ตอนที่แม่ท้อง แม่กำลัง
จะสอบเข้ามหาวิทยาลัย ดังนั้นมานฟ้าจึงเป็นคนที่ขัดขวางอนาคตอันสวยงาม
ของแม่อย่างไม่ต้องสงสัย

คงมีแค่พ่อที่เห็นว่าชีวิตของเธอมีค่า แต่พอก็ทิ้งเธอไป

ไม่มีใครต้องการม่านฟ้า

แล้วม่านฟ้ามีชีวิตอยู่เพื่ออะไร

คำถามนี้วนเวียนอยู่ในหัวม่านฟ้ามาตั้งแต่ตอนเรียนมัธยมหรืออาจจะตั้งแต่ประถมปลาย เธอรู้ว่าแม่ไม่ได้ผิดอะไร เพราะแม่คงอยากมีชีวิตที่มีความสุข ส่วนพอก็ทิ้งม่านฟ้าไปเพราะกลัวแม่วิ่งหาความตาย แม่เกลียดม่านฟ้า แต่ก็ไม่ใช่ใครนอกจากเธอ แม่กลัวพ่อจะกลับมาพรากเธอไป ม่านฟ้าเข้าใจทุกอย่าง เธอไม่อยากให้แม่ตายเหมือนกัน การตัดสินใจของพ่อก็ไม่ผิดเลย

คนที่ผิดคงเป็นตัวเธอเอง

ทั้งที่เข้าใจทุกอย่าง แต่กลับยอมรับความจริงไม่ได้สักที

เพราะเธอแถมทุกชิ้นนั้นแหละ ถ้ามีความสุขจากกันบั้งหัวใจได้ ทั้งพ่อแม่คงต้องการเธอขึ้นมาบ้าง

ยามบ่ายคล้อย เมื่อดวงตะวันทอแสงสีส้มจวนเจียนจะลับขอบฟ้า ช่วงเวลานั้นม่านฟ้าจะออกมาเดินเตร็ดเตร่นอกบ้าน ไร้จุดหมาย ไร้อารมณ์บนใบหน้า เรียกว่าเป็นการพักจากบทบาทเด็กสาวผู้ควรค่าต่อการถูกรักก็ได้

การเล่นทำให้ม่านฟ้าจิตใจสงบลง เธอไม่ชอบอยู่บ้าน ตอนที่แม่อยู่ด้วยมันน่าอึดอัด แต่ตอนที่อยู่คนเดียว มีเพียงความเงียบปกคลุมบ้านทั้งหลัง เสียงที่ดังที่สุดคือเสียงความคิดของเธอ

ความเศร้า

ความทรมาน

ความว่างเปล่า

หลายครั้งม่านฟ้าจมดิ่งไปกับความรู้สึกเหล่านั้นจนผลอชะงักออกไปข้างนอก และเมื่อลำตัวโผล่พ้นกรอบหน้าต่างไปเกือบครึ่งหนึ่ง ภาพทุกอย่างก็มีดสนิท

ม่านฟ้าไม่ชอบเวลาที่ตัวเองเป็นแบบนี้

ต้นไม้ใบหญ้าช่วยเบี่ยงเบนความคิดได้ประมาณหนึ่ง พวกมันพลิวไหวเมื่อลมพัด จังหวะไม่แน่นอน เดี่ยวหยุด เดี่ยวลู่ลม รวากับกำลังเรืงระบำอย่างไร้ซึ่งกรอบเกณฑ์ ม่านฟ้าอยากกระโดดโลดเต้นตามจังหวะของสายลมแบบนี้บ้าง แต่สองขากลับหนักอึ้ง มีโซ่ตรวนที่มองไม่เห็นล่ามเธอเอาไว้

คนที่จู่ ๆ ก็กระโดดโลดเต้น ใครมาเห็นคงบอกว่าบ้าทั้งนั้น

แม่ไม่ชอบหรอก

เด็กสาวเดินลากเท้าออกจากบ้านเมื่อท้องฟ้าเป็นสีส้ม กลับบ้านเมื่อแสงจันทร์เริ่มแทนที่แสงตะวัน ทำแบบนี้ทุกวันจนเป็นกิจวัตร

เย็นวันหนึ่งในช่วงปลายฤดูหนาว ม่านฟ้าเดินผ่านจอมปลวก สวนกระชาย พงหญ้า เป็นเส้นทางเดิมที่เคยเดินประจำ แต่วันนี้มีใครบางคนยืนอยู่ริมทางใกล้พงหญ้า คนคนนั้นเป็นเด็กสาวรุ่นราวคราวเดียวกับม่านฟ้า ไข่ผมประบ่า สีหน้าไม่ค่อยสู้ดีนัก เหมือนอยากขอความช่วยเหลือแต่ไม่รู้จะขอให้ใครช่วย

ม่านฟ้าเดินเฉียดไปใกล้และชำเลื่องมองด้วยความสงสัย ตั้งใจจะเดินผ่านไปเพราะไม่รู้จักกัน ทว่าเด็กคนนั้นหันมามองม่านฟ้าแววตาของเธอเหมือนคนจะร้องไห้

“มีอะไรเธอ”

ม่านฟ้าหลุดปากถาม ยืมือออกมาตามความเคยชิน

เด็กสาวผมประบ่าชี้ไปที่ฟงหย้า ม่านฟ้ามองตาม เห็นแมวดำตัวหนึ่งนอนแน่นิ่ง ที่ทางมีคราบเลือด ท้องของมันใหญ่กว่าแมวทั่วไป มีแมวตัวเล็กนอนอยู่ข้าง ๆ มันตัวเปียกชุ่ม เมื่อเห็นสายรก ม่านฟ้าจึงเข้าใจทันทีว่านี่คือศพแมวสองตัว ตัวแม่ตายเพราะคลอดลูก ส่วนตัวลูกที่อุตส่าห์คลอดออกมาได้ก็ตายเพราะไม่มีแม่ให้ความอบอุ่น

“ตรงนี้ ลูกแมวมัน...มันยังไม่ตาย...ฉันอยากช่วยมัน ตะ แต่...”

เด็กคนนั้นพูดจาละล่ำลັก พยายามอธิบายและตั้งสติ

จริงอย่างที่เธอว่า ลูกแมวยังหายใจ แต่แผ่วเบาราวกับเสียงใบไม้หั่น

“...ฉันกลัวช่วยผิดวิธีแล้วมันตาย แถ่นี่ไม่มีผู้ใหญ่เลย บ้านคนรู้จักก็ไกล...”

ม่านฟ้ามองหน้าเธอ แต่เธอไม่ยอมสบตา เด็กคนนั้นแทบไม่มีเศษเสี้ยวของความมั่นใจปรากฏให้เห็นผ่านกิริยาท่าทาง พูดเสียงเบาและตะกุกตะกัก ตัวผอมสูง ใบหน้าตกรักระ ผิวขาวค่อนข้างซีด ดูแล้วไม่ใช่เด็กแข็งแรงเท่าไร เธอน่าจะเรียนโรงเรียนประจำหมู่บ้านเหมือนม่านฟ้า แต่อาจดูธรรมดาเกินไปจนม่านฟ้าไม่เคยสังเกตเห็น

“...เธอรู้วิธีช่วยมันไหม บางที บางทีตอนนี้อาจจะยังช่วยทัน บอกวิธีให้ฉันก็ได้ ฉันไม่อยากรให้มันตาย”

คิดไม่ออกเลยว่าแขนที่ผอมบางขนาดนั้นจะแบกรับน้ำหนักของชีวิตหนึ่งชีวิตได้อย่างไร เด็กคนนั้นต้องเสียใจมากแน่ถ้าแมวตายเพราะตัวเอง ม่านฟ้าควรเป็นคนรับหน้าที่นี้ นอกจากการปั้นหน้ายิ้ม เธอก็เป็นเด็กที่ไม่ดีสักอย่าง ไม่เคยทำให้แม่มีความสุขได้เลยสักครั้ง ตายไปคงตกนรกอยู่แล้ว ถ้ามีบาปจากการทำลูกแมวตายคามือเพิ่มเข้าไปก็ไม่ใช่เรื่องหนักหนาสาหัสอะไร

ไม่แม้แต่จะพูดอะไร ม่านฟ้าย่อดีดลง ซ้อนลูกแมวขึ้นมาประคองใน
อุ้งมือ แขนเสื้อเนียนคราบเลือดคราบน้ำคร่ำ เธอรู้ลึกลงว่าตัดสินใจผิดก็ตอนนั้น
แม้ไม่ชอบใจแน่ แต่ไม่เป็นไร ค่อยชักออกทีหลัง

ลูกแมวตัวเย็นมาก คงมีชีวิตรอดอยู่อีกไม่นาน ม่านฟ้าพยายามให้
ความอบอุ่น กอดลูกแมวไว้แนบอก ใช้แขนเสื้อเช็ดคราบของเหลวออกจนหมด
อีกเดี๋ยวมันก็ตาย เธอตั้งใจดูแลมันเพราะเด็กผู้หญิงตรงหน้าทำท่าจะร้องไห้
เท่านั้นเอง

“ทำไมถึงอยากช่วยมันขนาดนั้นล่ะ”

ม่านฟ้าถามเพื่อทำลายความเจ็บ เด็กคนนั้นเอาแต่จ้องเธอ ตาแทบ
ไม่กะพริบจนน้ำอืดอัดไม่น้อย

“ฉันเคยเล่นกับแม่มัน มันคงไม่อยากให้ลูกตาย”

“ทั้งที่แม่ตายเพราะคลอดลูกนะเธอ”

ถ้าไม่เกิดมาตั้งแต่แรก ตอนนี้แม่อาจได้ใช้ชีวิตอย่างเบิกบานใจ

ไม่น่าเกิดมาเลย

ทั้งลูกแมว

ทั้งม่านฟ้า...

“ลูกแมวไม่ได้ผิดที่เกิดมาสักหน่อย”

เป็นครั้งแรกที่เด็กคนนั้นกล้าสบตาม่านฟ้าตรง ๆ เธอดูไม่พอใจสิ่งที่
ม่านฟ้าพูด แมวตัวนี้คงสำคัญกับเธอมาก

ความอบอุ่นที่ไม่คุ้นเคยกำลังก่อตัวในอก ม่านฟ้าหวั่นระอออกมาด้วย
เหตุผลที่ตัวเองก็ไม่เข้าใจ

‘ไม่ได้ผิดที่เกิดมา’ ไม่เคยมีใครพูดแบบนี้กับม่านฟ้ามาก่อน แม้
เด็กสาวหน้าตักกระจะพูดเพื่อปกป้องลูกแมว แต่ม่านฟ้ากลับได้รับการ

ปลดปล่อยไปด้วย เธออมยิ้ม ก้มหน้าก้มตาให้ความอบอุ่นและนวดหัวใจให้ลูก
แม่อต่อไป

ในที่สุดลูกแม่อก็เริ่มส่งเสียงร้อง มันรอดตายอย่างปาฏิหาริย์ เด็ก
คนนั้นน้ำตาไหล กล่าวขอบคุณม่านฟ้าใหญ่ เธอเสนอให้ม่านฟ้าแวะไปที่
บ้านเพื่อเปลี่ยนชุด ม่านฟ้าใช้เสื้อกันหนาวสีขาวของตัวเองเช็ดคราบเลือดกับ
น้ำคร่ำจนสกปรกไปหมด

ลูกแม่อตัวนั้นถูกตั้งชื่อว่าสลี มันเป็นแม่อดำที่รอดมาจากความตาย
ได้ ดังนั้นมันจะเป็นแม่อน้ำโชค ไม่ใช่แม่อดำน้ำโชคร้ายเหมือนคำกล่าวของ
คนโบราณ

และม่านฟ้าก็ได้รู้ชื่อเด็กคนนั้น เธอชื่อว่านิลจันทร์

ม่านฟ้าแวะไปที่บ้านนิลจันทร์ทุกเย็นนับแต่นั้น 'ป้าศรี' แม่ของ
นิลจันทร์ยินดีช่วยดูแลสลีอีกแรง ป้าศรีคือคนที่พาสลีไปหาสัตวแพทย์ประจำ
หมู่บ้านหลังจากที่ม่านฟ้าและนิลจันทร์อุ้มมันกลับบ้าน ป้าศรีตระเตรียมอาหาร
ให้มันไม่เคยขาด สลีสิจกินอึมันนอนหลับ ได้เล่นขนในฐานะแม่อบ้าน ม่านฟ้าไม่
รู้มาก่อนว่าการเฝ้ามองชีวิตหนึ่งเติบโตขึ้นเรื่อย ๆ จะทำให้อึมเฝ้าใจได้ถึง
เพียงนี้

บางที่ม่านฟ้าอาจมีประโยชน์ต่อโลกอยู่บ้าง ลมหายใจของเธออาจไม่
ไร้ค่าอย่างที่คิด

สลีกับนิลจันทร์ช่วยม่านฟ้าเอาไว้

สลีไม่ตัดสินใจกับม่านฟ้า เธอไม่ต้องปั้นอึมหรือคอยระวังว่ามันจะ
เข้ามาทำร้ายเมื่อไร ในหนึ่งวันสลีแค่กิน นอน เล่น ขับถ่าย ใช้ชีวิตโดยไร้ซึ่ง
ความกังวล ม่านฟ้าดีใจที่ไม่ปล่อยให้สลีตาย ไม่อย่างนั้นมันคงไม่มีโอกาสได้

รู้จักความสุข นิลจันทร์คงเสียใจ กระทั่งเธอก็คงไม่มีโอกาสสัมผัสความสุขใจแบบนี้

นิลจันทร์เป็นเด็กที่แทบไม่มีความมั่นใจในตัวเองเลย เธอเอาดีเรื่องอื่นไม่ได้จึงพยายามตั้งใจเรียน ป้าศรีบอกกว่าก่อนหน้านี้นิลจันทร์เอาแต่เก็บตัวอ่านหนังสืออยู่ในบ้านทั้งวัน นิลจันทร์สนิทกับพ่อ แต่หลังจากพ่อไปทำงานที่กรุงเทพฯ เธอก็ยังหม่นหมองเข้าไปใหญ่ พอมีคำลากับมาน้ำ นิลจันทร์ถึงรำเริงขึ้น

มาน้ำรู้สึกมีคุณค่า เธอไม่เคยเป็นคนพิเศษสำหรับใครมาก่อน

คำถามที่ว่ามีชีวิตเพื่ออะไร ตอนนี้มาน้ำรู้คำตอบแล้ว

มาน้ำมีชีวิตอยู่เพื่อช่วยให้คำลากับนิลจันทร์มีความสุข

ไม่ว่าทั้งสองต้องการอะไร มาน้ำก็จะทำให้ทุกอย่าง ถ้านิลจันทร์ยิ้มได้ มาน้ำก็ยิ้มได้ ถ้าคำลามีอารมณ์ดี มาน้ำก็อารมณ์ดีเหมือนกัน เมื่อทำให้คำลากับนิลจันทร์มีความสุขทุกวันได้ ทั้งสามก็จะเป็นเพื่อนกันตลอดไป ไม่มีใครต้องเดียวดายอีก

ทว่าความเป็นจริงไม่ได้สวยงามเหมือนจินตนาการ

เย็นวันหนึ่ง มาน้ำนั่งรอนิลจันทร์ที่หน้าบ้านตามปกติ แต่นิลจันทร์ไม่ยอมออกมาจนป้าศรีต้องไปตาม มาน้ำถามไถ่ด้วยความเป็นห่วง กลัวว่าเพื่อนจะไม่สบาย นิลจันทร์ไม่ตอบอะไร ยืนฟังมาน้ำเพียงไม่กี่นาทีแล้วหันหลังกลับเข้าบ้านไป เป็นแบบนี้อยู่สองสามวัน จนกระทั่งวันที่เป็นต้นไป นิลจันทร์ก็ไม่ออกมาเจอหน้ามาน้ำอีกเลย

มาน้ำพยายามคิดในแง่ดีว่านิลจันทร์ไม่สบาย เธออาจต้องการพักผ่อน เมื่อไรที่นิลจันทร์กลับมาแข็งแรงดี ทั้งสองคงได้พูดคุยกันอีก

หนึ่งสัปดาห์ผ่านไป

สองสัปดาห์...

สามสัปดาห์...

หนึ่งเดือน...

นิลจันทร์หลบหน้าม่านฟ้าตลอดทั้งเดือน เหตุผลของนิลจันทร์คืออะไรกันแน่ หรือเป็นเพราะม่านฟ้าที่น่ารำคาญ เธออาจทำให้นิลจันทร์ไม่พอใจโดยไม่รู้ตัว ม่านฟ้าต้องขอโทษ ขอโทษแล้วนิลจันทร์จะหายโกรธไหม จะเป็นเหมือนแม่หรือเปล่า

ม่านฟ้าฝากคำขอโทษผ่านป้าศรี หญิงวัยกลางคนรับปากด้วยสีหน้าลำบากใจ ม่านฟ้าเฝ้ารอการตอบกลับจากนิลจันทร์วันแล้ววันเล่า ป้าศรีมักถามไถ่เธอด้วยความเป็นห่วงเพราะคิดว่าทะเลาะกับนิลจันทร์ ม่านฟ้าซาบซึ้งในน้ำใจของป้าศรี ถึงอย่างนั้นก็ไม่รู้สึกดีขึ้นเลย

เหลือเพียงคำลี้ที่ยังสนใจม่านฟ้า จริงอยู่ที่ป้าศรีแสดงความเป็นห่วงเป็นใยเธอเสมอ แต่ม่านฟ้าไม่ผูกพันกับป้าศรี เหมือนที่ไม่ผูกพันกับทุกชีวิตที่ไม่ใช่พ่อแม่ นิลจันทร์ และคำลี้

ถ้าคำลี้ช่วยพูดยืนยันว่าม่านฟ้าได้ก็คงดี ความเจ็บแค้นพื้นที่ที่ม่านฟ้าคิดฟุ้งซ่านมากเกินไป ไม่แน่ว่าทุกคนที่ม่านฟ้ารักอาจเกลียดเธอหมดแล้ว แม่ไม่ยอมให้ม่านฟ้าเกิดมาเพราะเกลียด พ่อกับนิลจันทร์ก็ทิ้งม่านฟ้าไปเพราะเกลียด

การข่มตานอนกลายเป็นเรื่องยาก ม่านฟ้าอยากนอนเพื่อหนีความทุกข์ แต่ความวิตกกังวลจะกระซอกตัวเธอให้สะดุ้งตื่นแทบทุกครั้งที่ย่างกายกำลังจะหลับ ในหัวมีเสียงความคิดตีกันตลอดทั้งคืน เมื่อรุ่งเช้ามาถึง ม่านฟ้าก็ต้องกลับไปใช้ชีวิตปกติต่อหน้าแม่

หลังจากความเหนื่อยล้าสะสมมากเข้า ม่านฟ้าเริ่มยิ้มไม่เป็นธรรมชาติ
ความมีชีวิตชีวาที่เคยจางสว่างก็จางหาย แม่สังเกตเห็นความผิดปกตินี้จนโมโห
ง่ายกว่าปกติ แม้ชอบสิ่งที่ดูดีดูสมบูรณ์แบบ ความเศร้าซึมหม่นหมองของ
ม่านฟ้าจึงน่ารบกวนตาอย่างยิ่ง

แม่พูดจากรุนแรงขึ้นทุกวัน บางวันม่านฟ้าเจ็บตัวเพราะแม่ บางวัน
ม่านฟ้าทำอะไรแทบไม่ได้ บางครั้งเธอก็ตื่นขึ้นมาในสถานที่ที่ไม่รู้จัก

ม่านฟ้ารู้สึกเหมือนร่างกายค่อย ๆ กลวงเปล่า ในบางเวลาเธอไม่
สามารถรับรู้ได้ทั้งความสุข ความเศร้า ความเหงา ความเจ็บปวด ม่านฟ้าไม่รู้ว่า
สิ่งมีชีวิตที่ไร้อารมณ์ความรู้สึกยังเรียกสิ่งมีชีวิตได้หรือไม่ หรือความจริงเธอตาย
ไปแล้ว

ล่ำลือคือแสงสว่างสุดท้าย ตราบไคที่มันต้องการม่านฟ้า เธอก็ยัง
หลงเหลือเหตุผลที่จะมีชีวิต สักวันเธอจะกลับมามีความสุขอีกครั้ง

“ไม่สบายหรือลูก บ้าไม่เห็นฟ้าแะมาตั้งสองวัน”

ม่านฟ้าส่ายหน้าแทนคำตอบ เธอแะมาหาล่ำลือทุกเย็น บ้าศรีคงมอง
ไม่เห็นเอง

เด็กสาวนั่งลงข้างแมวดำ ตามปกติล่ำลือจะเดินมาคลอเคลียที่ขาของ
ม่านฟ้า แต่วันนี้มันไม่ทำ ม่านฟ้าเรียกชื่อล่ำลือ ยื่นมือไปหา ทว่าล่ำลือไม่แม้แต่จะ
หันมามอง มีหน้าซำยังเดินหนี

มือของเธอยกค้างอยู่อย่างนั้น ล่ำลืออาจเดินกลับมาให้ลูบถ้าเธอยังรอ
เด็กสาวพยายามคิดเช่นนั้น

ไม่มีวีแววของแมวดำตัวโปรด ม่านฟ้าเหลือตัวคนเดียวแล้ว

หากเปรียบเทียบจิตใจของม่านฟ้าเป็นแก้วใบหนึ่ง ตอนนี้มันเพิ่งหล่น
กระแทกพื้นจนแหลกละเอียด เสียงดังยิ่งกว่าเสียงแม่ตวาดเสียอีก ไม่มีใครได้ยิน
เสียงนั้นนอกจากเธอ มีแต่เธอ เหลือแค่เธอ

ม่านฟ้าร้องไห้

ร้องไห้โดยที่น้ำตาไม่ไหลสักหยดเดียว

ความทรงจำของเธอเริ่มขาดหายหลังจากนั้น ม่านฟ้าไม่ได้ไปที่บ้าน
ของนิลจันทร์อีก อาจเพราะสติไม่ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัว ในวันหนึ่งม่านฟ้าจึง
ตื่นมาพบว่าตัวเองนั่งอยู่ที่โต๊ะเขียนหนังสือ ไดอารีเปิดค้างไว้ตรงหน้า มีข้อความ
เขียนอยู่ แต่อะไรบางอย่างบังคับให้เธอรีบเปิดข้ามหน้านั้นไป

วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๕

วันสุดท้ายที่ม่านฟ้าวัยสิบห้าปีเขียนไดอารี

ตอนนี้นิลจันทร์เป็นอย่างไรบ้าง

เธอเรียนที่กรุงเทพฯ ใช่ไหม เรียนมหาวิทยาลัยเดียวกันหรือเปล่า

แล้วใครเป็นคนดูแลล่ะ

เกิดคำถามมากมายในหัว ปรักปรายความหวังส่องแสงอยู่ชั่วครู่
นิลจันทร์กลับมาเป็นเพื่อนกับเธอแล้ว หมายความว่าม่านฟ้าสามารถไป
เที่ยวเล่นกับนิลจันทร์ได้เต็มที่ มีความสุขสนุกสนานเหมือนตอนเด็กได้ ทว่า
ระยะเวลาห้าปีนั้นยาวนานเหลือเกิน ความทรงจำของเธอหายไป ตอนนี้
นิลจันทร์ชอบอะไรบ้าง หน้าตาเป็นอย่างไรยังไม่รู้เลย ม่านฟ้าคนที่นิลจันทร์
สนิทสนมอาจไม่ใช่เธอในตอนนี้ด้วยซ้ำ

นิลจันทร์อาจเกลียดมันฟ้าและทิ้งเธอไปเหมือนห้าปีที่แล้วก็ได้

หญิงสาวหยิบไดอารี่ที่เขียนตอนอายุสิบห้าปีขึ้นมา ช่วงมัธยมมันฟ้าใช้สมุดจากสหกรณ์โรงเรียนเขียนไดอารี่ ปกจึงดูเหมือนกันหมด เพราะมันเป็นคือสมุดแบบเดียวกับที่ใช้ทำการบ้านส่งครู เล่มที่เธอนำมาทำไดอารี่จะมีปีที่เขียนอยู่บนปก ถ้าในปีนั้นเขียนมากกว่าหนึ่งเล่มก็จะมียางเล็บต่อท้ายว่าเป็นเล่มที่เท่าไร

มันฟ้าเปิดไดอารี่ของปี พ.ศ. ๒๕๕๕ เล่มที่สอง ไดอารี่เล่มสุดท้ายที่เธอเขียน มันฟ้าอยากรู้ว่ากลับมาเป็นเพื่อนกับนิลจันทร์อีกครั้งได้อย่างไร เธอรีบเปิดหาบันทึกวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน

เอาไว้ให้คนอื่นแล้วไม่สนใจอีกเลย

นั่นคือบันทึกสุดท้ายของมันฟ้า

เมื่อเปิดหน้าถัดไป เธอพบว่ามีคนฉีกกระดาษออกประมาณสี่แผ่น ไม่มีบันทึกอะไรเลย

มันฟ้าเปิดไปอีกหน้า เธอชะงักและผลอกันหายใจโดยไม่รู้ตัว

วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

ตบ! ตบ! ตบ!

ปวดหัว

ไม่รู้ทำไมถึงปวดหัวตอนตื่นทุกที

สายลมเย็นยะเยือกพัดมาปะทะร่างกาย หนาวไปถึงกระดูก ไม่เคยรู้สึกหนาวขนาดนี้มาก่อน

ฉันกะพริบตา ไม่นั่นใจว่าอยู่ที่ไหน ตอนนี้ฉันนั่งอยู่ที่โต๊ะไม้ัด มีสมุดดินสอ ปากกา ตึกตาคอหมีตัวเท่าฝ่ามือวางอยู่ ผ่น้ำกับเพดานห้องนี้เป็นสีเขียวไก่ มีฟูกนอนเล็ก ๆ อยู่ตรงมุมห้อง หน้าต่างเปิดอยู่ ฉันหนาวเลยลุกไปปิด

ไม่มีอะไรให้ทำแล้ว ฉันกลับไปนั่งบนเก้าอี้

นั่งนิ่งอยู่ตรงนั้น ปล่อยเวลาไหลผ่านไป

...

ฉันอาจจะหลับไป

ผู้หญิงคนหนึ่งกำลังจ้องเขม็งมาที่ฉัน หางตาชี้ แววดาถมึงทิ้ง ริ้วรอยบนใบหน้าบ่งบอกว่าเป็นผู้ใหญ่ เธอแก่กว่าฉันแน่นอน แต่ฉันไม่รู้ว่าคุณผู้หญิงที่มี ริ้วรอยประมาณนี้ควรอายุเท่าไร เธอรวบผมหยักศกสีดำจนเรียบตึง

รูปร่างหน้าตาของผู้หญิงคนนี้กระตุ้นความรู้สึกบางอย่างในใจฉัน

ฉันไม่ถูกชะตากับเธอเลยแม้แต่น้อย

ที่นี้ไม่ใช่ห้องสี่ไข่ไก่ ผ่นั่งกับเพดานห้องเป็นสีฟ้า ฉันนั่งชันเข่า ฝ่าเท้า
สัมผัสพื้นปูนเย็นเฉียบ ฉันไม่ชอบอากาศหนาว มันทรมาน แต่ที่ไม่ชอบยิ่งกว่า
คือผู้หญิงตรงหน้า

เธอจ้องฉันทำไม

น่าหงุดหงิด

“แกละทำหน้าแบบนั้นอีกนานไหม”

ฉันขมวดคิ้วเพราะคำพูดนั้น ฉันจะทำหน้าแบบไหนแล้วเกี่ยวอะไรกับ
ผู้หญิงคนนี้ เธอถลึงตาใส่ฉันก่อนด้วยซ้ำ ที่สำคัญคือเสียงของเธอไม่น่าฟังเลย
สักนิด ไม่ใช่ว่ามันแหลมแสบแก้วหู แต่มันทำให้ฉันปวดหัวและรู้สึกเหมือนถูก
ของมีคมกรีดตามผิวหนัง

“เรื่องของฉัน”

ในเมื่ออยู่ตรงนี้แล้วยังรำคาญ ฉันก็จะไปที่อื่น ต่อให้ฉันไม่รู้ว่ามีที่
ไหนให้ฉันไปอยู่ได้บ้างก็ตาม ในวินาทีที่ฉันขยับตัวเพื่อยืนขึ้น แขนขวาฉันก็ถูก
กระชากจนเสียหลักล้มลง ศอกกระแทกพื้น แก้มซ้ายขวาบอบอยู่ครู่หนึ่ง
ความเจ็บปวดแล่นเข้ามาแทนที่หลังจากนั้น

หัวใจเริ่มเต้นไม่เป็นจังหวะ

แวตาทาโกรธเกรี้ยวแบบนั้น ฉันเคยเห็นมาก่อน

ภาพดวงตาของเงาดำทะมึนร่างหนึ่งผุดขึ้นมาจากความทรงจำ มัน
ตัวสูงใหญ่ เป็นผีร้ายที่คอยทำร้ายฉัน มันทำให้ฉันต้องดิ้นรนตะเกียกตะกาย
เอาชีวิตรอดทั้งที่ร่างกายยังเล็กจ้อย

มือ...ฉันจำมือของมันได้...

นิ้วทั้งสิบเรียวยาวทว่าเย็นเฉียบ ฝ่ามือสากไม่ต่างจากกระดาษทราย ทุกครั้งที่มันสัมผัสผิว ฉันจะรู้สึกเจ็บแสบ ปลายเล็บของมันลั่นกุดแต่ทิ้งรอยข้ำ รูปจันทร์เสี้ยวลงบนเนื้อตัวฉันอยู่เสมอ

มือของผู้หญิงคนนี้เหมือนมันทุกประการ

ใบหน้าเธอค่อย ๆ พร่าเลือน ร่างนั้นดูใหญ่โตขึ้นจนแทบกลายเป็นเงา ทมิฬบดบังแสงไฟ ทั้งห้องมืดมิด เหลือเพียงฉันกับผีร้ายตนนั้น มันกางมือออก เส้นเลือดหลังมือปูดโปน ทั้งตัวสั่นสะท้านด้วยแรงโทสะ ฉันตัวแข็งทื่อ พยายามจะหายใจ แต่หายใจไม่ออก

มือแบบนั้น...เป็นมือของมันแน่นอน

เธอจับแขนฉันแน่น เล็บจิกเข้าไปในเนื้อ มืออีกข้างวิ่งไปด้านหลัง ฉันได้ยินเสียง ‘ตบ ตบ ตบ’ ในอกตัวเอง ต้องหนี ฉันต้องหนี แค่อันตัวเล็กนิดเดียว จะเอาแรงจากไหนไปดันให้หลุด

ฉันตัวเล็กนิดเดียว ฉันไร้ทางสู้ ทำอย่างไรดี

ฉันตัวเล็กหรือ...

เมื่อก้มมองร่างกายตัวเองให้ดี ฉันไม่ได้ตัวเล็กจ้อยอีกต่อไปแล้ว ตัวสูงขึ้นมาก ขนาดมือก็พอ ๆ กับเธอ หมายความว่าพละกำลังน่าจะมากขึ้นเช่นกัน หัวใจเต้นแรงขึ้น ฉันสูดอากาศเข้าเต็มปอด กลั้นใจยกเท้าถีบเข้ากลางลำตัวผู้หญิงคนนั้นแล้วรีบวิ่งหนี

เธอล้มหงายหลัง มือกุมท้องร้องโอดโอย ฉันเห็นแค่นั้น ไม่อยากเสียเวลาไปสนใจอีก วิ่งหนีออกมาได้แค่สิบกว่าก้าว ผู้หญิงคนนั้นก็แผดเสียงตะโกนไล่ตามหลัง

“แกกล้าทำแบบนี้กับแม่ตัวเองหรอ!! ไร้ลูกสารเลว!!”

แม่...

คนคนนั้นนะหรือ...แม่ของฉัน

แม้ฉันไม่เข้าใจว่าความสัมพันธ์ระหว่างแม่กับลูกควรเป็นอย่างไร แต่ฉันไม่มีวันเรียกผู้หญิงน่าขยะแขยงคนนั้นว่า “แม่” เด็ดขาด คำว่าลูกที่เธอใช้เรียกฉัน ทำให้ฉันต้องไต่ป่วนจนอยากขยี้จนเอาอาหารและน้ำย่อยออกมาให้หมด

‘ฉันไม่เคยมีแม่แบบแก’

ฉันอยากสวนกลับด้วยประโยคนี้ ทว่าริมฝีปากกลับไม่ยับเขยื้อน นิ้วมือ แขนขา กระทั่งดวงตาก็เคลื่อนไหวไม่ได้เช่นกัน ทันใดนั้นขาทั้งสองข้างก็ก้าวออกไปเอง ฉันหมดอำนาจควบคุมร่างกายตัวเอง เดินขึ้นบันไดไปยังห้องห้องหนึ่งที่ไม่รู้จัก เมื่อเปิดประตูจึงเห็นว่าเป็นห้องสีฟ้าโก่งห้องนั้น

ร่างกายกลับมาเป็นของฉันหลังจากลงกลอนประตู ฉันหายใจเหนื่อยหอบ ‘ไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรต่อ’

โต๊ะไม้ัดคือสิ่งที่คุ้นเคยที่สุดในห้องนี้ ฉันเดินไปนั่งแช่ตรงเก้าอี้ทบทวนเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้น ทำไมผู้หญิงคนนั้นถึงเป็นแม่ฉันได้ ถ้าพูดให้ถูกคือฉันไม่คิดว่าตัวเองมีพ่อแม่ด้วยซ้ำ แต่ถ้าไม่มีพ่อแม่แล้วฉันจะเกิดมาได้อย่างไร ไม่เข้าใจแม้แต่น้อย

ฉันไม่เคยคิดเรื่องนี้อย่างจริงจังมาก่อน ทำไมนะ

ดวงตาเหลือบไปเห็นกระจกพบบนโต๊ะที่กำลังสะท้อนภาพใครบางคน ฉันหยิบมันขึ้นมา สบตากับเด็กผู้หญิงผมหยักศกสีน้ำตาลเข้ม เธอไว้ผมยาวประป่า สวมแว่นตาทรงหยดน้ำ ตากลมโต หางตาชี้ ตอนนี้เธอขมวดคิ้วและหน้าบึ้งตึงเหมือนฉันไม่มีผิด

ฉันลองขยิบตา ขยิบปาก ยกมือขึ้น เงาสะท้อนทำตามทุกอย่าง

หมายความว่าเด็กผู้หญิงคนนั้นคือฉันใช่ไหม

น่าประหลาดที่ไม่รู้สีกว่านั่นคือใบหน้าของตัวเองเลย

ฉันตอบไม่ได้ว่าหน้าตาของฉันควรเป็นอย่างไร แต่ฉันรู้ว่าไม่ใช่อย่างนี้
ฉันเป็นตัวอะไรกันแน่

ยังไม่ทันได้ข้อสรุปดี รู้สึกตัวอีกที ฉันก็เดินอยู่บนถนนลูกรังแล้ว
ร่างกายเคลื่อนไหวไปเองเหมือนตอนนั้น ฉันทำได้แค่ดู เวียนหัวไปหมด แม้แต่
ดวงตาก็กลอกไปมาโดยที่ฉันควบคุมไม่ได้

ร่างกายนี้เดินผ่านไรสวน จังหวะการย่างก้าวฮึดอาดยืดอาดเป็นที่สุด
คงไม่แปลกถ้าเดินเพื่อชมวิวยุทวิทัศน์ แต่นี่แทบไม่เห็นมองข้างทางด้วยซ้ำ
อย่างมากก็หลุบตามองพื้น กลอกตาไปซ้ายที่ขวาที รวากับไม่รู้ว่าจะวางสายตา
ไว้ที่ไหนดี

สองขาหยุดที่หน้าบ้านหลังหนึ่ง เป็นบ้านไม้ยกใต้ถุน ชั้นล่างเปิดโล่ง มี
แคร่ เก้าอี้ไม้ ชั้นวางเครื่องครัวตั้งอยู่ตามมุมต่าง ๆ แตกต่างจากห้องสี่ไข่กับ
ห้องสี่ฟ้า ที่นั่นเป็นปูน หนาวเหน็บเพราะวัสดุที่สร้าง สายลมที่พัดผ่านบ้านไม้
หลังนี้ทำให้หนาวเช่นกัน ทว่ากลับไม่รู้สีกว่าหนาวไปทั้งตัวเหมือนตอนอยู่ที่นั่น

ใครก็ตามที่ควบคุมร่างกายนี้ไม่ยอมขยับไปไหน ได้แต่ยืนนิ่งอยู่
อย่างนั้น จนกระทั่งมีตัวอะไรบางอย่างเดินมาหา ตัวเล็กจ้อย มีสี่ขา ขนดำสนิท
ฉันไม่รู้ว่ามันคือตัวอะไร แต่ร่างกายนี้เปล่งเสียงเรียกมันว่า 'สาลี' จากนั้นจึง
ย่อตัวลงเพื่อลูบหัวเจ้าตัวนั้น

ฉันคิดว่าหน้าตามันดูโง่งงไปหน่อย

แต่มันตัวอ้วนดี

...

ไม่รู้ว่ากลับไปตั้งแต่เมื่อไร ฉันตื่นขึ้นมาในห้องสี่ไข่ไก่อีกแล้ว

ครั้งนี้ฉันขยับร่างกายได้อย่างอิสระ ตรงหน้าฉันคือสมุดเล่มหนึ่งที่วางอยู่บนโต๊ะไม้ัดตัวเดิม

ขอให้จบแล้วไม่สนใจเลย

ใครเขียนข้อความนี้

ฉันหรือ ฉันไม่เคยคิดแบบนั้น

ฉันพลิกดูหน้าปก มีตัวอักษรเขียนว่า 'พ.ศ. ๒๕๕๕ (๒)' อยู่ด้วย ถ้าจำไม่ผิด พ.ศ. น่าจะย่อมาจากพุทธศักราช ใช้นับว่าปีนี้เป็นปีอะไร ดังนั้นปีนี้เป็นปีที่ ๒๕๕๕ แล้ว ฉันไม่รู้ว่หนึ่งปีนานไหม แต่แค่ตื่นมาเจอสารพัดเรื่องราวที่ไม่เข้าใจก็ปวดหัวจะแย่แล้ว ไม่น่าเชื่อว่าบนโลกนี้มีพวกบ้า ๆ บอ ๆ มาคอยนั่งนับปีจนถึงหลักพันด้วย

ดูเหมือนสมุดเล่มนี้จะเป็บบันทึกของใครสักคน นอกจากเล่มที่วงเล็บเลขสองก็มีเล่มที่วงเล็บเลขหนึ่งวางอยู่ใกล้ ๆ ฉันไม่มีอะไรให้ทำอยู่แล้ว พุดให้ถูกคือไม่รู้ด้วยซ้ำว่าควรทำอะไรบ้าง ก่อนหน้านี้ฉันอยู่กับผู้หญิงคนนั้นที่เรียกตัวเองว่าแม่ทุกครั้งทีลืมตาตื่น นอกจากกั๊ด ช่วน ดิดดิน ฉันก็ไม่เคยทำอย่างอื่นเลย แปลกดีที่ช่วงนี้ฉันตื่นนานขึ้น ในเมื่อมีเวลาใช้ชีวิตเพิ่ม การนั่งอ่านบันทึกในสมุดเล่มนี้คงพอแก้เบื่อได้บ้าง

ลายมือที่ปรากฏบนหน้ากระดาษเป็นลายมือเดียวกับที่ฉันเห็นเมื่อครู ฉันอ่านหนังสือค่อนข้างช้า ไม่คุ้นเคยกับการอ่านเท่าไร หลังจากอ่านไปสองบรรทัด ฉันได้ข้อสรุปว่าถ้ารู้จักกิจกรรมอื่นมากกว่านี้ การอ่านหนังสือจะเป็นสิ่งสุดท้ายที่ฉันเลือกทำ

อีกเดี๋ยวจนคงหลับ อ่านได้ไม่เยอะหรอก

แต่อ่านจนถึงครึ่งเล่ม ฉันก็ยังตื่นอยู่

ยิ่งอ่านยิ่งอยากเอาเจียน เนื้อหาน่าขยะแขยงเป็นที่สุด เจ้าของสมุด
เอาแต่ร้องหาความรักจากผู้เป็นแม่ ผู้หญิงที่ทำร้ายและสร้างบาดแผลให้มาโดย
ตลอด เจ้าของมือคู่นั้นที่ฉันจำไม่เคยลืม ฉันอยากเชื่อว่าตัวเองเป็นคนเขียน แต่
ฉันไม่มีทางร้องขอความรักจากคนแบบนั้นแน่ ไม่มีวันเรียกเธอว่าแม่ด้วย

เนื้อหาบางส่วนทำให้ฉันก้มลงสำรวจร่างกาย มีรอยแผลเป็นหลาย
แผลที่ตื้นเขินกับตื้นซาลจริง ๆ หัวใจฉันเต้นแรงขึ้นตามจำนวนบันทึกที่อ่าน ไม่ใช่
เพราะความกลัว แต่เพราะความโกรธ ไร้สาระเป็นบ้า ทำไมต้องทำตัวเองด้วย
คนที่ผิดคือผู้หญิงคนนั้นไม่ใช่หรือ

ไม่ขอขบถคนที่เขียนบันทึกเล่มนี้เลย ขอให้เธอไม่ใช่ฉันที่เถอะ
ไม่อยากจะถูกรับรวมกับคนโง่แบบนี้

แล้วฉันคือใครล่ะ

แฝงตัวอยู่ในร่างกายคนอื่น ไม่มีพ่อแม่ ไม่มีชื่อ สิ่งมีชีวิตแบบฉัน
เรียกว่าอะไร ทั้งสมอง หัวใจ ทุกอวัยวะบนร่างกายนี้ ไม่มีสิ่งใดเป็นของฉันเลย
สักอย่างเดียว

ฉันเป็นมนุษย์หรือเปล่า

น่าจะเป็นผีที่มาส่องเจ้าของบันทึกมากกว่า

ฉันเลือกมันเป็นข้อสรุปสุดท้าย

บันทึกเกี่ยวกับผู้หญิงคนนั้นเริ่มน้อยลง ชื่อของคนคนหนึ่งปรากฏขึ้น

‘นิลจันทร์’ กลายเป็นเป้าหมายใหม่ในการร้องขอความรัก

1 4 ก. พ. ๕๕

มีเพื่อนใหม่ชื่อนิลจันทร์ เธอเป็นคนแปลกๆ
ทั้งที่กลัวลูกแมวตายแต่ก็ไม่ช่วย ไม่วิ่งไปตามผู้ใหญ่
ยืนมองอยู่อย่างนั้น ทำหน้าเหมือนจะร้องไห้
ดีแล้วที่เธอเป็นคนแบบนั้น การมีอยู่ของเงินถึงเป็นประโยชน์กับบ้าง
ฉันช่วยชีวิตลูกแมวได้สำเร็จ เลือดเปื้อน ก็หมด
นิลจันทร์ไม่รู้เรื่องเลย ให้ยืมรถคันนั้นด้วยใจดี
เธอเป็นคนแรกที่ทำให้ฉันดีใจที่เกิดมาและยังมีชีวิตอยู่
ฉันรักนิลจันทร์กับลูกแมวตัวนั้น เธอตั้งชื่อมันว่า ลาลิ
จะทำให้ทั้งคู่มีความสุขเยอะๆ เลย

ลาลิ...

เจ้าสี่ขาหน้าตาเซ่อซ่าตัวนั้นคือแมวนั่นเอง

ฉันจำใจอ่านเรื่องราวมิตรภาพสุดน้ำเน่าต่อไป เจ้าของบันทึกยึดติดกับ
นิลจันทร์ในเวลาอันสั้น เธอเป็นเด็กขาดความอบอุ่น กระหายในความรัก มี
คนใจดีด้วยหนอยก็คิดว่าเจอความสัมพันธ์พิเศษ ฉันเห็นเธอพยายามสร้าง
ความสุขให้คนอื่นอยู่ฝ่ายเดียว ไม่มีสักคนที่รักเธอจริง ๆ แต่เธอก็โง่เกินกว่าจะ
ยอมรับความจริงข้อนี้

๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๕

เจ้าของบันทึกกลับมาโดดเดี่ยวอีกครั้ง

นิลจันทร์ทิ้งเธอไปอย่างง่ายดาย ไม่อธิบายเหตุผลด้วยซ้ำ เธอไม่มีค่า
พอจะพูดคุยนั่งสิ ทั้งที่ยืนยันทำทุกอย่างเพื่อให้นิลจันทร์มีความสุขด้วยซ้ำ ดีแล้วที่
ได้เลิกคบยนิลจันทร์ ไม่ใช่เพื่อนที่จริงใจหรอก ทำให้ต้องเก็บมาทุกข์จนถึงขั้น
อยากหายไปด้วย

การรักคนอื่นเป็นเรื่องเสียเวลา

๔๖ | ม่านฟ้าเปลี่ยนสี

การวิ่งเต้นไล่ตามความรักก็ไร้สาระ

เธอควรรู้ว่าถ้ายังทำตัวอ่อนแอ คอยหวังให้คนอื่นช่วยพยุงจิตใจแบบนี้
สุดท้ายเธอก็จะเป็นได้แค่ไอ้ขี้แพ้

ฉันหยิบดินสอขึ้นมา ต้องมีคนเรียกสติสักหน่อย ปล่อยให้ตัวเอง
หนีความจริงต่อไปไม่ได้แล้ว ยิ่งใช้ชีวิตเพื่อคนอื่นจะยิ่งเจ็บปวด เธอตัวคนเดียว
สนใจแค่ตัวเองก็พอ ปลายดินสอจรดบนกระดาษ ฉันพยายามเขียน แต่มือกลับ
ไม่ขยับเขยื้อนอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่มันจะเคลื่อนไหวไปเองและเขียนข้อความหนึ่ง
ออกมา

อย่าเจียนนะ

ฉันผงะลุกขึ้นยืนจนเก้าอี้ล้มหายหลัง นี่ไม่ใช่ลายมือเจ้าของบ้านที่ก
ใครบางคนที่ไม่รู้จักยึดมือขวาของร่างกายนี้ไปแล้ว

ไม่อยากให้มันน่าเสียใจไปกว่านี้

พูดอะไรบ้า ๆ

เอาใจชาวบ้านไปทั่วเพราะอยากถูกรักถึงได้เสียใจไม่ใช่หรือไง! ช่างหัว
คนอื่นสิ เอาตัวรอดคนเดียวก็พอแล้ว เคยมีใครสนใจยัยม่านฟ้าอะไรนั่นตอน
ลำบากบ้างไหมล่ะ

เธอไม่เข้าใจม่านฟ้า

ความอดทนขาดสะบั้น ฉันฉีกกระดาษหน้านั้นด้วยมือซ้าย กระดาษ
อีกสองสามแผ่นขาดออกมาด้วย ฉันขยำกระดาษพวกนั้นแล้วขว้างทิ้ง กวาด

ข้าวของบนโต๊ะลงพื้นเพื่อระบายความโมโห ฉันพยายามแย่งมือชวากลับมา จะได้เขียนข้อความของตัวเองบ้าง

มันได้ผลครึ่งหนึ่ง ทั้งฉันทั้งคนอวดดีนั้นแย่งกันใช้มือชวา ฉันขยับมือชวาได้บ้างแล้ว แต่มือก็สั่นอย่างแรงจนเขียนอักษรไม่ได้ เจ้านั่นคงไม่อยากให้ฉันเขียนอะไรตามอำเภอใจ สุดท้ายบนที่ก้นนั่นจึงมีแต่รอยขีดสະเปะสະปะ

เสียงฝีเท้าของใครบางคนดังอยู่หน้าห้อง

ร่างกายแข็งทื่อ ฉันควบคุมอวัยวะไหนไม่ได้อีก

แล้วทุกอย่างก็มีดลง

ก่อนที่ฉันจะหลับไป

ฟ้าสีคราม

ความฝันของเราคือการวิ่งเล่นกลางแจ้งแดด

เพราะเราใช้ชีวิตในความมืดมิดเสมอตั้งแต่จำความได้

ตอนที่ยังตัวเล็กมาก ๆ คงอายุสักขวบสองขวบ เราตื่นขึ้นมาในวันนั้น มองไม่เห็นอะไรเลย รู้แค่ว่าหน้าของเราเปียกและมีน้ำไหลออกจากตา เราเจ็บ แขน เจ็บขา เจ็บทั้งตัว แต่ไม่รู้ว่าจะทำอะไรกับเรื่องพวกนี้ใหม่ เราเลยนั่งนิ่งอยู่อย่างนั้น

ผ่านไปสักพัก สายตาเริ่มชินกับความมืด เรามองเห็นเค้าโครงของวัตถุ รอบตัวชัดขึ้น ข้าวของมากมายกองสุมกันจนแทบไม่เหลือพื้นที่ว่าง ทั้งแคบ ทั้งสกปรก ด้านหลังของเราคือสี่เหลี่ยมผืนผ้าบานหนึ่ง ตอนนั้นเราไม่รู้ว่ามันคือ ประตู แต่ถึงรู้ก็ไม่มีประโยชน์ ประตูถูกงกกลอนจากด้านนอกตั้งแต่แรกแล้ว

เราเงียบ เราไม่มอง แสง พฤติกรรมเหล่านี้ทำให้พวกเขาอารมณ์ดีขึ้น

ไม่นานนัก พวกเขาจะยอมเปิดประตูให้

เมื่อแสงสว่างลอดผ่านเข้ามา หน้าที่เราจ้องสิ้นสุดลง

เราตื่นขึ้นมาในสถานที่เดิมซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนในที่สุดก็รู้ความจริงว่าตา กับยายเป็นคนขังเราไว้ พวกเขาไร้ค่าสูญเสียเกียรติเสียร้องไห้ และคิดว่าการให้ เราอยู่ในห้องมืดคนเดียวจะทำให้เสียบลง

เรารู้สึกว่าน้ำตาที่ไหลอาบหน้าไม่ใช่ของตัวเอง

ความมืดเป็นสิ่งเดียวที่เรารู้จัก เราไม่กลัวมัน ไม่มีเหตุผลให้เราต้องร้องไห้ ตอนนั้นเราได้แต่สงสัย ไม่ทันคิดหรือกว่าถ้าคนที่ร้องไห้ไม่ใช่เราแล้วจะเป็นใคร

โตขึ้นหน่อยเราถึงได้เห็นหน้าพ่อแม่ พ่อเป็นผู้ชายผิวคล้ำ ตาโต คิ้วเข้ม พ่ออารมณ์ดี เราจำเสียงหัวเราะของพ่อได้ มันดังกังวานแต่ไม่เสียหู เรารู้จักการยิ้มกับการหัวเราะก็เพราะพ่อ ส่วนแม่เป็นคนผิวขาว หน้าดู มัดผมหางม้ารวบตึง แม่ไม่ค่อยพูด บรรยากาศจะอึมครึมเสมอเมื่อแม่อยู่ด้วย

พวกเขาเรียกเราว่ามานฟ้า
นั่นคงเป็นชื่อของเรา

พ่อบอกว่าแม่เป็นครู แม่อยากให้เราเรียนหนังสือเก่ง ๆ พ่อเลยชอบซื้อหนังสือมาให้ เราอ่านไม่ออกหรือ จำมาจากตอนที่พ่ออ่านให้ฟังทั้งนั้น พ่อเราเปิดหนังสือเล่มเดิมแล้วท่องสิ่งที่พ่อเคยอ่าน พ่อก็จะชมเราว่าเก่งมาก มันอบอุ่นเราชอบความรู้สึกนั้น

เราเห็นพระอาทิตย์ครั้งแรกจากหนังสือการ์ตูน มันเป็นวงกลมสีส้มบนท้องฟ้า ไม่เหมือนดวงจันทร์ที่สีเหลืองนวล พ่อหัวเราะตอนเราถามว่าพระอาทิตย์สีส้มจริงหรือ ก่อนตอบว่านักวาดการ์ตูนระบายสีส้มเพราะมันดูร้อนและมีพลังกว่าสีขาว แล้วพ่อก็เปิดรูปถ่ายที่มีพระอาทิตย์ให้ดู มันเป็นสีขาวดวงเล็กนิดเดียว แต่กลับสดใสแสงให้ทั้งโลกสว่างได้

มหัศจรรย์มาก

ท้องฟ้าสีครามสวยกว่าท้องฟ้าสีดำตั้งเยอะ

เราเฝ้ารอวันที่จะตื่นขึ้นมาตอนกลางวัน แต่วันนั้นไม่เคยมาถึง ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานเพียงใด แสงสว่างที่เราเห็นก็มีแค่แสงจันทร์กับแสงไฟ ยิ่ง

นึกถึงรูปที่พ่อเปิดให้ดูยิ่งเสียใจ จนวันหนึ่งเราก็กลิ้ม จำไม่ได้อีกเลยว่าแท้จริง ตอนกลางวันเป็นอย่างไร

แม่เคยสอนเราอ่านหนังสือ เราที่ต้องจำมาตลอดอ่านหนังสือที่แม่ให้อ่านไม่ได้ มันมีแต่ตัวอักษรเต็มไปหมด แม้ชี้ทีละคำแล้วอ่านให้เราฟัง สอนเราสะกด แต่มันยาก เราไม่เข้าใจ เราอ่านผิดเพราะจำไม่ทัน เป็นแบบนี้ไม่รู้กี่ครั้ง แม่หมดความอดทนแล้วคว้าหนังสือในมือเราเขวี้ยงลงพื้น

“แกมันโง่! ทำไมฉันต้องมีลูกแบบแกด้วย”

แม่ตะคอกเราแบบนี้

นั่นเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้ายที่เราร้องไห้

แม่ไม่ชอบเสียงร้องไห้เหมือนตากับยาย เราไม่กลัวห้องมืดที่ตายายเอาเราไปขัง เรากลัวแม่ดี มันเจ็บ แม้จะไม่เลิกลืมนึกว่าเราจะหยุดร้อง พอพ่อเห็นก็รีบมาห้าม แม่ยิ่งโกรธเข้าไปใหญ่ แม่ตีพ่อแทนเรา พ่อกับแม่ทะเลาะกัน เพราะเราร้องไห้ เป็นความผิดของเราคนเดียว

ตั้งแต่นั้นมา เราไม่อ่านหนังสือต่อหน้าพวกเขาอีกเลย

เราคงเริ่มดูเหมือนตุ๊กตาไร้ความรู้สึกในสายตาพ่อ เขาจึงหาของเล่นราคาถูกละเล่นกับเรา แม่ไม่ชอบของแพง ตุ๊กตาหมีที่พ่อเคยซื้อให้ถูกโยนลงถังขยะไปนานแล้ว

บางคืนพ่อเล่าเรื่องผีให้เราฟัง เราไม่กลัวผี แต่เรื่องผีทำให้เรานึกถึงเรื่องแปลก ๆ ที่เกิดขึ้นกับเรา บางครั้งเราได้ยินเสียงพูดของคนอื่น ไม่ใช่เสียงกระซิบข้างหู มันดังอยู่ในหัว และบางทีเราก็กู้สึกว่าร่างกายขยับเอง

เราเคยถามพ่อ

“พ่อจะทำไมยังงี้ถ้ามีผีมาสิงหนู”

“กลัวเหรอลูก จ้ะพ่อจะไล่ผีออกไปให้เอง”

พ่อไม่ละเลยเราเลย เราชักพ่อมากขึ้นทุกวัน

จนกระทั่งพ่อเริ่มไม่กลับบ้าน ตอนนั้นเราหิวขวบ บ้านที่มีแค่เรากับแม่
เจียบจนน่ากลัว ช่วงแรกแม่แค่ทำเสียงดังตึงตึง ต่อมาก็เริ่มพังข้าวของหลัง
โทรทัศน์คู่กับพ่อเสร็จ และในที่สุดแม่ก็ตีเราเพื่อระบายอารมณ์

แม่บอกว่าแม่ไม่ได้อยากมีเรา แม่ท้องตอนกำลังจะเรียนจบมัธยม
ปลาย เกือบทำแท้งแล้ว แต่พ่อห้ามเพราะมันบาป ทุกอย่างแย่งตั้งแต่เรามีชีวิต
ในท้องแม่ เงินไม่พอใช้ เกือบต้องตัดขาดกับตายาย เกือบเสียอนาคต เพื่อนที่
โรงเรียนพากันดูถูก คนในหมู่บ้านจับกลุ่มนินทา แม้แต่พ่อก็สนใจแม่น้อยกว่า
เรา

แม่กลายเป็นคนโมโหร้าย เพราะกลับไปเป็นเด็กที่ทุกคนรักเหมือน
สมัยก่อนไม่ได้แล้ว

เราเห็นความเจ็บปวด เห็นความเสียใจในแววตาคู่นั้น แม่น่าสงสาร
เราปล่อยให้แม่ตีโดยไม่ต่อต้านอะไร คิดเอาเองว่าถ้าความรู้สึกเหล่านั้นถูก
ระบายออกจนหมด แม่ก็จะกลับมาหัวเราะมีความสุขแบบเดียวกับพ่อได้

แต่มันไม่สิ้นสุดลงสักที อีกทั้งยังรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ

การนอนกลายเป็นเรื่องน่ากลัว แม่จะเข้ามาที่ห้องนอนเราทุกคืน ตีเรา
ทุบเรา ตะแคงเรา และในคืนที่เราเผลอหลับไป เรายังจะหายใจไม่ออกจนสะดุ้งตื่น
มือของแม่บีบคอเราอยู่ แม่เสียสติไปแล้ว

เรากลัวแม่

กลัวการนอน

กลัวการตื่น

กลัวการใช้ชีวิต

ความกลัวเหล่านี้กระมังที่ทำให้เธอคนนั้นต้องออกมารับความรุนแรง
แทนเรา

เธอคนนั้นที่เดินสุดกำลังเพื่อหนีไปให้ไกลจากสองมือของแม่ ทั้งกัด
ช่วน ถีบ ทำทุกอย่างที่เราไม่กล้าทำ แต่ไม่ว่าจะพยายามสักแค่ไหน เธอก็หนี
ไม่พ้นอยู่ดี

เราเริ่มออกไปน้อยลง

บางครั้งมันเหมือนเราหลับไป บางครั้งเราตื่นมาอยู่ที่ไหนสักแห่งที่
ไม่ใช่บ้าน ไม่ใช่หมู่บ้านที่รู้จัก ไม่น่าใช่สถานที่จริงบนโลกเสียด้วยซ้ำ และ
บางครั้งเราก็เห็นสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นผ่านสายตาของคนอื่น

ในที่สุดเราก็รู้ความจริง...

ว่าร่างกายนี้ไม่ใช่ของเรา

ว่าเราไม่ใช่แม่คนที่แม่คลอดออกมา

ว่ามีอีกหลายวิญญาณในร่างกายนี้

เราเคยคิดว่าพวกเขาและเราอาจเป็นผีที่มาสิงสู่ร่างไร้วิญญาณของ
เด็กหญิงชื่อแม่ฟ้า แต่ถ้าเป็นเช่นนั้น ทำไมพวกเราถึงยังต้องมีความหวัง
ความฝัน ความหวาดกลัวต่อความตายด้วย แล้วทำไมพวกเราจึงไร้พลังถึง
เพียงนี้

เราจำภาพพระอาทิตย์กับฟ้าสีครามในหนังสือได้แล้ว

แต่เราคงไม่มีโอกาสเห็นมันด้วยตาตัวเองแล้ว

ตั้งแต่นั้นที่เรามาตอดอากาศจนเหมือนจะตายจริง ๆ เราก็ออกไปอยู่
เบื้องหน้าไม่ได้อีกเลย ทำได้แค่เฝ้าดูคนอื่น ๆ เท่านั้น

เราไม่รู้ว่าใครคือแม่ฟ้าตัวจริง แต่พวกเราจะเป็นแม่ฟ้า

ต้องใช้ชีวิตปกติให้ได้ แล้วพวกเราจะปลดปล่อย

ทว่าภรรยาที่หนักหนาเกินไป บางคนแหลกสลาย บางคนหายไปตลอดกาล ความทุกข์ทรมานยังคงดำเนินต่อไป ทุกคนที่เหลือนั่งบอบช้ำ เราไม่อยากเสียใครไปอีกแล้ว

จนกระทั่งเธออีกคนได้ออกไปเบื้องหน้ามากขึ้น

เธอคนนี้ใส่ชื่อน่ารัก ทำตัวเหมือนเด็กปกติได้ดีเยี่ยม แทบไม่มีความทรงจำที่เลวร้ายในอดีต เราเชื่อว่าเธอคนนี้จะเป็นม่านฟ้าที่แม่รัก สิ่งที่เราต้องทำคือปกป้องเธอจากความเจ็บปวดทั้งปวงให้ได้

ร่างกายนี้อาจเลือกเธอจริง ๆ สุดท้ายชื่อ 'ม่านฟ้า' จึงตกเป็นของเธอ

พวกเราที่เหลือไม่ต้องการชื่อนั้น

พวกเราแค่ต้องการมีชีวิตรอด

เราเฝ้าระวังภัยสูงสุดความสามารถ ให้คนอื่นออกไปรับมือเรื่องเลวร้ายแทนม่านฟ้า ทะนุถนอมเธออย่างดี แต่เราควบคุมโลกภายนอกไม่ได้ ความเจ็บปวดค่อย ๆ ซึมเข้ามาในจิตใจของม่านฟ้า เราเคยเก็บมันไว้เอง กลายเป็นว่าเราก็แบกรับเรื่องพวกนั้นไม่ไหวเหมือนกัน

ม่านฟ้าเป็นคนเข้มแข็ง เธออดทนใช้ชีวิตต่อไปได้อีกหลายปี ทำตัวปกติ ยิ้มแย้มต่อหน้าผู้คนที่คิดเรื่องความตายตลอดเวลา เรารู้ว่าม่านฟ้ากำลังจะพัง ถ้าไม่อยากเสียเธอไป ร่างกายนี้ต้องมีม่านฟ้าคนใหม่ เราพยายามหาคนที่น่าจะพอใช้ได้ ก่อนพบว่าไม่มีเลย

เราหาใครมาแทนม่านฟ้าคนนี้ได้สักที

กว่าจะรู้ว่าเหลือเธอคนนั้นที่จิตใจยังเข้มแข็งอยู่ ทุกอย่างก็สายเกินไป ตอนนี้ม่านฟ้าแตกสลายไปแล้ว

เธอคนที่รับช่วงต่อก็ไม่รู้วิธีเอาตัวรอดเลย เธอจะถูกทำร้ายแล้วแตกสลายตามคนอื่นในสักวันแน่

เราไม่อยากเห็นรูปแบบนั้นอีก

คงมีแค่เราที่ช่วยทุกคนได้ ทั้งที่คิดแบบนั้น แต่เรากลับออกไปใช้ชีวิตตอนกลางวันไม่ได้เลย เราเห็นโลกที่มีแสงอาทิตย์ผ่านสายตาคนอื่นมามากมาย ทว่าพอเป็นโลกที่ตัวเราไม่เคยเผชิญ เราก็กลัวจนหายใจแทบไม่ออก ความหวาดระแวงที่สะสมอยู่ในใจนานนับสิบปีทำให้เราต้องยึดเกาะสิ่งที่คุ้นเคย สมอบบอกว่าความมืดปลอดภัยกว่า แม้หัวใจเรากำลังร้องเรียกหาแสงแดดอบอุ่นก็ตาม

เราต้องหลบอยู่เบื้องหลัง

เรากลับไปแสดงเป็นม่านฟ้าไม่ได้อีกแล้ว

ทำได้เพียงควบคุมไม่ให้เธอคนนั้นทำอะไรเกินขอบเขต ต้องลดการปะทะกับแม่ ทั้งแม่ทั้งเธอต่างอารมณ์ร้อน มันอันตรายเกินไป ต้องมีการใช้ความรุนแรงแน่นอน

เธอคนนั้นเกลียดทุกอย่างบนโลก เป็นศัตรูกับแม่ เกลียดเรา ไม่ชอบม่านฟ้า ยิ่งเวลาผ่านไปยิ่งอาละวาดหนัก ข้าวของพังเละเทะ บรรยากาศในบ้านแย่งจนถึงขั้นวิกฤต ร่างกายนี้ฟกช้ำและเริ่มมีเลือดไหล กำลังของเราเพียงคนเดียวไม่สามารถปกป้องทุกคนได้แล้ว

พวกเราต้องการความช่วยเหลือ

ต้องการใครสักคนที่น่าแสงสว่างมาให้พวกเราได้ ถึงเป็นแค่แสงริบหรี่ก็ไม่เป็นไร

เราพร้อมแลกความทรงจำ ชื่อผู้คนมากมายปรากฏขึ้น พ่อ คุณครู เพื่อนที่โรงเรียน ผู้ใหญ่ในหมู่บ้าน ไม่มีใครช่วยพวกเราได้เลย พวกเขาคงมองม่านฟ้าเป็นตัวปัญหาหรือคนเสียสติ ภัยอันตรายจะมาเยือนพวกเราอีกครั้ง แม่

เกลียดการถูกคนในสังคมตัดสิน อะไรก็ตามที่ทำให้ภาพลักษณ์แม่เสื่อมเสียจะถูกทำลายทิ้ง

ชื่อเดียวที่หลงเหลืออยู่คือนิลจันทร์...เด็กผู้หญิงที่ทอดทิ้งม่านฟ้า

นิลจันทร์คือหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้ม่านฟ้าเจ็บปวดสาหัส อย่างไรก็ตาม เราไม่เคยสัมผัสความเกลียดชังกับความประสงค์ร้ายจากเธอได้เลย นิลจันทร์มีบางอย่างคล้ายเรา คือเราทั้งคู่ต่างวิ่งหนีปัญหา

ใบหน้าอ้าอึ้ง รอยยิ้มเจื่อน ๆ ปากที่เม้มแน่นคล้ายคนเก็บงำบางอย่างไว้ในใจ

มันคือการแสดงออกของคนที่กำลังการเผชิญปัญหา
นั่นทำให้เราเกลียดเธอไม่ลง

เหตุผลที่นิลจันทร์ทิ้งม่านฟ้าอาจเป็นเรื่องไม่เข้าท่าจริง ๆ ก็ได้ แต่เราเชื่อว่าเด็กผู้หญิงที่ร้องไห้เพราะกลัวลูกแมวจรจัดตายไม่มีทางเจตนาจะทำร้ายเพื่อนหรอก

'ไม่ได้ผิดที่เกิดมา' อย่างน้อยคำพูดนั้นก็เคยช่วยชีวิตม่านฟ้า
เราจะลองขอให้นิลจันทร์ช่วย

นิลจันทร์คงช่วยให้พวกเราหลุดพ้นจากความทุกข์ทรมานไม่ได้ แต่
ความใจดีของเด็กคนนี้ต้องทำให้ 'เธอ' เรียนรู้ความอ่อนโยนได้แน่นอน

ผลักใส

เธอไม่ได้เห็นแสงจันทร์กับแสงดาวมานานแล้ว

เด็กสาวผมหยักศกเงยหน้ามองท้องฟ้ายามค่ำคืน ลมพัดแรงจนต้องกระชับเสื้อแขนยาวไม่ให้เปิดรับความเหน็บหนาวเข้าสู่ร่างกาย แสงเหลืองนวลจากดวงจันทร์ช่วยส่องทางแทนแสงจากเสาไฟสองสามต้นที่เปิดไม่ติด หมู่บ้านนี้ไม่ค่อยเจริญ นอกจากเธอแล้วก็คงไม่มีเด็กผู้หญิงคนไหนกล้าออกมาเดินเตร่ตอนกลางคืนคนเดียว

เธอชินชากับความมืด

และรู้จักสิ่งที่น่ากลัวยิ่งกว่านั้น

เบื้องหน้าของเธอคือบ้านไม้ยกใต้ถุนหลังหนึ่ง ช้างล่างเปิดไฟสว่าง เด็กสาวชะเง้อมอง กวาดตาดหาเด็กผู้หญิงตัวผอม ผมยาวประป่า หน้าตาเซื่องซึมในความทรงจำ แต่ก็ไม่พบเด็กคนนั้น ที่นี่มีแค่หญิงวัยกลางคนที่เธอจำได้ว่าชื่อป้าศรี

เด็กคนนั้นหายไปไหนนะ

ในระหว่างที่กำลังคาดเดาคำตอบ ป้าศรีที่สังเกตเห็นความผิดปกติก็เดินมาใกล้ เขยักด้วยน้ำเสียงเป็นห่วง

“อ้าวฟ้า มาทำอะไรดีก็ อยู่นี่ อยู่นี่”

ป้าศรีเป็นผู้หญิงร่างเล็ก ตัวผอม ผิวคล้ำ ใบหน้ามีริ้วรอยกับฝ้ากระ เธอเพิ่งอายุสี่สิบแต่ดูแก่กว่าวัยมาก คงเพราะต้องตากลมตากฝนทำไรหาเงิน

เลี้ยงครอบครัว ชีวิตในแต่ละวันของป้าศรีน่าจะเหน็ดเหนื่อยและยากลำบาก
มากพอแล้ว กระนั้นหญิงวัยกลางคนคนนี้ก็ยังมีจินตนาหิขณะพูดคุยกับเด็ก
ที่มาเยือนด้อม ๆ มอง ๆ อยู่หน้าบ้านตอนกลางคืน

“ฟ้ามาหานิลจันทร์คะ”

เด็กสาวยิ้มอย่างที่มีน้ำใจจะยิ้ม ใช้คำกับน้ำเสียงแบบเดียวกัน ทำตัว
ให้เหมือนหลานฟ้าที่สุด

แม้ป้าศรีจะใจดี แต่ให้รับรู้ถึงความผิดปกติไม่ได้

สังคมของผู้ใหญ่นั้นน่ากลัว เมื่อพวกเขาพบตัวประหลาด ชาวสี่จะ
แพร่สะพัดเร็วกว่าสายลม คำติชนินทามักนำไปสู่การกีดกัน เด็กสาวเห็น
ตัวอย่างมาจากแม่แล้วว่าท้ายที่สุดคนที่แปลกประหลาดต้องถูกสังคมผู้ใหญ่
ปฏิบัติด้วยอย่างไร แต่นั่นไม่น่ากลัวเท่าบทลงโทษของแม่ที่จะมอบให้หากเธอทำ
แม่ขายขี้หน้าหรือ

ไว้ใจใครไม่ได้ทั้งนั้น

มีแค่นิลจันทร์ที่เธออยากลองเสี่ยงดู

“อ้อ จันทร์อยู่บนบ้านนุ่น เตียวป้าไปเรียกให้ ฟ้าเข้ามานั่งในบ้าน
ก่อนสิ ยืนตากลมดึก ๆ เตียวจะไม่สบาย”

“ขอบคุณค่ะป้าศรี”

ป้าศรีกำลังสงสัย แวดตาของป้าบอกแบบนั้น คงอยากรู้ว่ามีอะไรซ่อน
อะไรถึงต้องมาหาตอนมืดค่ำ แต่ป้าศรีเลือกที่จะไม่ถาม ดังนั้นเธอก็จะให้เป็น
มองไม่เห็นความเคลือบแคลงใจนั้นด้วยเหมือนกัน

แสงไฟลอดผ่านหน้าต่างชั้นสองที่เปิดแง้มอยู่บานเดียว เด็กสาวแหงน
มองอีกพักหนึ่ง หวังให้คนในห้องนั้นจะชะโงกออกมาดูบ้าง แน่ใจว่าได้แค่หวัง
มีแต่คนเสียสติเท่านั้นที่เปิดหน้าต่างเพื่อรับลมหนาวตอนกลางคืน

สองเท้าเดินไปที่ใต้ถุนบ้าน เธอเคยเห็นที่นี้ผ่านสายตาของม่านฟ้า
หลายครั้งแล้ว ไม่มีสิ่งใดน่าสนใจนอกจากแมวตัวนั้น อย่างไรก็ตามเสียเธอก็ไม่ใช่ว่า
ตัวหลักที่จะใช้ชีวิต ไม่จำเป็นต้องซาบซึ้งกับข้าวของรอบตัวนักหรอก
ความเสียใจแบบเดียวกับตอนฟ้าผ่าฝนถึงแสงแดด เธอไม่อยากสัมผัสมัน
อีกแล้ว

แมวตัวนั้นชื่อสำคัญไหม ม่านฟ้ารักมันมาก เธอจึงอยากดูให้แน่ใจ
ว่าสำคัญสบายดี อยากมั่นใจว่าม่านฟ้าจะไม่เจอเรื่องน่าเสียใจเพิ่มอีก

สำคัญนอนขดอยู่บนแคร่ เธอไม่เคยใกล้ชิดกับสัตว์ขนฟูที่ไม่ใช่ตุ๊กตา
มาก่อน แม้ไม่อนุญาตให้เลี้ยงสัตว์ คนที่ได้ไปโรงเรียนกับสำรวจโลกกว้างก็ไม่ใช่
เธอ นี่เป็นโอกาสอันล้ำค่า เธอใช้นิ้วแตะขนของมันเบา ๆ

นุ่มนวล

ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมม่านฟ้าถึงรักสำคัญ

แมวน่ารักเหลือเกิน

เธอเริ่มลูบสำคัญ มันผงกหัวขึ้นมาดูว่าใคร เมื่อเห็นว่าเป็นเด็กสาวกินนอน
ต่อ ส่งเสียงครางครืด ๆ ในลำคอตอนเกาอาจให้ เธอลองอุ้มมันมานั่งบนตักด้วย
สำคัญไม่ตื่นไม่ขวนเลย เชื่องอะไรอย่างนี้ ทำไมวันนั้นถึงเดินหนีม่านฟ้าไปละ

เสียงบันไดไม้ลั่นเอี้ยดอี๊ด บ้าศรีเดินลงบันไดมาคนเดียว ไร้แวว
นิลจันทร์

“บ้าขอโทษนะฟ้า พุดยังงั้นจันทร์ก็ไม่ยอมลงมาเลย”

“ไม่เป็นไรค่ะบ้าศรี นิลจันทร์ได้บอกอะไรไหมคะ”

เด็กสาวรู้สึกเสียตาย แต่ไม่เสียใจนัก หากชีวิตง่ายตายขนาดนั้น
พวกเธอที่อยู่ในร่างกายนี้คงไม่ต้องกระเสือกกระสนหาทางมีชีวิตแบบคนปกติ
ทั่วไปแล้ว ความผิดหวังในครั้งนี้เล็กน้อยมากสำหรับเธอ

ที่สำคัญคือการลูบขนนุ่มนวลของสาลีทำให้ใจสงบลงมาก
“เอาแต่อ่านหนังสืออะไรนะสิ ไม่พูดอะไรเลย...หนูมีธุระอะไรหรือเปล่า
ฝากบ๊ายไปบอกไหม”

“ขอบคุณนะคะ แต่หนูอยากบอกนิลจันทร์เองค่ะ”
“ได้จ้ะ...ฟ้ากับจันทร์ทะเลาะอะไรกันหรือเปล่าลูก”
เธอก็อยากรู้เหมือนกัน
ไม่มีคำตอบให้คำถามนั้น เด็กสาวได้แต่สั่นหัว
คงต้องมาใหม่วันพรุ่งนี้ ภารกิจของคืนนี้สิ้นสุดลงแล้ว แต่เด็กสาวก็ยัง
นั่งนิ่งไม่ขยับไปไหน สองมืออุ้มแมวดำขึ้นมากอด โนมโบหน้าลงหาความอบอุ่น
ไม่อยากจะกลับบ้านเลย...

ม่านฟ้ามาที่บ้านอีกแล้ว
ในคืนข้างแรมที่ไร้แสงจันทร์ ท้องฟ้ามืดมิด เธอคนนั้นยังคงโดดเดี่ยว
และเปล่งประกาย

นิลจันทร์แอบมองม่านฟ้าผ่านหน้าต่างทุกคืน เคยคิดว่าถ้าหลบหน้า
ต่อไปเรื่อย ๆ ม่านฟ้าจะยอมแพ้แล้วเดินจากไปเอง แต่ทำไมเธอก็ยังไม่ยอมแพ้
สักทีล่ะ

เด็กสาวหน้าตกกระกดปากกาเข้าไปซ้้ำมาราวกับว่าเสียงของมันช่วยให้
เธอใจเย็นลงได้ นิลจันทร์พยายามเขียนเรียงความภาษาอังกฤษต่อ ทว่าเรื่อง
ของม่านฟ้ารบกวนจิตใจเธอเหลือเกิน

มาน้ำเป็นเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวของนิลจันทร์ไม่ว่าเมื่อไรมาน้ำก็
ยิ้มอยู่เสมอ แม้กระทั่งตอนพูดถึงเรื่องเศร้าหรือเรื่องน่ากลัว รอยยิ้มบนใบหน้า
มาน้ำก็ไม่เคยเลือนหายไปเลย เพราะอยู่ใกล้คนแบบเธอ นิลจันทร์จึงซึมซับ
ความสดใสนั้นแล้วกลายเป็นคนร่าเริงขึ้นตามไปด้วย

นอกจากพ่อแม่แล้ว ไม่เคยมีใครให้ความสำคัญกับนิลจันทร์เหมือน
มาน้ำมาก่อน นิลจันทร์รู้สึกตัวเองน่าเบื่อ ซี้เหว ซี้โรค ไม่เหมาะจะเป็นเพื่อน
ใครทั้งสิ้น แต่มาน้ำก็ยังทำดีกับเธอ นิลจันทร์ไม่เคยเข้าใจเหตุผลของมาน้ำ
เลย

ความเครียด ความกังวล ความทุกข์มากมายจะหลั่งลงเมื่อมาน้ำอยู่
เคียงข้าง

เพราะแบบนั้นเธอจึงรักและผูกพันกับมาน้ำมากขึ้นทุกวัน

มันทำให้นิลจันทร์มีความสุขมาก

ขณะเดียวกันก็กลัวจนนอนไม่หลับ

นิลจันทร์ไม่เคยมีเพื่อนที่สนิทกันขนาดนี้ ไม่เคยคิดถึงใครทั้งวัน ไม่เคย
เฝ้ารอวันพรุ่งนี้ด้วยความตื่นเต้น ตั้งแต่เธอสนิทกับมาน้ำ ชีวิตก็มีแต่เรื่องที่
ไม่เคยพบเจอเต็มไปหมด

เพราะไม่เคยพบเจอมาก่อน มันจึงน่ากลัว

ไม่อาจคาดเดา ไม่แน่นอน ไม่สามารถเตรียมวิธีรับมือล่วงหน้าได้

สิ่งที่จะตามมาคือความผิดพลาด ความเจ็บปวด ความเสียใจ สักวัน
เธอคงทำให้น้ำผิดพลาด มาน้ำอาจเสียใจกับความไม่ได้เรื่องของเธอ และ
อาจมองว่าเธอไม่ดีพอที่จะเป็นเพื่อนกันอีกต่อไป

นิลจันทร์กลัวความผิดพลาดกับความล้มเหลวเป็นที่สุด

นั่นเป็นเหตุผลที่วันนั้นเธอไม่กล้าช่วยชีวิตสามี

ยิ่งใกล้ชิดมันฟ้าเท่าไร นิลจันทร์ยิ่งละเลยสิ่งอื่นที่ไม่ใช่มันฟ้า เธอยังมีเรื่องสำคัญที่ต้องรับผิดชอบ ไม่ควรออกนอกกลุ่มนอกทางไปมากกว่านี้ ต้องถอยห่างแล้ว ใกล้ชิดกันมากกว่านี้ไม่ได้แล้ว

‘มันฟ้าไม่ผิดเลย’

‘ขอโทษนะ’

นิลจันทร์ชี้ขาลาดจนไม่กล้าพูดกระทั่งความในใจเหล่านี้ด้วยซ้ำ

คนที่สดใสว่าเรื่องอย่างมันฟ้าหาเพื่อนไม่ยากหรอก น่าจะมีเพื่อนเยอะด้วย แล้วทำไมถึงยังไม่ทิ้งเธอไปสักทีล่ะ

ทำไมต้องพยายามเก็บรักษาคณเห็นแก่ตัวที่มีแต่ความบกพร่องแบบเธอ

ทำไมถึงยังมาหา

ทำไมใจดีขนาดนี้...

ความคิดมากมายผุดขึ้นมาในหัว นิลจันทร์ไม่เหลือสมาธิจะสะสางหน้าที่ของตัวเองเลย พยายามเมินเฉยก็แล้ว แต่เรื่องนี้ยังกวนใจอยู่ตลอดเวลาไม่เคยจางหายไป

หรือว่า...เธอควรปฏิเสธมันฟ้าให้ชัดเจน มันฟ้าจะได้ยอมแพ้

นิลจันทร์ไม่เหลือทางเลือกอื่น เธอไม่ยอมรับมากับความคาราคาซังที่ตัวเองสร้างขึ้นแล้ว

ใจเต้นระส่ำ นิลจันทร์ไม่ชอบการเผชิญหน้าเลยแม้แต่หน่อย สองขาค่อย ๆ ก้าวลงบันไดทีละขั้น เธอเห็นมันฟ้ากำลังนั่งเล่นกับสาลี่อยู่บนแคร่ เสี่ยงกริรธบอกรให้หนีดังก้องอยู่ในอก ถ้าหันหลังวิ่งกลับเข้าห้องตอนนี้ก็ยังไม่ทันการหนีไม่ใช่เรื่องยาก เพียงแต่มีบางสิ่งจู่โจมนิลจันทร์เอาไว้

นั่นคือ ‘ความคิดถึง’

นิลจันทร์คิดถึงมานฟ้า

ขาของเธอไม่ขยับเลย...

ในที่สุดมานฟ้าก็สังเกตเห็นนิลจันทร์ เด็กสาวหน้าตกระเผลอกลับ
หายใจโดยไม่รู้ตัว สีหน้าของมานฟ้าแปลกไป เธอยังคงยิ้ม แต่ยิ้มไม่กว้างเหมือน
ทุกที สายตาเหม่อลอย ไม่มีชีวิตชีวา วันนี้มานฟ้าไม่สวมแว่นตาทรงหยดน้ำด้วย

‘มานฟ้าเป็นอะไรหรือเปล่า’

นิลจันทร์ไม่กล้าถามคำถามนั้น

เพื่อนสนิทเพียงคนเดียวของเธอลุกขึ้นเดินเข้ามาใกล้ ในมือมีสมุดของ
โรงเรียน มานฟ้ามาหาเธอที่บ้านทุกวันเพื่อถามเรื่องเรียนอย่างนั้นหรือ

“เราได้คุยกันสักทีนะ”

น้ำเสียงนุ่มนวล ยานคาง และเยือกเย็น

ไม่เหมือนเสียงของมานฟ้าเลย

ปกติเธอเสียงสูงกว่านี้ พูดเร็วกว่านี้ และสดใสกว่านี้ เป็นเพราะ
มานฟ้าเสียใจอยู่หรือเปล่า

นิลจันทร์นึกเป็นห่วงขึ้นมา แต่เธอไม่ได้ออกมาจากห้องเพื่อสาน
สัมพันธ์กับมานฟ้า เธออยากให้เรื่องนี้จบลงเสียที นิลจันทร์รวบรวมความกล้า
อันน้อยนิดเพื่อบอกความในใจ

“ฉันจะมาบอกเธอว่า...”

ไม่ว่าที่นิลจันทร์จะได้พูดอะไรต่อ มานฟ้าก็ส่งเสียง ‘ซู่’ แล้วยื่นสมุด
เล่มนั้นให้

“อ่านก่อนสิ”

เด็กสาวตัวสูงกว่าเริ่มสับสน คำพูดที่เตรียมไว้กระเจิดกระเจิง หายไปกับอากาศในเสี้ยววินาที เธอควรรับสมุดเล่มนั้นมาไหม แล้วควรพูดอะไร ต่อจากนี้

สุดท้ายนิลจันทร์ก็รับสมุดเล่มนั้นมา ไม่กล้าสบตาเพื่อนสนิท บางที การรีบอ่านให้จบเพื่อจากลาโดยไม่ค้างคาอะไรต่อกันอาจเป็นวิธีที่ดีที่สุด

ดูเหมือนสมุดเล่มนี้จะเป็นไดอารี่ของมานฟ้า นิลจันทร์เปิดอ่าน ทีละหน้า ไม่เข้าใจว่าทำไมถึงเอามันที่ส่วนตัวมาให้คนแบบเธออ่าน มานฟ้า ไม่อายบ้างหรือ ขนาดเรียงความวิชาภาษาไทย นิลจันทร์ยังซ่อนมันไว้ในกล่อง โลหะเลย

มานฟ้าในไดอารี่ไม่สดใสเหมือนมานฟ้าที่นิลจันทร์รู้จัก

ไดอารี่ของมานฟ้ามีแต่ความเหงา ความเศร้า ความเจ็บปวด

แทบไม่มีบันทึกที่มีความสุขสนุกสนานเลย...

...จนกระทั่งมานฟ้าได้พบนิลจันทร์ มานฟ้าบรรยายถึงความหวังกับความฝันมากมายที่อยากทำร่วมกับเพื่อนผู้เป็นที่รัก นิลจันทร์เพิ่งรู้ความจริงว่า มานฟ้าไม่มีเพื่อนคนอื่นนอกจากเธอแล้ว

ยิ่งรู้ว่าตัวเองสำคัญกับมานฟ้าขนาดไหน นิลจันทร์ยิ่งรู้สึกแน่นหน้าอกจนหายใจไม่ออก เธอทำอะไรลงไป มานฟ้าต้องเจ็บปวดมากแน่ที่ถูกต้อง

นิลจันทร์ไม่คู่ควรที่จะเป็นเพื่อนของมานฟ้า

มานฟ้าเป็นคนดี น่าสงสาร และควรได้รับความรัก

เธอมอบสิ่งที่มานฟ้าควรได้รับไม่ได้

เธอทำร้ายมานฟ้าด้วยเหตุผลไร้สาระ

ถ้าอยู่กับเธอต่อไป มานฟ้าจะยิ่งถูกทำร้าย นิลจันทร์ไม่อยากให้มันเกิดขึ้น

นิลจันทร์ไม่อยากผิดพลาดและเป็นคนบกพร่องไปมากกว่านี้

เด็กสาวหน้าตกระปิดสมุดแล้วยัดมันใส่มือม่านฟ้า นิลจันทร์อ่านไม่จบ แค่เห็นบันทึกที่ม่านฟ้าบรรยายว่าเธอเป็นเพื่อนที่ดี จิตใจอ่อนโยนแค่ไหน นิลจันทร์ก็รู้สึกพะอืดพะอมจนอยากอาเจียน

เธอเป็นคนเห็นแก่ตัวต่างหาก

เกลียดเธอสิ

ต่อว่าเธอสิ

อย่าใจดีแบบนี้ได้ไหม...

“...เธอต้องการอะไร” นิลจันทร์พยายามควบคุมเสียงไม่ให้สั่น แต่ล้มเหลวไม่เป็นท่า

“มีเรื่องที่ยอยากให้เธอช่วยนะ แต่ถ้าอ่านไม่จบคงคุยกันไม่รู้เรื่องนะ”

ม่านฟ้าใจเย็นมาก ต่างจากเธอลิบลับ เสียงของม่านฟ้าไม่สั่นเลย

“ฉันช่วยเธอไม่ได้หรอก...ไปเถอะ”

“อ่านให้จบก่อนได้ไหม ขอร้องล่ะ”

ม่านฟ้าจับแขนของนิลจันทร์ ยื่นสมุดเล่มนั้นให้อีกครั้ง เพียงเดียววินาทีหนึ่ง นิลจันทร์เผลอสบตาม่านฟ้า แวตาคู่นั้นสั่นไหว มีความคาดหวังซุกซ่อนอยู่ และแม้ว่าจะมองไม่เห็นหยดน้ำตา แต่นิลจันทร์รู้ว่าคนตรงหน้ากำลังปกปิดความเจ็บปวด

นิลจันทร์ไม่อยากเห็นภาพแบบนี้แล้ว

ไม่อยากให้ม่านฟ้าเป็นแบบนี้เพราะเธอแล้ว

“อย่ามาใกล้ฉันนะ!”

นิลจันทร์สะบัดแขนออก ผลักคนที่ตัวเล็กกว่าจนกระเด็นถอยหลัง นิลจันทร์อยากให้มาน้ำฟ้าหลุดพ้นจากคนแบบเธอ อยากให้มาน้ำฟ้าลืมเธอ แต่ไม่ได้ตั้งใจทำให้มาน้ำฟ้าเจ็บตัว

‘ขอโทษ...’

นิลจันทร์ไม่ได้พูดออกไป

ความเงียบเข้าปกคลุมบรรยากาศชั่วขณะ ม่านฟ้าค่อย ๆ เงยหน้าขึ้น จับจ้องใบหน้าของนิลจันทร์ เธอเพ่งมองอยู่อย่างนั้น เหลียวมองรอบกาย ก่อนจะจ้องเขม็งมาที่นิลจันทร์อีกครั้ง

แววตาของมาน้ำฟ้าเปลี่ยนไป

มันแข็งกร้าว เหมือนแววตาแห่งโทสะและความคับแค้นใจ

“...อ้อ แกคือนิลจันทร์สิท่า”

มาน้ำฟ้าพูดเสียงแข็ง นิลจันทร์ไม่เคยได้ยินมาน้ำฟ้าพูดกระแทกเสียงมาก่อน ไม่คิดว่ามาน้ำฟ้าจะเสียงต่ำและแตกพรวดขนาดนี้ด้วย

เธอไม่รู้จักมาน้ำฟ้าคนนี้

เด็กสาวผมหยักศกก้าวจับเข้าประชิดตัวนิลจันทร์ไม่ทันได้ถามอะไร นิลจันทร์ก็ถูกผลักอย่างแรงจนล้มกระแทกพื้น

“คิดว่าสูงส่งมาจากไหนวะ สนุกไหมล่ะที่วันนี้อุตส่าห์ลดตัวมาคุยกับมันเพื่อบอกให้รู้ว่าแกแรงเกียจมันขนาดไหนอะ”

มาน้ำฟ้ากำลังโกรธหรือ

นี่คือมาน้ำฟ้าจริงหรือ

“รู้บ้างไหมว่ามาน้ำฟ้ามันทรมานตายแค่ไหนตอนแกทิ้ง เธอ คงไม่รู้หรอกที่ไม่เคยใส่ใจยัยนั้นมาตั้งแต่แรกแล้วนี่”

นิลจันทร์อยากแย้ง แต่พูดอะไรไม่ออก

เธอรูสึกว่าตัวเองเป็นแบบนี้จริง ๆ

“แล้วจะบอกอะไรให้ แกเป็นหนึ่งในคนที่ทำให้มันฟ้าหายไป มันไป
มุดหัวอยู่ที่ไหนก็รูสึกแล้ว”

“หมายความว่ายังไง...”

มันฟ้ากำลังพูดอะไรกันแน่ ก็ยังยืนอยู่ตรงนี้ไม่ใช่หรือ จะหายไป
อย่างไร

“พูดแบบนี้แล้วไม่เข้าใจใช่ไหม จังตรง ๆ นะ”

“มัน ตาย แล้ว”

นิลจันทร์ตะลึงงัน สับสนและไม่เข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้น คนตัวเล็กกว่า
หัวเราะในลำคอ แขนข้างหนึ่งเท้าสะเอว เชิดหน้าขึ้น จากนั้นจึงเอ่ยคำพูดที่
กรีดแทงหัวใจของนิลจันทร์มากที่สุด

“มันฟ้าทนเศร้าไม่ไหว เพื่อนทั้ง แม่ทำร้าย ไม่รู้จะมีชีวิตต่อไปทำไม
มันก็เลยหายไปเลย ไม่กลับมาแล้ว ตายแล้ว”

นิลจันทร์ส่ายหน้า ไม่อยากยอมรับ มันฟ้ายังอยู่ตรงนี้ ถึงจะเป็น
มันฟ้าในแบบที่เธอไม่รู้จัก แต่ก็ยังเป็นมันฟ้าอยู่ดี

“มันฟ้า...ฉันขอโทษ...”

คำขอโทษนี้ช่วยมันฟ้าไม่ได้ ไม่รู้จะพูดทำไม ถึงอย่างนั้นนิลจันทร์ก็
ยังพูด ไม่เหลืออะไรที่เธอทำได้แล้ว

“เก็บคำขอโทษไว้กับตัวไปจนตายเหอะ”

...

..

.

“ฉันไม่ใช่มันฟ้า”

เธอคนนั้นปาสมุดใส่นิฉันทร์แล้วเดินจากไป ทิ้งนิฉันทร์ไว้กับ
ความเจ็บปวดและความเสียใจ

วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

รู้สึกผิด

นิลจันทร์นอนไม่หลับ

เธอคนนั้นบอกว่าตัวเองไม่ใช่ม่านฟ้า อีกทั้งยังบอกว่าม่านฟ้าตายไปแล้ว

เรื่องแบบนั้นไม่น่าเป็นไปได้

เด็กสาวหน้าตกระยงมือก่ายหน้าผาก นึกถึงเรื่องผีที่คนเฒ่าคนแก่เคยเล่า หากใครสักคนมีพฤติกรรมผิดแปลกจากปกติ คนคนนั้นอาจถูกเล่นของด้วยคุณไสยมนต์ดำ หรือไม่ก็ถูกปอบสิง ปอบจะกินเครื่องในของคนที่ยั้มันสิง เมื่อไม่เหลืออะไรให้กินอีก ปอบจึงจะออกจากร่าง ส่วนเจ้าของร่างก็ตายไปนานแล้ว

เดือนที่แล้วมียายคนหนึ่งในหมู่บ้านถูกปอบสิง ต้องเรียกหมอธรรมมาทำพิธีขับไล่ นิลจันทร์ไม่เชื่อเรื่องผีนัก เธอมีโอกาสดูเรียนหนังสือ นิลจันทร์ตั้งเป้าหมายว่าอยากเป็นแพทย์ อาชีพแพทย์ควรเชื่อในวิทยาศาสตร์ เรื่องผีสา่งกับคุณไสยไม่เป็นวิทยาศาสตร์เลยแม้แต่น้อย เธอไม่ควรนึกถึงเรื่องพวกนั้น

แต่ว่า... นิลจันทร์ไม่รู้ว่าจะอธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นกับม่านฟ้าด้วยวิทยาศาสตร์ได้อย่างไร

หรือม่านฟ้าจะเป็นบ้า...

นิลจันทร์นึกถึงคนบ้า คนโรคจิตขึ้นมา บุคคลเหล่านี้คือบุคคลที่สติไม่สมประกอบ อันตรายต่อผู้คนรอบข้าง อาจทำร้ายตนเองหรือผู้อื่นเมื่อใดก็ได้ ม่านฟ้าเป็นแบบนั้นจริงหรือ

เธอไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นแบบนี้

มาน้ำฟ้าดูมีสติดี พุดจารู้เรื่อง เพียงแต่ดูไม่เหมือนมาน้ำฟ้าคนเก่า ในความทรงจำของนิลจันทร์ มาน้ำฟ้าเป็นคนใจดี สดใสร่าเริง อาจเหม่อลอยบ้าง บางครั้ง ไม่เคยพุดคำหยาบหรือทำหน้าบูดบึ้งใส่คนอื่นเลยแม้แต่คนเดียว จะว่าเธอโกรธที่ถูกนิลจันทร์ลักจั่นแสดงออกอย่างนั้นก็ไม่ใช่ ในเมื่อการถูกเพื่อนสนิททอดทิ้งนั้นน่าเจ็บปวดกว่ามาก แต่ตอนแรกมาน้ำฟ้ายังขอให้อ่านไดอารีอยู่เลย

ทำไมมาน้ำฟ้าถึงอยากให้อ่านไดอารีนัก

ไดอารีย่อมบันทึกเรื่องราวชีวิตของผู้เขียน เป็นของส่วนตัวที่ไม่ควรมีผู้ใดมาแตะต้อง มีความลับและอารมณ์อันหลากหลายอัดแน่นอยู่ในนั้น ผู้คนบันทึกความสุขเพื่อเก็บไว้เป็นความทรงจำ ในขณะที่บันทึกความทุกข์เพราะต้องการใครสักคนช่วยรับฟัง

มาน้ำฟ้าอยากให้อ่านรู้ความเจ็บปวดของเธอหรือ

รับรู้แล้วจะมีอะไรดีขึ้นหรือ

อดีตไม่อาจหวนคืน ความจริงไม่มีวันเปลี่ยน นิลจันทร์ทำร้ายมาน้ำฟ้า ผู้นำสงสารไปแล้ว ยิ่งตระหนักถึงความจริงข้อนี้ ความรู้สึกผิดแย้งกัดกินหัวใจให้ท้องไส้คลื่นเหียน มาน้ำฟ้าไม่เคยคิดร้ายกับเธอเลย ทำไมเธอถึงทำอย่างนั้น

ไดอารีเล่มนั้นที่มาน้ำฟ้าปาใส่นิลจันทร์วางอยู่บนโต๊ะเขียนหนังสือ นิลจันทร์ไม่กล้าอ่าน ไม่พร้อมรับรู้เรื่องราวที่มาน้ำฟ้าต้องเผชิญ

‘รู้บ้างไหมว่ามาน้ำฟ้ามันทรมานทรมานแค่ไหนตอนแก่ทั้ง’

‘ไม่เคยใส่ใจยัยนั้นมาตั้งแต่แรกแล้วนี่’

‘แกเป็นหนึ่งในคนที่ทำให้มันฟ้าหายไป’

แม้การพูดถึงตนเองราวกับเป็นคนอื่นไกลจะแปลกประหลาด แต่
นิลจันทร์คิดว่าสิ่งที่เธอคนนั้นพูดถูกต้องทุกประการ

ที่มันฟ้าแปลกไปก็เพราะนิลจันทร์

นิลจันทร์สมองตื้อ ในหัวมีเพียงเสียงความคิดที่บอกว่าเธอไม่ควรเป็น
เพื่อนใครทั้งนั้น นิลจันทร์ก่นด่าตนเองไม่รู้จบ มันฟ้าควรเป็นเพื่อนคนแรกและ
คนสุดท้ายของเธอ ต่อให้ได้รับโอกาสแก้ตัว คนแบบนิลจันทร์ก็ต้องทำพลาด
อีกแน่

ไม่อยากทำร้ายมันฟ้าแล้ว

แต่ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนกันต่อไปหรือหนีออกมา นิลจันทร์ก็จะทำร้าย
มันฟ้าอยู่ดี

ทำอย่างไรดี

หยุดคิดว่าพวกเธอไม่น่าพบกันตั้งแต่แรกไม่ได้เลย...

มันฟ้ายังมาหาที่บ้านทุกคืน

นิลจันทร์ไม่ยอมออกจากห้อง รู้สึกผิดเกินกว่าจะสู้น้ำอีกฝ่าย

ความรู้สึกปั่นป่วนยึดพื้นที่ในกระเพาะอาหารไปจนหมด นิลจันทร์กิน
ข้าวได้แค่มี้อละสามคำมาหนึ่งสัปดาห์แล้ว แม่เป็นห่วงเธอมาก นิลจันทร์กังวล
ว่าถ้าอาการไม่ดีขึ้นสักที แม่ที่รักนิลจันทร์ยิ่งกว่าชีวิตตนเองอาจมองมันฟ้า

เป็นภัยคุกคามก็ได้ เธอไม่อยากให้เป็นแบบนั้น มีผู้คนหันหลังให้ม่านฟ้า
มากพอแล้ว

แม็กก็เหนื่อยมาทั้งวัน ไม่ควรเหนื่อยเพิ่มเพราะปัญหาไร้สาระของเธอ

นิลจันทร์ควรเป็นที่พึ่งให้แม่ ไม่ใช่ภาระ

มีหลายสิ่งต้องรับผิดชอบ แต่นิลจันทร์กลับลุ่มหลงทุกเรื่อง

มิตรภาพ การเรียน ครอบครัว

นิลจันทร์กำลังจะทำทุกอย่างพัง

เด็กสาวนั่งจ้องใจทฤษฎีคณิตศาสตร์ หยดน้ำตาที่ไม่เคยเก็บกลั้นเอาไว้ได้
ค่อย ๆ ไหลอาบแก้ม นิลจันทร์ไม่ชอบตัวเองเลย เธอล่าถอยเกินไป แค่ว่าประสบ
ปัญหาเล็ก ๆ ก็ร้องไห้ร้องไห้เป็นสัปดาห์ ทำไมเธอถึงไม่เข้มแข็งเหมือนพ่อแม่
พวกท่านตรากตรำทำงานหนักโดยไม่ปริปากบ่น อุตส่าห์หาเงินส่งเสียให้
นิลจันทร์เรียนหนังสือ แต่ตอนนี้เธอกลับไม่มีแม่แต่สามารถจะฝึกแก้โจทย์ ชักจะ
เหลวไหลขึ้นทุกวัน

หากเรียนหนังสือไม่ได้ นิลจันทร์ก็จะเป็นคนไร้ประโยชน์อย่างแท้จริง
เธอทำอย่างอื่นไม่เป็น หรือต่อให้ทำเป็นก็ห่วยแตก คะแนนสอบของนิลจันทร์
แย่งมาลึกลับใหญ่แล้ว นี่ไม่ใช่ความผิดของม่านฟ้า ทุกอย่างเป็นเพราะเธอ
สนใจการเรียนน้อยกว่าการได้อยู่กับเพื่อน

ถึงเวลาที่นิลจันทร์ต้องกลับไปตั้งใจเรียนให้ได้จริง ๆ ลึกที่

ต้องสะสมปัญหาทั้งหมด

ต้องหยุดคิดเรื่องม่านฟ้า

ต้องหยุดร้องไห้

น้ำตาไม่หยุดไหล นิลจันทร์เอื้อมมือหยิบไดอารีของม่านฟ้า ในเมื่อเธอคนนั้นต้องการให้อ่าน นิลจันทร์ก็จะอ่าน หลังจากอ่านจบจะได้บอกลา ไม่ต้องมีสิ่งที่ค้างคาต่อกันอีก

เด็กสาวรีบกวาดตาอ่านไดอารี บันทึกเกี่ยวกับความสุขและความทุกข์ที่ม่านฟ้ามีต่อเธอนั้นทำให้รู้สึกหนักอึ้งได้อย่างน่าเหลือเชื่อ นิลจันทร์หายใจไม่ทั่วท้อง เจ็บแปลบในอกราวกับว่าหัวใจกำลังถูกบดขยี้ด้วยกำปั้น เธอร้องไห้หนักกว่าเดิม รู้สึกผิดยิ่งกว่าเดิม

‘อยากหายไป’

‘ไม่อยากตื่นขึ้นมาอีก’

ม่านฟ้าเขียนประโยคแบบนี้บ่อยขึ้นหลังจากที่นิลจันทร์ทิ้งเธอไป นิลจันทร์พอจะปะติดปะต่อเรื่องราวได้จากไดอารีว่าม่านฟ้าอยู่กับแม่แค่สองคน และแม่น่าจะใช้ความรุนแรงเมื่อหงุดหงิดม่านฟ้า นิลจันทร์เห็นบันทึกหลายหน้าเขียนคำว่า ‘เจ็บ’ หรือ ‘ขอโทษค่ะ’ ซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนเต็มหน้ากระดาษ

ไม่มีใครให้ม่านฟ้าพึ่งพาหรือขอความช่วยเหลือ เธอสิ้นศรัทธาในผู้ใหญ่ ไม่ไว้วางใจเพื่อนฝูงรอบตัว มีเพียงนิลจันทร์กับสาลี่ที่ม่านฟ้าเปิดใจให้ ทั้งสองทำให้ม่านฟ้าค้นพบเหตุผลที่จะมีชีวิตอยู่ ตอนที่นิลจันทร์ทิ้งเธอไปโดยไร้ซึ่งคำอธิบาย ม่านฟ้าคงรู้สึกราวกับต้องเฝ้ามองโลกล่มสลายไปอย่างช้า ๆ โดยที่ตัวเองทำอะไรไม่ได้เลย

นิลจันทร์ส่งสารม่านฟ้า

ขณะเดียวกันนิลจันทร์ก็ซึ่ซลาดเกินกว่าจะเป็นเหตุผลให้ใครสักคนอยากมีชีวิตต่อ

นิลจันทร์ยังดีไม่พอที่จะแบกรับบทบาทที่ยิ่งใหญ่ขนาดนั้น ก่อนหน้านี้ เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าม่านฟ้าต้องเผชิญสิ่งใดบ้าง ไม่รู้เลยว่าม่านฟ้าเจ็บปวดเพียงใด ภายใต้ใบหน้าเพื่อนยี่ม

เด็กสาวอ่านไดอารี่ใกล้จบแล้ว ทั้งที่คิดว่าจะได้บอกเล่ากันโดยไม่ ค้างคาใจหลังอ่านจบ แต่นิลจันทร์ก็ต้องขมวดคิ้วเมื่อเปิดไปเจอกระดาษหลาย แผ่นถูกฉีกออก อีกหน้าหนึ่งมีรอยขีดสະปะสะปะอ่านไม่รู้เรื่อง ม่านฟ้าไม่เคย กดดินสอเข้มขนาดนี้มาก่อน เกิดอะไรขึ้น

นั่นยังไม่ใช่ว่าสิ่งที่น่าตกใจที่สุด

นิลจันทร์พบลายมือปริศนาสองลายมือในหน้าถัดไป

ฝีมือเก่าชั้ไหม ห้ามนัดทำไม

ขอตีแม่แบบนั้นไม่ได้

มันทำพวกเราก่อน จะให้มันดูแบบมายเลยหรือไง

หรืสิ ออย่าสู้

ต่อให้มัน ก็ตามนั้นมาบนหัว

แต่เรื่องจะไม่รุนแรงขนาดนี้

แล้วไป ก็ไม่ทำให้มันเกลียดพวกเรา
มันจะเลิกคำกับพวกเรา/ไป

มันน่าจะได้ออรั้น เรืองเรืองมัน

จายากหลายหัวไป

ทำไมไม่ทำตามที่เราบอกเลย

อยากดำก็ออกมาทำเอง

ฉันไม่ได้ปกแนกแบบเธอ

ไม่ใช่ลายมือของม่านฟ้า

ม่านฟ้าอยู่กับแม่แค่สองคน เป็นไปไม่ได้ที่ไดอารี่เล่มนี้จะมีสามลายมือ

ใครเขียน ม่านฟ้าเขียนคุยกับตัวเองหรือ

คนเราอาจมีหลายลายมือก็ได้ถ้าฝึกฝนมากพอ แต่มีเหตุผลอะไรให้ม่านฟ้าใช้ลายมืออื่นเขียนไดอารี่ แถมสำนวนภาษาก็ไม่เหมือนม่านฟ้าเลย ทั้งสองลายมือนี่ยังคุยกันเหมือนเป็นคนละคนอีกต่างหาก

คงไม่ใช่ปอบ ปอบจะอยากปกป้องม่านฟ้าทำไม แค่กินเครื่องในจนหมดก็พอแล้ว

เพื่อนในจินตนาการหรือ...ม่านฟ้าอาจสร้างเพื่อนในจินตนาการมาปลอมใจตัวเองเพราะไม่เหลือใครแล้ว ทว่าลายมือที่น่าจะเขียนโดยคนก้าวร้าวรุนแรงนั้นไม่ชอบม่านฟ้าเลยแม้แต่น้อย มีเหตุผลอะไรให้คนเราสร้างเพื่อนในจินตนาการที่รังเกียจตัวเอง แล้วเพื่อนในจินตนาการออกมาใช้ร่างกายม่านฟ้าได้ด้วยหรือ นิลจันทร์นึกถึงม่านฟ้าคนที่ปาสมุดใส่เธอด้วยท่าที่แข็งแกร่งขึ้นมา

นิลจันทร์ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ถ้าเป็นแบบนี้ต่อไป ม่านฟ้าต้องเจอเรื่องไม่ดีแน่ ที่น่ากังวลที่สุดคือแม่ของม่านฟ้า เมื่อนึกย้อนไปดี ๆ นิลจันทร์เคยเห็นรอยฟกช้ำตามตัวเพื่อนสนิท ม่านฟ้าชอบบ่นเป่ียงว่าเป็นรอยช้ำที่เกิดจากการเดินชนข้าวของในบ้าน ตอนนั้นนิลจันทร์ไม่เอะใจเลย ทำไม่ถึงเียงอย่างนี้

นิลจันทร์อยากให้ม่านฟ้าได้รับการช่วยเหลือ ขณะเดียวกันก็ไม่อยากยุ่งเกี่ยว ไม่ใช่ว่ารังเกียจ แต่นิลจันทร์กลัวว่าตัวเองจะตัดสินใจผิดพลาดแล้วทำลายชีวิตม่านฟ้าที่หนักหนาอยู่แล้วให้แย่ลงกว่าเก่า กลัวว่าจะกลับไปสนิทกันแล้วผลอละเลยการเรียนอีก

ควรทำอย่างไรดี

เด็กสาวอ่านไดอารี่ต่อ ใจเริ่มลึกลงว่าจะหนีหรือจะช่วยม่านฟ้าดี
ลายมือของม่านฟ้าหายไปจากไดอารี่นับตั้งแต่วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน บันทึกที่
เขียนหลังจากนั้นมีแต่ลายมือของคนที่ไม่รู้จัก มีทั้งข้อความคำทอ
ข้อความที่ทะเลาะกันเอง ไปจนถึงหน้ากระดาษที่ถูกฉีกไปครึ่งแผ่น

ไม่เหมือนม่านฟ้าเลยจริง ๆ

ในที่สุดนิลจันทร์ก็เปิดมาถึงหน้าสุดท้าย ไดอารี่หน้านี้เนื้อหาบอกว่า
หน้าอื่น

วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

ถึง นิลจันทร์

ถ้าเธออ่านครบทุกหน้า เธอคงสังเกตเห็นแล้วว่า
ม่านฟ้าเปลี่ยนไป เธออาจสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เราก็
อธิบายไม่ได้เหมือนกันว่าสิ่งที่พวกเราเป็นคืออะไรกันแน่

เราไม่ใช่ม่านฟ้าที่เธอรู้จัก เด็กผู้หญิงอีกคนที่ชอบ
ทะเลาะกับเราก็มองม่านฟ้า เราใช้ชีวิตในฐานะม่านฟ้า
ไม่ได้แล้ว ม่านฟ้าคนที่เห็นเพื่อนนิลจันทร์หายไป
เด็กผู้หญิงคนที่ทะเลาะกับเราเป็นคนที่แข็งแกร่งที่สุดในตอนนี้
เธอต้องออกไปเผชิญโลกแทนม่านฟ้า แต่ก็แข็งแกร่งเกิน
ต้องเกิดเรื่องเลวร้ายขึ้นเพราะวิธีแสดงออกของเธอคนนั้นแน่

เราอยากให้นิลจันทร์ช่วย นี่คงเป็นคำขอที่ผิดปกติ
ให้เธอมากเกินไป แต่เราไม่รู้ว่าขอให้ใครช่วยแล้ว

นิลจันทร์เป็นคนใจดีนะ คงเพราะแบบนี้ม่านฟ้าถึง
รักเธอได้ เราคิดว่าความใจดีของนิลจันทร์อาจทำให้เธอคน
นั้นอ่อนโยนขึ้นบ้างก็ได้ นอกจากนิลจันทร์คงไม่มีใคร
ยอมรับสิ่งมีชีวิตประหลาด ๆ แบบพวกเราได้

เราไม่อยากให้พวกเราทุกคนตาย แล้วเราก็มอง
หวังว่าม่านฟ้าจะมีทำให้กลับมา

นิลจันทร์ช่วยเป็นเพื่อนกับเธอคนนั้นได้ไหม
เธอคนนั้นก้าวร้าวดำแต่ไม่ใช่คนไม่ดีหรอก

อย่าสาร=166

นิลจันทร์ขวาวไปทั้งตัว

เธออ่านซ้ำอีกหลายหน พยายามทำความเข้าใจข้อความบนหน้ากระดาษ

ในที่สุดน้ำตาก็หยุดไหลไปเอง

ความกลัว ความสับสน ความรู้สึกผิดยังคงอยู่ นิลจันทร์ยังทำใจเชื่อไม่ลงว่ามีคนอื่นใช้ร่างกายร่วมกับมาน้ำ เธอคิดว่ามาน้ำอาจจะแค่สติแตกหรืออะไรสักอย่าง อาจจะสวมบทบาทเป็นเพื่อนในจินตนาการของตัวเองก็ได้ แต่สิ่งที่นิลจันทร์เห็นในไดอารี่หน้าสุดท้ายไม่ได้มีเพียงคำขอร้องให้เป็นเพื่อนกับมาน้ำที่เธอไม่รู้จัก

‘เราไม่อยากจะพวกเราทุกคนตาย’

นิลจันทร์มองเห็นคนใกล้ตายที่กระเสือกกระสนจะมีชีวิตรอดในประโยคนั้น

ไม่มีใครช่วยมาน้ำ ถ้านิลจันทร์เป็นอีกคนที่เพิกเฉย มาน้ำอาจตายจริง ๆ ก็ได้

เพราะครอบครัวยากจน เพราะอยากให้พ่อแม่ภูมิใจ เพราะอยากเป็นคนที่มีประโยชน์ขึ้นมาบ้าง นิลจันทร์จึงอยากเรียนแพทย์ เธอไม่ได้มีเหตุผลที่น่าชื่นชมอย่าง ‘อยากช่วยเหลือผู้คน’ เลย

แต่ว่า... ถ้าทอดทิ้งเพื่อนสนิทจนเป็นสาเหตุให้เธอต้องตาย ไม่ว่าจะด้วยฝีมือของคนอื่นหรือฝีมือของมาน้ำเอง แบบนั้นนิลจันทร์จะยังเติบโตไปเป็นแพทย์ที่พ่อแม่ภาคภูมิใจได้แน่หรือ

นิลจันทร์คงไม่มีหน้าไปเล่นกับสำลีอีก มาน้ำช่วยชีวิตมันไว้ เธอได้กอดได้ลูบสำลีทุกวันก็เพราะมาน้ำ

ล่ำลือเป็นแมว นิลจันทร์ไม่รู้ว่ามันจะเศร้าไหมถ้ามันฟ้าหายไปตลอดกาล แต่เธอคิดเองว่ามันคงเสียใจได้เหมือนมนุษย์คนหนึ่งที่ถูกสูญเสียเพื่อนที่สำคัคือแม่แต่ตัวเธอก็คงเสียใจ
เธอแบกรับความรู้สึกผิดบาปไปทั้งชีวิตไม่ไหวหรอก
ยิ่งจมอยู่ในความรู้สึกผิด ทุกอย่างยิ่งแย่ เธอไม่อยากให้แม่เครียดตามไปด้วย

นิลจันทร์ใช้หลังมือเช็ดน้ำตาที่เปื้อนไบน้ำอย่างลวก ๆ เด็กสาวเหลือบมองข้อความที่ว่า ‘อย่าสละนะ’ ในไดอารี่ ‘ไม่มั่นใจว่าตัดสินใจถูกแล้วหรือไม่ เธอคนนั้นดูเกลียดนิลจันทร์มาก จะเป็นเพื่อนกันได้จริงหรือ’

เด็กสาวลุกจากโต๊ะเขียนหนังสือ หยิบไดอารี่ของม่านฟ้าขึ้นมาอดแนบอก หัวใจเต้นโครมคราม เธอกลัว กลัวว่าจะตัดสินใจผิด แต่ก็รู้ว่าไม่มีทางเลือกที่ดีกว่านี้แล้ว

นิลจันทร์เปิดประตู ก้าวออกไปโดยไร้ซึ่งความมั่นใจ

ทำแผล

ทำไมฉันถึงอยู่ที่นี้อีกแล้ว

ก่อนหน้านี้ฉันตื่นมาอยู่ที่นี้ไม่บ่อยนัก แต่พักนี้ชักจะบ่อยผิดปกติจนฉันหัวเสีย

ฉันนั่งอยู่บนแคร่ ที่นี้ไม่ใช่บ้านของม่านฟ้า เมื่อเหลือบตาขึ้นมองจึงเห็นเด็กผู้หญิงหน้าตลกกระ ผมประป่า ผิวซีดเซียวคนเดิมที่ฉันจดจำใบหน้าได้ขึ้นใจ เธอคือเด็กผู้หญิงที่ฉันหมั่นชี้หน้า...นิลจันทร์

ห้องฟ้าข้างนอกมีดสนิท ฉันไม่ค่อยอยากออกมาข้างนอกตอนมืดค่านัก มันหนาว คงเป็นฝีมือยัยเด็กนั่นล่ะสิทำ ดูเหมือนว่าพอเป็นเวลากลางคืนแล้วจะมีแรงมีพลังมากกว่าปกตินะ

นิลจันทร์กำลังอ่านอะไรสักอย่างในสมุดของตัวเอง ฉันไม่ได้สนใจอยู่แล้ว ไม่อยากหายใจร่วมกับเขอนานมากไปกว่านี้ด้วย เพราะแบบนั้นฉันเลยลุกจากแคร่แล้วรีบจำออกไป

“เดี๋ยว...จะกลับแล้วเหอ”

นิลจันทร์วิ่งตามฉันมา น่าจะยังไม่รู้ว่าตอนนี้คนที่ออกมาใช้ร่างกายไม่ใช่ยัยเด็กนั่น ฉันถอนหายใจ อยากเดินไปเตะหินสักสามสี่ก้อนเพื่อระบายความหงุดหงิด

วันนั้นฉันไม่น่าทั้งได้อารีไว้กับนิลจันทร์เลย เธอคงอ่านแล้วยอมร่วมมือทำเรื่องไร้สาระกับยัยเด็กนั่นไปแล้วแน่ ๆ

ฉันไม่ต้องการความช่วยเหลือจากใครทั้งนั้น ฉันเอาตัวรอดเองได้ และ
จะไม่เป็นเพื่อนกับยัยคนที่ทำให้ม่านฟ้าหายหัวไปเด็ดขาด เพราะม่านฟ้าหายไ
ฉันถึงต้องถูกแม่ของมันตบตีแทบทุกวัน ฉันไม่กลัวเจ็บ แค่รำคาญที่ต้องตะเบ็ง
เสียงแข่งกับผู้หญิงคนนั้น

“เธอ...”

ยัยนั่นเรียกฉันเสียงแผ่ว อุตส่าห์เดินหนีออกมาแล้วยังต้องคุยกัน
อีกหรือ

ฉันหันมองตาขวาง จงใจกระแทกเสียงและพูดให้ห้วนที่สุด

“อะไร”

นิลจันทร์สะอึก ทำท่าจะพูดแต่เสียงไม่ออกจากลำคอ คงรู้ตัวแล้วว่า
กำลังคุยกับฉัน

เฮ ดิ รู้แล้วกรีบไล่หัวไปสักที

“ไฟ...ไฟฉาย...เอาไปสิ มันมืด”

เธอก้าวขาสั้น ๆ คูนั่นมาอีกสองก้าว ยื่นไฟฉายกระบอกสีดำให้ ตอนนั
คนที่พูดอะไรไม่ออกกลายเป็นฉันแทน

กับอีกแค่ทางเดินมืด ๆ ใครมันจะไปกลัว...!!

“สาระเน!”

ฉันผลัคนิลจันทร์ออก เธอเซเสียหลัก ไฟฉายในมือหล่นกระแทกพื้นดิน
ลูกรัง ไม่รู้ว่าพังไหม แต่นั่นไม่เกี่ยวกับฉัน ไม่มีเหตุผลให้ฉันต้องเก็บมาใส่ใจ
ความรู้สึกใครความรู้สึกมัน ถ้ารู้สึกไม่ดีก็หาวิธีหลุดพ้นจากความรู้สึกนั้นเอาเอง
เถอะ

ถ้านิลจันทร์รู้สึกไม่ดี นั่นเป็นเรื่องดีสำหรับฉัน

สิ่งที่ฉันเกลียดที่สุดคือสายตาสงสารเห็นใจแบบนั้น ดูถูกฉันอยู่ละสิ มองว่าฉันเอาตัวรอดไม่ได้แล้วจะมีจุดจบเหมือนม่านฟ้าละสิ คิดว่าตัวเองสูงส่งมาจากไหนกัน

ฉันไม่ได้อ่อนแอ

เกลียด

ทั้งม่านฟ้า!

เกลียด

ทั้งนิลจันทร์!

เกลียด

ทั้งยัยเด็กนั่น!!!

มีแต่พวกอ่อนแอชั่วชาติ ถ้าไปคลุกคลีด้วย ฉันก็จะอ่อนแอไม่ต่างกัน ความรักกับความใจดีคือสิ่งที่ย้อนกลับมาฆ่าม่านฟ้า ฉันไม่จำเป็นต้องมีมัน และฉันก็ไม่อยากได้รับมันมาจากใครด้วย

ฉันทั้งนิลจันทร์ไว้ตรงนั้น ไม่หันหลังกลับไปมอง อยากพนันด้วยคำหยาบคายใส่เธออยู่เหมือนกัน แต่ฉันโกรธจนพูดอะไรไม่ออก กว่าจจะรู้ว่าว่าผลอกำหนดแน่นเกินไป ฉันก็เดินออกมาไกลจากบ้านหลังนั้นแล้ว

นิลจันทร์ไม่ตามมาแล้ว ฉันสูดหายใจเข้าเต็มปอดก่อนจะถอนหายใจออกมายาวเหยียด คืนนี้ไม่มีแสงจันทร์ มีเพียงแสงดาวริบหรืออยู่ทั่วท้องฟ้า มันไม่สว่างพอจะทำให้ฉันเห็นรอยเล็บบนฝ่ามือว่าจิกลงไปลึกแค่ไหน แต่ฉันเดาได้ว่ามันคงลึกมากพอที่จะสร้างบาดแผลใหม่ให้ร่างกายนี้

ฉันไม่ชอบความมืดกับความหนาวสั่นเท่าไร

แต่ฉันไม่อยากกลับบ้าน

สายลมในคืนนี้หนาวไม่ต่างจากคืนก่อน ฉันยืนนิ่งอยู่ริมถนนลูกรัง

นุ่ม

สิ่งแรกที่ฉันรับรู้คือความนุ่มนวลที่สัมผัสกับนิ้วมือ

ฉันกะพริบตามองวัตถุตรงหน้า มันมีลักษณะเหมือนก้อนขนสีดำ มี
หนึ่งหัว สองหู หนึ่งหาง สีขา ตัวอ้วนและเคลื่อนไหวได้

...แมวดำ

หวังว่าจะไม่ใช่ตัวที่ชื่อลาลี่...

ทว่าเมื่อสำรวจรอบตัว ฉันก็พบว่าตัวเองอยู่ที่บ้านของนิลจันทร์อีกแล้ว
ดังนั้นเจ้านี้คือลาลี่ไม่มีผิดแน่ จำได้ว่าเคยมีใครสักคนพาร่างกายนี้มาเล่นกับลาลี่
บ่อย ๆ คนคนนั้นคงเป็นมานฟ้า ยัยนั้นรักลาลี่ จะชอบเล่นกับมันก็ไม่แปลก แต่
ตอนนี้มานฟ้าไม่อยู่แล้ว มีคนอื่นที่ชอบแมวอยู่อีกหรือ

หรือจะเป็นยัยเด็กนั้น...

เอาเถอะ ไม่ใช่เรื่องเหนือความคาดหมายที่พวกอ้วนแฉะชอบ
สิ่งมีชีวิตปวกเปียกหน้าตาโง่เงาแบบนี้

ฉันถอนหายใจ โชคดีที่นิลจันทร์ไม่อยู่แถวนี้ให้รำคาญลูกตา คืนนี้จะ
ได้ไปจากที่นี่โดยไม่ต้องถูกรัง ทั้งที่คิดอย่างนั้น แต่ตอนนี้ฉันกลับลุกไปไหนไม่ได้
เพราะลาลี่เพิ่งพลิกตัวนอนหงาย มองตรงมาที่ฉันราวกับเชื้อเชิญให้ยื่นมือไป
สัมผัส

อะไรของมัน

ไร้สาระ เรื่องอะไรฉันต้องจับพุงแก

ฉันทำท่าจะลุกขึ้น ลำลีร้องเหมียวเรียกฉัน

ไอ้แมวนี่มันไม่ได้โง่เหมือนหน้าตา...

ลำลีร้องไม่หยุด ฉันเพิ่งรู้ว่าแมวเป็นสัตว์เจ้าเล่ห์เจ้าแผนการถึงเพียงนี้
มันจะร้องกับมองฉันด้วยสายตาดอดอันจนกว่าจะยอมเกาพุงให้เลยหรือ

“อะไร คั่นหรือไง”

ลำลีร้องเหมียว อาจตอบว่าใช่

ฉันจ้องมัน นั่งนิ่งใช้ความคิดครุ่นหนึ่ง ถ้ายอมเกาให้ ฉันจะกลายเป็น
พวกใจอ่อนเหมือนมานพากับยัยเด็กนั่นไหม แล้วถ้าไม่เกาให้ มันจะร้องดังขึ้น
เรื่อย ๆ จนนิลจันทร์ตามมาดูเพราะสงสัยหรือเปล่า ฉันไม่ชอบทั้งคู่ แต่มั่นใจว่า
ตัวเองใจแข็งพอ ดังนั้นฉันจึงเลือกทางที่จะทำให้นิลจันทร์ไม่เสนอหน้ามาหา

ฉันจับพุงลำลีย่างเต็มไม้เต็มมือ

มันสะดุ้ง กัดฉันแล้ววิ่งหนีไป

อะไรวะ

ลำลีไม่ได้กัดจนจมเขี้ยว ฉันไม่เจ็บ แต่ไม่เข้าใจว่าทำไมมันถึงกัดฉัน
ในเมื่อมันเป็นฝ่ายขอให้เกาให้เอง ยังไม่ทันเกาให้ด้วยซ้ำ

มีเสียงหัวเราะดังขึ้นข้างหลังฉัน ไม่ใช่เสียงของนิลจันทร์ เป็นเสียง
ผู้หญิงแทบ ๆ ฉันหันไปดูก่อนจะพบผู้หญิงผิวคล้ำ นุ่งผ้าถุงสีซีด สองมือหิ้วถุง
อะไรบางอย่างพะรุงพะรัง

“จับแรงขนาดนั้นมันก็ตกใจสิฟ้า ฮ่าฮ่า!” เธอพูดด้วยใบหน้าที่ยิ้มแฉ่ง
ในขณะที่วางข้าวของลงบนโต๊ะตัวหนึ่งที่อยู่ใกล้เครื่องครัวไปด้วย

ลูกเธอ ทำไมเรียกว่าลูก คนเราไม่น่ามีแม่สองคนนะ

‘มันเป็นวิธีเรียกเด็กของผู้ใหญ่บางคนนะ’

เสียงหนึ่งในหัวดังขึ้น ฉันได้ยินเสียงนี้บ่อยครั้ง แต่เพิ่งรู้เมื่อไม่นานมานี้
ว่าเป็นเสียงของยายเด็กนั้น

“ไหน มือเป็นแผลไหมลูก”

ผู้หญิงผิวคล้ำคนนั้นเดินมาหาฉันแล้วก้มตัวมาว่ามือข้างที่ถูกสำคัญ
กัดไปเพงดู ฉันตัวแข็งทื่อ ตกใจและทำตัวไม่ถูก

“โอ้ เาน้ำสะอาดล้างแผลนะฟ้า เดี่ยวบ๊ายให้จันทร์เอาพลาสติกมา
ให้” เธอพูดอย่างนั้นหลังจากเห็นว่ามือของฉันมีแผล

จันทร์...นิลจันทร์หรือ

ต้องปฏิเสธ แผลแค่นี้จะทำให้เป็นเรื่องใหญ่ทำไม ฉันดูแลตัวเองได้

“จันทร์! เร็วหน่อย! ไปเอาพลาสติกมาที่บ้านมา ฟ้าโดนสำคัญ!”

ฉันยังไม่ทันได้อ้าปากพูดสักคำ บ้าคนนั้นก็ตะโกนเรียกนิลจันทร์แล้ว
ฉันเริ่มหุดหิด รู้สึกเหมือนถูกดูถูกว่าอ่อนแอจนต้องพึ่งพาคนอื่น เจ็บกว่านั้น
ก็เคยโดนมาแล้ว และฉันก็ผ่านมาได้ ยังไม่ตาย ไม่จำเป็นต้องให้คนชี้ขาดแบบ
นิลจันทร์ยื่นมือมาช่วย

“จ๊แม่...”

นิลจันทร์เดินมาจากนอกบ้าน หอบหิ้วข้าวของพะรุงพะรังไม่ต่างจาก
บ้าคนเมื่อกี้ ฉันเห็นเธอเดินเซและหอบหายใจด้วยความเหนื่อย ยัยนี้ไม่แข็งแรง
เอาเสียเลย

ฉันหรีตามองหน้าบ้าคนนั้น เธอคือแม่ของนิลจันทร์หรือ...จะว่าไป
ทำไมวันนี้ฉันมองเห็นอะไรไม่ค่อยชัดเลย

‘แวนอยู่ใกระเป๋าสี้อันหนาว’

แล้วแกจะถอดแวนทำไมเล่า

บ๊าบอชะมัด

หลังจากวางของเสร็จ นิลจันทร์ก็เดินมาใกล้ เราสบตากัน ฉันจ้องเขม็ง
ส่งสายตาบอกเธอว่าไม่ต้องมาสาระแน นิลจันทร์ขมวดคิ้วเล็กน้อย ไม่เข้าใจ
สิ่งที่ฉันต้องการสื่อสาร จนฉันเริ่มถลึงตานั้นแหละ เธอถึงรู้ว่าฉันไม่ใช่ัยเด็กนั้น
นิลจันทร์หลบตาต่ำ ไม่กล้าสบตาฉันอีก

แล้วนิลจันทร์ก็หันหลังเดินขึ้นบ้านไป

ในที่สุดฉันก็มีโอกาสหนีสักที

ฉันลุกขึ้นยืน กำลังจะก้าวขา แต่กลับมีมือหนึ่งแตะบ่าฉันก่อน การถูก
สัมผัสตัวทำให้ฉันก้าวขาไม่ออก รู้สึกถึงอันตรายที่เข้ามาใกล้ ยัยบ้านี่จะทำอะไร
ฉันกันแน

“จะล้างแผลเหวอ มานี่ ๆ ใช้ก๊อกน้ำตรงครัวก็ได้”

เธอจูงมือฉัน

มือของเธอสาก หยิบกร้าน แต่ไม่ทำให้เจ็บเหมือนมือแม่ของ
ม่านฟ้า...

ความรู้สึกที่ไม่คุ้นเคยก่อตัวขึ้นในอก มือของเธออุ่น แต่ฉันไม่อยาก
เข้าใกล้ อาจจะอึดอัด หรือไม่ก็ไม่อยากยอมรับความสงสารกับความใจดีที่เธอ
มอบให้ ไม่รู้หรอกว่าเพราะอะไรกันแน่ รู้แค่ฉันไม่ชอบ

ฉันดึงมือกลับ เธอเลิกคิ้ว เปลี่ยนจากจูงมือมาดันหลังฉันแทน

“หนูเจ็บมือละสิ ป้าขอโทษนะ หนูน ก๊อกน้ำอยู่หนูน”

ไม่เจ็บสักหน่อย

รีบล้างแผลรีบกลับแล้วกัน

ฉันเดินไปตามทิศที่เธอชี้เพื่อตัดรำคาญ ก๊อกน้ำอยู่นอกตัวบ้าน
เล็กน้อย มีผักไม่กี่วัชพืชขึ้นเต็มรอบบ้าน ฉันมองพวกมันแค่แวบเดียวแล้วย่อตัว

นั่งลงเพื่อเปิดก๊อกน้ำ แต่ดันเปิดแรงไปหน่อยเพราะกะแรงไม่ถูก น้ำที่ไหลไปโดน
มือจึงกระเซ็นใส่หน้าฉันจนเปียกชุ่ม

อะไรนักหนาจะวันนี้

ฉันรีบปิดก๊อกน้ำ สะบัดมือลวก ๆ ให้มือแห้ง แต่มันก็ยังเปียกอยู่ดี ฉัน
เลยเอามือเช็ดเสื้อและดึงคอเสื้อขึ้นมาเช็ดหน้าต่อ

ป้าคนนั้นไม่ได้จับตาดูฉันแล้ว เธอกำลังก้มหน้าก้มตาหยิบของจาก
บรรดาถุงเมื่อก็ออกมาวางบนโต๊ะ ฉันสวมแว่น กวาดตามองทั่วบริเวณเพื่อ
หาทางหนีทีไล่ ดูท่าฉันจะต้องเดินผ่านใต้ถุนแล้วออกทางหน้าบ้านเหมือนเดิม
รอบบ้านมีไม้พุ่มกับหญ้าขึ้นสูงเกินไป เดินลำบาก

ได้เส้นทางหลบหนีแล้ว

ฉันถอนหายใจ เดินผ่านหญิงวัยกลางคนด้วยใบหน้าเรียบเฉย ถ้ามี
ท่าทีร้อนรน เธอคงรู้ว่าฉันพยายามหนี ต้องระวังเธอเป็นพิเศษ คำพูดกับ
การกระทำของป้าคนนี้อาจทำให้ฉันเผลอลดเกราะป้องกันโดยไม่รู้ตัว

ไม่ว่าเธอจะให้อะไร ฉันจะปฏิเสธ

นั่นคือความตั้งใจของฉัน

“รอจันทร์เสี้ยวขึ้นฟ้า...เอ้อ วันนี้กินข้าวเย็นกับป้าไหม ลุงเอกให้
ปลามาเยอะเลย มีขนมจากในเมืองด้วย”

“ขอบคุณค่ะป้าศรี”

ฉันไม่ได้พูดประโยคนั้น ยัยเด็กนั่นแย่งฉันพูด

สวระแน สะเหล่อ สอดรู้ สะเออะ

ฉันด่ามันด้วยคำศัพท์ทุกคำที่ฉันคิดออก มันควรสำนึกผิดหรือไม่ก็กลัว
ฉัน แต่ฉันกลับได้ยินเสียงซ้ำเบา ๆ แทน

‘อยากกินขนม’

กับอีแค่ขนม เกิดมาไม่เคยกินหรือไง

‘เราไม่ได้กินมาหลายปีแล้ว’

ฉันทกลอกตา ต่อให้ชอบพูดจาอวดรู้สักแค่ไหน ยัยนี้ก็ยังเป็นเด็กอยู่
วันยังค่ำงั้นสิ ไม่รู้มาก่อนเลยว่าชอบกินขนม

แต่นั้นไม่ใช่ปัญหาของฉัน อยากกินก็ออกมากินเอง ถ้าฉันเป็นคน
ออกมาใช้ชีวิตก็อย่าหวังว่าจะยอมทำอะไรไร้สาระแบบนั้นเลย

ฉันก้าวขาอย่างยากลำบาก ยัยเด็กนั้นไม่ยอมให้ฉันเดินออกจากที่นี่
เราแย่งกันใช้ขา ต่อสู้กันว่าจะได้ไปให้พ้นที่นี่หรือจะได้กินขนม

เกือบชนะแล้ว

ฉันเดินได้ห้าก้าว

“เป็นอะไรหรือเปล่า...”

นิลจันทรลงมาจากบนบ้านพร้อมพลัสเตอร์หนึ่งชิ้น เธอยังไม่กล้า
สบตาฉัน นิลจันทรมองตรงมาที่ขาของฉัน แค่เห็นสายตาก็รู้ว่าเธอคงคิดว่า
ท่าเดินของฉันประหลาด ยัยนั้นเริ่มบีบมือตัวเอง อ้าปากเหมือนจะพูดอะไร
สักอย่าง

“...ไม่ต้องยุ่ง”

ฉันพูดชัดด้วยความโมโห จากเดิมที่หงุดหงิดอยู่แล้ว พอเห็นหน้าเซ่อ ๆ
ของนิลจันทรแล้วยิ่งหงุดหงิดเข้าไปใหญ่ ทำไมวันนี้ถึงไม่มีอะไรได้ตั้งใจเลย
สักอย่าง ถ้าได้ไวยวายใส่ยัยนี้สักหน่อยคงอารมณ์ดีขึ้น แต่ก็ไม่รู้ว่าบ้าคน
เมื่อกี้...บ้าศรีหรือ ฉันไม่รู้ว้าบ้าศรีจะพูดหรือทำอะไรแปลก ๆ อีกไหม

พวกผู้ใหญ่มันบ้าอำนาจ เกิดบ้าแกหยิบมีดจี้ไล่เพราะโกรธที่ฉันไป
ทำร้ายลูกสาวตัวเองจะอย่างไรล่ะ

ต่อให้ภายนอกดูดีสักเท่าไรก็ไว้ใจไม่ได้

เหมือนกับแม่ของมาน้ำฟ้า..ตอนออกจากบ้านเป็นครูที่นำเคารพนับถือ แต่ตอนอยู่บ้านกลับกลายเป็นผู้หญิงบ้าคนหนึ่ง

“อย่างน้อยก็เอาพลาสติกไปปิดแผลเถอะ...เดี๋ยวฉันปิดให้”

“ฉันทำได้”

ฉันแย่งพลาสติกมาจากมือนิลจันทร์ เธอสะดุ้งเล็กน้อย ขยับมือไม่ค่อยคล่องจะเอื้อมมาหาฉัน แต่สุดท้ายก็หัดมือกลับแล้วประสานกันไว้ห่อหุ้ม ๆ นิลจันทร์บีบมือตัวเองอีกแล้ว น่ารำคาญลูกตาอะไรอย่างนี้

แคปิดแผลก็พอใช้ไหม ทำเสร็จแล้วจะได้จัดการยัยเด็กนั่นแล้วออกจากที่นี่สักที

ฉันขมวดคิ้ว พลิกพลาสติกไปมา ของแบบนี้ปิดแผลได้ด้วยหรือ ต้องใช้อย่างไรละ ฉันเคยทำแผลเสียที่ไหน ปล่อยไว้เฉย ๆ เดี่ยวแผลก็อาจไปเอง นั่นแหละ ทำไมต้องทำอะไรให้ยุ่งยากด้วย

แล้วยัยนิลจันทร์จะจ้องฉันอีกนานไหม น่าอึดอัดเป็นบ้า
ฉันลองวางพลาสติกบนแผล มันร่วงลงพื้นทันทีเมื่อฉันพลิกมือ

...ห่วยแตก

พอเหลือบมองนิลจันทร์ ฉันก็พบว่ายัยนั่นนอนยิ้มอยู่ ไม่สิ กลั้นขำต่างหาก เห็นอยู่ชัด ๆ

ทำไมถึงชอบแสดงท่าที่ดูถูกฉันนัก จะหยามกันเกินไปแล้ว

“อะไร ตลกนักหรือไง”

ฉันพูดเสียงห้วน สีหน้าของนิลจันทร์เจื่อนลงในพริบตา เธอแหมปาก สายตาลอกแลกราวกับไม่รู้จะมองที่ไหนดี นิลจันทร์แสดงท่าทีจะอะไรแบบนั้นอีกพักหนึ่ง แล้วเธอก็ตัดสินใจย่อตัวลงเก็บพลาสติกชิ้นขึ้นมา

“ขอโทษนะ...ฉันขอปิดแผลให้เธอได้ไหม”

นิลจันทร์แกะพลาสติกเตรียมเรียบร้อย ฉันยังไม่อนุญาตด้วยซ้ำ

แล้วจะถามทำไม

ว่าแต่...

...ต้องแกะพลาสติกก่อนถึงจะใช้ได้หรือ

ฉันไม่ยื่นมือให้นิลจันทร์ นิลจันทร์ไม่กล้าแตะตัวฉัน พวกเราได้แต่ยืนนิ่งอยู่อย่างนั้น และคงจะยืนนานเกินไป บ้าศรีจึงตะโกนเรียกเสียงดังว่า “ไปยืนตากลมเดี๋ยวก็เป็นหวัดกันพอดี! มากินขนมมา!”

จบประโยคนั้นของบ้าศรี นิลจันทร์ก็กลั้นใจคว้ามือฉันไปปิดพลาสติกให้ บรรยายาศกระอักกระอ่วนสิ้นสุดลงอย่างรวดเร็ว เธอหันหลังเดินกลับเข้าไปในบ้าน ฉันมองตาม รู้สึกคันยุบยิบในใจและยังงุนงงกับทุกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในคืนนี้

ขาของฉันก้าวตามหลังนิลจันทร์ไป

ฉันแพ้ยัยเด็กนั้นเพราะมัวแต่เสียสมาธิไปกับเรื่องพลาสติกและนิลจันทร์

เฮอ เฮาเออะ กินก็กิน

บ้าศรีวางขนมสองกล่องบนแคร่ บอกว่ากล่องหนึ่งคือขนมเปียะ อีกกล่องหนึ่งคือขนมโมจิ ฉันไม่เคยกินทั้งคู่ แต่มันเป็นก้อนกลม ๆ เหมือนกันรสชาติคงไม่ต่างกันนัก เดิมทีฉันก็ไม่ค่อยรับรู้ความแตกต่างของรสชาติอาหารเท่าไร จะอะไรก็จัดซื้อทั้งนั้น

ฉันปล่อยให้เด็กนั้นเลือกเองว่าจะกินอะไร มันหยิบขนมเปียะเข้าปากก่อน บอกว่ายังไม่เคยกิน และดูเหมือนว่าขนมเปียะจะไม่ถูกปาก สุดท้ายมันเลยขีดขนมโมจิไปสี่ลูก

ถ้าให้เลือก ฉันชอบขนมเปียะมากกว่า ขนมโมจิมันหวานไปหน่อย

ฉันแค่คิดในใจไปเรื่อย แต่ยายเด็กนั้นกลับหยิบขนมเปี๊ยะให้

‘เธอกินสิ’

‘ไม่ได้อยากกินขนาดนั้นสักหน่อย

ต่อให้ปฏิเสธอะไรไป เด็กนั้นก็เอาขนมเปี๊ยะเข้าปากพวกเรายู๊ดี

นิลจันทร์เหลือบมองพวกเราเป็นระยะ ฉันกำลังทำเป็นมองไม่เห็น
การที่ฉันยอมนั่งกินขนมด้วยไม่ได้หมายความว่าฉันยอมเป็นเพื่อนเธอ ฉันแค่
เหนื่อยจะยื้อยุดดูดกระซากับเด็กนั้นเท่านั้นเอง กินเสร็จก็จะไปแล้ว

ทว่า...มีเสียงฉาดังมาจากทางครัว กลิ่นหอมโชยไปทั่วบริเวณบ้าน ฉัน
สงสัยหัวใจว่าคงไม่ได้ออกจากที่นี้ง่าย ๆ เมื่อหันไปดูทางต้นกำเนิดเสียงก็เห็น
ป้าศรีกำลังยื่นเท้าเอวจับตะหลิวอยู่หน้ากระทะ

ป้าศรีต้องพูดประโยคประมาธนั้นออกมาแน่...

“รอกินปลากระดี้ทอดกับพวกป้าสิฟ้า แป๊บเดียวก็เสร็จแล้วลูก”

แล้วฉันก็ไม่ได้ออกไปจากบ้านหลังนี้จนกระทั่งกินปลากระดี้ทอด
กับข้าวสวดยหมดจาน...

อาหารที่บ้านนิลจันทร์ไม่ได้อร่อยขนาดนั้น แต่ก็ไม่จืดชืดเหมือนที่บ้าน
มานฟ้า ฉันเพิ่งรู้จักรสชาติของพริกน้ำปลา เพิ่งเข้าใจว่าตัวเองอาจจะชอบ
อาหารรสเผ็ดกับรสเค็ม ฉันยังไม่มั่นใจในเรื่องนี้ ถ้ามีโอกาสได้กินอาหารที่
หลากหลาย ฉันอาจรู้มากกว่านี้ว่าชอบกินอะไร

ทั้งนิลจันทร์ ป้าศรี ยัยเด็กนั้น

ทุกคนยังน่ารำคาญเหมือนเดิม

เพียงแต่การร่วมโต๊ะกินข้าวกับพวกเธอไม่ได้เลวร้ายอย่างที่คิด

ถ้าเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้นอีกในอนาคต ฉันควรทำอย่างไร...

เกิดใหม่

“อ่านอะไรหะ”

พักนี่นิลจันทร์อ่านหนังสือเกือบตลอดเวลา แม้ว่าอักษรบนหน้ากระดาษจะเป็นภาษาไทย แต่เรากลับไม่เข้าใจความหมายเลย

“หนังสือเตรียมสอบวิชาวิทยาศาสตร์นะ”

เราผงกหัวตอบ เคยเห็นคนอื่นออกไปเรียน ไม่เคยเรียนเองหรอก ถึงอย่างนั้นก็พอรู้ว่าบางว่าการเรียนหนังสือไม่ใช่เรื่องสนุกนัก ไม่มีพวกเราแม้แต่คนเดียวที่ชอบเรียนหนังสือ ขนาดม่านฟ้ายังแก้งแงวเพื่อหาข้ออ้างไปนอนในห้องพยาบาลอยู่บ่อย ๆ บางคนในร่างกายนี่ถึงขั้นแอบทิ้งตำราเรียนลงถึงขยะด้วยซ้ำ

ถ้าคนที่ต้องเรียนเป็นเราละ...

เราจะสุขหรือว่าทุกข์กับการเรียนนะ

เพราะไม่เคยได้ออกไปเรียนในห้องเรียน การเรียนจึงเป็นประสบการณ์ที่ไม่คุ้นเคยสำหรับเรา มันน่าสนใจ น่าตื่นเต้น และน่ากลัวในเวลาเดียว ภาพที่แม่พาหนังสือตอนเราอ่านหนังสือผิดสลับกลิ้งไปในจิตใจ ไม่ว่าพยายามเท่าไรก็ไม่อาจลบภาพนั้นออกไปได้ แคนึกถึงก็หายใจติดขัดแล้ว

“นิลจันทร์ชอบเรียนหนังสือหรือเปล่า”

นิลจันทร์เงิบไป ไม่ยอมหันมาสบตา ดูเหมือนเธอกำลังใช้ความคิดอย่างหนักเพื่อคัดเลือกคำตอบที่ดีที่สุดในสมอง ณ ตอนนี

“ไม่รู้สิ...”

สีหน้าของนิลจันทร์ดูจะอายใจและรู้สึกผิด เป็นหลักฐานที่ชัดเจนมากพอว่าเธอไม่ได้ชอบเรียนหนังสือสักหรอก คงมีเหตุผลให้เธอต้องตั้งใจเรียน

เมื่อไม่กี่วันก่อน นิลจันทร์เพิ่งมาสารภาพเหตุผลที่ทิ้งม่านฟ้าไป เราเข้าใจเหตุผลของเธอ ไม่ได้รู้สึกติดค้างอะไร เพราะเราไม่รู้เหมือนกันว่าถ้าอยู่ในสถานการณ์ที่เครียดกับการเรียนขนาดนั้น เราจะยังรักษามิตรภาพไว้ได้ดีกว่าเธอไหม เราอาจจัดการทุกอย่างได้เลวร้ายกว่านิลจันทร์ก็ได้

และเราก็ไม่ใช่ม่านฟ้า

คนที่จะยอมรับคำขอโทษของนิลจันทร์ได้มีแค่ม่านฟ้า

ต่อให้ใช้ร่างกายเดียวกัน เราก็เป็นเพียงคนนอกความสัมพันธ์นั้นที่พึ่งไป

อย่างน้อย...เราพยายามปฐมพยาบาลบาดแผลของม่านฟ้าแล้ว เหลือแค่รอให้เธอกลับมารักชาติตัวเองต่อ

ม่านฟ้าจะกลับมาไหมนะ

เธออาจกลับไป อาจหายไปชั่วคราว เราอยากคิดแบบนั้น

ความกลัวยังคงอยู่ ม่านฟ้าอาจหายไปตลอดกาลก็ได้...

เราไม่อยากให้เธอหายไป

ความเจ็บปวดจากการสูญเสียผู้คนในร่างกายนี้ ไม่ต่างจากความเจ็บปวดของมนุษย์เมื่อสูญเสียคนสำคัญให้ความตายสักหรอก

ถ้ากระต๊ากคือหลักฐานว่าครั้งหนึ่งมนุษย์เคยมีชีวิต

แต่เมื่อพวกเราหายไป...เมื่อพวกเราตายไปในร่างกายนี้ พวกเราจะไม่มีทั้งถ้ากระต๊าก คำอำลา หรือกระทั่งงานศพ พวกเราจะไม่เหลือสิ่งใดช่วยยืนยันว่าครั้งหนึ่งเคยมีชีวิต

ความตายของพวกเราเจียบันเหลือเกิน

“...เป็นอะไรี่เปล่า”

เราคงเหมือนนานเกินไป นิลจันทร์วางหนังสือ ใช้ปลายนิ้วชี้สะกิดเราให้รู้สึกตัว ดูเหมือนนิลจันทร์ไม่ได้ฟังสมาธิกับการอ่านมากเท่าไร เธอถึงสังเกตเห็นความผิดปกติของเรา

“แค่คิดอะไรเรื่อยเปื่อยเอง”

เรายืมให้เธอสบายใจ รอยยิ้มของเราไม่สมบูรณ์แบบเท่าม่านฟ้า โกหกใครว่าไม่เป็นไรไม่ค่อยได้ นิลจันทร์มองเราด้วยสายตากังวล แต่เธอไม่กล้าพอที่จะเข้าชี้ถามอะไรต่อ บรรยากาศตอนนี้หน้าอึดอัดเล็กน้อยเพราะความเจียบเราจึงตัดสินใจเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

“กับเธอคนนั้นเป็นยังไงบ้างล่ะ สนุกกันมากขึ้นไหม”

นิลจันทร์ส่ายหัว “ไม่แน่ใจเลย”

ก็ดีกว่าปฏิเสธทันทีว่าไม่สนิทกัน

เธอคนนั้นเปิดใจให้พวกนิลจันทร์มากขึ้นแล้ว เราไม่ต้องบังคับเธอมาที่นี้อีกต่อไป ตอนที่เธอคนนั้นเบื่อ เธอจะเดินมาที่บ้านของนิลจันทร์เอง พวกเราไม่ได้ใช้เวลาอยู่ที่แค่นอนกลางวันแล้ว เธอคนนั้นชอบมาเล่นที่นี่ยตอนกลางวันมากกว่า เราค่อนข้างแปลกใจที่เห็นเธอนั่งนิ่ง ๆ บนแคร่ไม้ตัวเดิมได้ทุกวัน

เราคิดว่าเธอชอบสำลี แต่สำลีไม่ชอบเธอเท่าไร

ถ้าเธอคนนั้นเดินไปใกล้ สำลีจะขู่แล้ววิ่งหนี ต้องมีนิลจันทร์อยู่ด้วย มันถึงยอมให้เธอจับ

บางทีสำลีอาจรับรู้ถึงการมีอยู่ของพวกเราแต่ละคน มันไม่วิ่งหนีหรือขู่เราเลยสักครั้ง นี่ไม่น่าใช่เรื่องบังเอิญ

สำลีน่าจะแยกออกว่าพวกเราไม่ใช่คนเดียวกัน

เราดีใจที่เป็นแบบนี้

นิลจันทร์เองก็แยกความแตกต่างของพวกเขาได้มากขึ้น ไม่รู้ว่าเคยมีคนอื่นออกมาคุยกับนิลจันทร์ไหม แต่ที่แน่ ๆ วิธีที่นิลจันทร์พูดคุยกับเราและเธอคนนั้นไม่เหมือนกัน นิลจันทร์กล้าพูดกับเรามากกว่า จะฉานกว่า เสียงดังกว่า คงจะยังไม่หายกลัวเธอคนนั้น

เรากับนิลจันทร์นั่งเียบกันสักพัก ฟังเสียงลมพัด มองต้นไม้ไหวเอนไปมา ความเียบนี้ไม่ใช่อึดอัดเลย เรารู้สึกสบายใจกับบรรยากาศแบบนี้ สำนึกเดินมาใกล้ มันดูตัวกับขาของเรา ดูท่ามันจะถูกใจเรามากกว่าเธอคนนั้นจริง ๆ

เราอ้อมสาลีขึ้นมานั่งบนตัก มันยอมให้เราอกอด เราจึงเภาคางให้มันเป็นรางวัล

ปกติป้าศรีจะไปบ้านบ้านน้อยกับลุงเอกเพื่อพูดคุยสัพเพเหระตอนหัวค่ำ แกใช้เวลาตอนกลางวันไปกับการทำงานจนหมดแล้ว การพบปะเพื่อนฝูงจึงเป็นกิจกรรมคลายเครียดไม่กี่อย่างที่ได้ในแต่ละวัน นิลจันทร์เคยเล่าว่าป้าศรีพยายามชวนเธอไปเล่นบ้านบ้านน้อยหลายครั้งแล้ว แต่เธอปฏิเสธตลอดเพราะไม่ถนัดเรื่องการพูดคุยนัก นิลจันทร์อยากเรียนหนังสือมากกว่า

ก่อนหน้านี้ นิลจันทร์ต้องลงกลอนขงตัวเองในห้องนอนเวลาที่ป้าศรีไม่อยู่บ้าน เธอไม่อยากให้ป้าศรีเป็นห่วงแล้วเสียช่วงเวลาผ่อนคลายเพียงช่วงเดียวของวันไป

ดูเหมือนป้าศรีจะสบายใจขึ้นที่มีเรามาอยู่เป็นเพื่อนนิลจันทร์ แกเคยพูดอะไรทำนองนี้อยู่ครั้งหนึ่ง เคยขอบคุณเราที่ทำให้ นิลจันทร์ไม่เหงาด้วย

ที่จริงป้าศรีไม่ต้องขอบคุณก็ได้ เราก็หายเหงาเพราะนิลจันทร์เหมือนกัน

“เธอไม่ใช่แม่พันธุ์จริง ๆ เหมอ”

นิลจันทร์เอ่ยประโยคนั้นขึ้นมาท่ามกลางความเงียบ
เธอคงพลั้งปาก เพราะเธอรีบขอโทษทันทีที่เราสบตากัน
“แล้วนิลจันทร์คิดว่าเราคือม่านฟ้าหรือเปล่าล่ะ”

“ไม่...แต่ก็เชื่อไม่ค่อยลง ถ้าไม่ใช่ม่านฟ้า แล้วเธอเป็นใครล่ะ”
“ก็จริงนะ”

ไม่แปลกหรอกถ้านิลจันทร์ตั้งข้อสงสัยอย่างนั้น แม้แต่ตัวเราเองก็ยัง
หาคำตอบไม่ได้เลย

เรารับรู้ความรู้สึกได้มากมายเกินกว่าจะเป็นผี
ขณะเดียวกันตัวตนของเราก็พร่าเลือนเกินกว่าจะเป็นมนุษย์
การมีอยู่ของเราคืออะไรกันแน่
แล้วเราคือใครกัน

“ถ้าเกิดว่าเธอไม่ใช่ม่านฟ้า...ถ้าอย่างนั้นเธอมีชื่อไหม”

นิลจันทร์ถามต่อ คนที่เฝ้าเรียนจะช่างสงสัยแบบนี้เอง ไม่เคยมีใคร
ถามเราเรื่องชื่อ ส่วนหนึ่งเป็นเพราะเราไม่เคยปฏิสัมพันธ์กับคนรอบตัวที่ไม่ใช่
พ่อแม่ก็จริง แต่ไม่คิดว่านิลจันทร์จะสนใจเรื่องชื่อด้วย เพื่อนสนิทของเธอคือ
ม่านฟ้า ไม่จำเป็นต้องใส่ใจเรื่องของเราก็ได้

“แบบว่า ถ้ามีชื่อให้เรียก ฉันคงสับสนน้อยลง...คิดอย่างนั้นนะ...”

เธอรีบพูดต่อ อาจจะกลัวเรามองเธอว่าพูดจาละลาบละล้วง
คิดมากเกินไปแล้ว

“เราเคยคิดว่าตัวเองชื่อม่านฟ้า แต่หลังจากนั้นถึงได้รู้ว่ามันไม่ใช่ชื่อ
ของเรา กระทั่งตัวตนเราก็ไม่ใช่ม่านฟ้าของพ่อแม่ เราไม่รู้ว่าตัวเองคือใคร ควรมี
ชื่อไหม ก็เลยไม่เคยมีชื่อใหม่เลย ไม่มีชื่อก็ไม่เป็นไรหรอก”

เราพูดด้วยน้ำเสียงปกติ ชินชากับชีวิตแบบนี้มาตั้งนานแล้ว การไม่มีชื่อไม่ได้ทำให้เรารู้สึกทุกข์เลยแม้แต่น้อย อย่างไรก็ตามเสีย คนที่ออกมาใช้ชีวิตโดยส่วนใหญ่ก็ไม่ใช่เราอยู่ดี

แต่ทำไมนิลจันทร์ถึงทำหน้าเศร้าล่ะ...

“เธอเศร้าเหรอ”

นิลจันทร์พยักหน้า ตาหลบลง แม้มปากปลงเลอยู่คู่หนึ่ง

“...ชื่อคือสิ่งหนึ่งที่ใช้ระบุตัวตนได้ พอเธอพูดเหมือนมันไม่สำคัญ มันเลยเหมือน...เธอคิดว่าตัวเองไม่ต้องมีตัวตนบนโลกนี้ก็ไม่ใช่ไร แล้วจะให้ฉันรู้สึกยินดีกับอะไรแบบนั้นได้ยังไง...”

เราผลอกล้นหายใจ มือสั่นโดยไม่รู้ตัว ไม่คิดว่านิลจันทร์จะจริงจังกับคำพูดเราจนตีความได้ขนาดนี้ ตอนนี้เราเหมือนเด็กที่ถูกจับได้เมื่อพูดโกหก เราพยายามยิ้มกลับเกลื่อน ทว่าขอบตาของเรากลับร้อนผ่าว

“ร่างกายของตัวเองยังไม่มีเลย ต่อให้มีชื่อก็คงไม่มีใครยอมรับว่าเป็นคนอยู่ดี เราไม่ต้องมีชื่อก็ได้”

ยิ่งนึกถึงเหตุผลที่ไม่กล้าตั้งชื่อให้ตัวเอง เสียงของเราก็กังสั่น ไม่ใช่ที่เราไม่อยากมีตัวตน แต่ครั้งหนึ่งเราเคยสูญเสียตัวตนในฐานะเด็กหญิงที่ชื่อ ม่านฟ้าไปทั้งหมด ทั้งพ่อแม่ ชื่อ ร่างกาย หรือกระทั่งชีวิต ทุกอย่างที่เคยคิดว่าเป็นของเรา แท้จริงกลับเป็นของคนอื่น เราจะใช้ชีวิตเช่นมนุษย์คนหนึ่งโดยไม่มีสิ่งเหล่านี้เป็นของตัวเองได้อย่างไร...

...เราไม่กล้ามองตัวเองเป็นมนุษย์ ถ้ามีชื่อ เราอาจหลงคิดว่าตัวเองเป็นมนุษย์ขึ้นมาก็ได้

การมองตัวเองเป็นอย่างอื่นทำให้เราไม่โยยหาการยอมรับ ซึ่งเป็นสิ่งที่เราคงไม่มีวันได้รับอยู่แล้ว เมื่อเป็นเช่นนั้นเราคงจะไม่ต้องเจ็บปวดอีก

“ขอโทษ...ฉันไม่ได้ตั้งใจจะทำให้เธอร้องไห้ ขอโทษนะ”

นิลจันทร์รีบลुไปหุบกระดาดเซ็ดปากมาจากในครัว สีหน้าแสดงความรู้สึกผิด เธอเหมือนคนกำลังจะร้องไห้มากกว่าเราเสียอีก

เราร้องไห้ได้เสียที่ไหน

ต่อให้เศร้าเสียใจสักเพียงไร น้ำตาของเราก็ไหลออกมาไม่ได้อีกต่อไป

ทว่ากลับมีหยดน้ำใสสีม่วงเผาะลงบนขนสีดำของลำลิ มันไหลออกมาจากตาของเรา เรากำลังร้องไห้อย่างที่นิลจันทร์บอกจริงหรือ

เราลองใช้หลังมือเช็ดดู มือของเราเปียกชุ่ม เราร้องไห้อยู่จริง ๆ

มันไม่เหมือนกับตอนที่แม่ปาหนั่งสือลงพื้นด้วยความโมโห นิลจันทร์ไม่ได้คำทอหรือทำร้ายเราเลย เธอแค่เป็นห่วงเรา

เราร้องไห้เพราะมีคนเป็นห่วงหรือ

ไม่รู้สิ...ไม่เห็นจะเข้าใจเลย...

ทำไมเราถึงร้องไห้เพราะได้รับความหวังดีนะ

ลำลิแขนงหน้ามองเรา เคยได้ยินมาว่าแมวไม่ชอบน้ำ หยดน้ำตาที่เป็นขนอาจเป็นสิ่งสกปรกสำหรับมัน แต่ลำลิก็ไม่หนีไปไหน เอาแต่จ้องหน้าเราอยู่อย่างนั้น

มันร้องเหมียวเบา ๆ

เราร้องไห้หนักกว่าเก่า

นิลจันทร์ยื่นกระดาดเซ็ดปากให้ เรารับมันมาด้วยมือที่สั่นเทา นิลจันทร์ไม่ได้พูดอะไรต่อ เธอแค่นั่งข้าง ๆ ตอนที่เราร้องไห้ เราไม่รู้ว่าคนทั่วไปต้องการคำปลอบโยนหรืออ้อมกอดไหม แต่สำหรับเรา เท่านั้นก็เพียงพอแล้ว

เราต้องให้อยู่นาน พอเริ่มใจเย็นลงถึงได้เห็นที่เราใช้กระดาษเช็ดน้ำตาน้ำมูกไปเกือบสิบแผ่น...นิลจันทร์ไม่บ่นสักคำ ไม่บอกให้เราหยุดร้องให้ด้วยซ้ำไป

คงไม่ใช่ทุกคนที่เกลียดเสียงร้องไห้เหมือนตายายแล้วก็แม่ของเรา

“เราขอโทษ...”

“ไม่เห็นต้องขอโทษเลย แคร่ร้องไห้เอง”

นิลจันทร์เป็นคนใจดีจริง ๆ

แล้วเราจะได้หยุดร้องไห้ไหมเนี่ย

ใช้เวลาอีกพักใหญ่กว่าเราจะหยุดร้องไห้ ลำคิกระโดดลงจากตักเราไปแล้ว คงเบื่อที่เราไม่เฝ้าระวังให้ ในขณะที่นิลจันทร์ยังนั่งมองเราพลางบีบมือตัวเองไปด้วย เธอวางหนังสือเตรียมสอบไว้ข้างตัว ไม่แตะต้องมันอีกเลย

“เราทำเธอเสียเวลาอ่านหนังสือหรือเปล่า”

“ไม่หรอก เราเป็นเพื่อนกันนี่...ค่อยอ่านหลังจากเธอกลับบ้านก็ได้”

เพื่อน...

ทั้งที่ขอให้นิลจันทร์ช่วยเป็นเพื่อนกับเธอคนนั้น แต่กลับกลายเป็นว่าเราถูกนิลจันทร์นับเป็นเพื่อนด้วย เราไม่แน่ใจว่าตัวเองกำลังแสดงสีหน้าแบบไหน และความรู้สึกที่ก่อตัวขึ้นในอกตอนนี้เรียกว่าอะไร มันอบอุ่นมากไม่เคยสัมผัสความอบอุ่นที่มากขนาดนี้มาก่อน

“...เป็นเพื่อนกับคนที่ใช้ชีวิตตอนกลางวันไม่ได้จะดีเหรอ พวกเรามีโอกาสเจอกันแค่ไม่กี่ชั่วโมงเอง”

เราก็มหันามองเท้า แกว่งขาไปมาเพราะวางตัวไม่ถูก หัวใจเต้นเร็วขึ้นเล็กน้อย ไม่ได้รู้สึกแน่นหน้าอกหรือเจ็บที่โครงเหมือนเวลาที่คุยกับแม่ เราอยากทราบว่านิลจันทร์จะตอบอะไร

“แต่พวกเรา ก็เจอกันเกือบทุกวันเลยนะ... เวลาคุยกับพวกเธอก็สนุกดีด้วย พวกเธอเป็นเพื่อนฉันเหมือนกับม่านฟ้า นั่นแหละ ไม่เกียวกหรือว่าเคยใช้เวลาร่วมกันมากหรือน้อย มันควรเป็นเรื่องของความรู้สึกมากกว่า...”

“ก็จริง... เราไม่ค่อยรู้เรื่องเพื่อนเลย”

“ฉันก็ไม่ค่อยเข้าใจ... มัวเฝ้าเหมือนกัน”

พวกเราหัวเราะพร้อมกัน ไม่ได้เรื่องทั้งคู่เลยไม่ใช่หรือ แต่คงเพราะพวกเราไม่สมบูรณ์แบบเหมือนกันกระมัง เราถึงสบายใจกับความสัมพันธ์นี้

การเรียนรู้สิ่งที่เรียกว่ามิตรภาพไปด้วยกันก็น่าสนใจไม่น้อย

เราชอบเอากระดาษที่เปื้อนน้ำตา กับน้ำมูก ไปทิ้งขยะ นิลจันทร์เดินตามหลังมา บอกเราให้ไปล้างหน้าล้างตา จากนั้นก็เดินนำทางเราไปหาห้องน้ำ อันที่เธอคนนั้นเคยใช้ล้างแผล ตลกดีที่เรากับเธอคนนั้นได้ใช้ห้องน้ำของบ้านหลังนี้ครั้งแรกด้วยสภาพที่ดูไม่จัดพอกัน

เพราะออกมาอยู่นอกตัวบ้าน เราจึงได้เห็นท้องฟ้ายามค่ำคืนเต็มสองตา คืนนี้จันทร์เกือบเต็มดวง เป็นคืนที่ไม่มีมิติชัดเจนด้วยกันดวงดาวก็ยังส่องแสงระยิบระยับสู้แสงจันทร์ได้

คืนนี้ท้องฟ้าสวยจริง ๆ

“เธอตั้งชื่อให้เราได้ไหม”

นิลจันทร์เบิกตากว้างขึ้นเล็กน้อย เธอคงประหลาดใจที่เราอยากมีชื่อ ทั้งที่ร้องไห้หนักขนาดนั้นตอนถูกทักเรื่องชื่อ เราเองก็ไม่มั่นใจนักว่าตัดสินใจถูกไหมที่อนุญาตให้ตัวเองมีชื่อเหมือนมนุษย์คนหนึ่ง

ถึงอย่างนั้น...

...ชื่อที่เพื่อนตั้งให้คงช่วยยืนยันได้ว่าเรามีตัวตนอยู่จริง ไม่ว่าจะในฐานะมนุษย์หรืออะไรก็ตาม

ในวันที่เราคิดว่าตัวเองเป็นเพียงเรื่องบ้านแต่ง เราจะนึกถึงชื่อที่
นิลจันทร์ตั้งให้

นิลจันทร์เงยหน้ามองท้องฟ้าตามเรา เธอน่าจะกำลังใช้ความคิด
สายลมพัดผ่านมา เศษฝุ่นปลิวเข้าตาเราจนได้ พอไม่สวมแว่นตาก็ไม่มีเกราะไว้
ป้องกันฝุ่นเลย

เราหันกลับไปเปิดก๊อกน้ำเพื่อล้างหน้า เป็นจังหวะเดียวกับที่นิลจันทร์
เปิดปากพูดพอดี

“ราตรี”

ราตรี...

เป็นชื่อที่เรียบง่ายดีเหลือเกิน

“เราชอบนะ”

เท่านั้นก็เพียงพอ เราไม่ได้ต้องการชื่อที่โดดเด่นเกินใครหรอก

ตัวตนของเราไม่ใช่สิ่งที่พัวเลือนอีกต่อไปนับแต่นั้น

ผู้แข็งแกร่ง

“ทำไมเธอถึงเรียกราตรีว่ายัยเด็กนั่นล่ะ”

ตอนนี้ฉันนอนหลับสบายบนโซฟาในห้องนอนของฉัน ส่วนนิลจันทร์นั่งหันหลังอ่านหนังสือเรียน ฉันขมวดคิ้วเมื่อได้ฟังคำถามนั้น ใครคือราตรี ฉันไม่รู้จัก

“ราตรีไหน”

“อ้อ...ลืมบอกเลย...”

นิลจันทร์พูดเสียงแผ่วลงทันที เธอเสียความมั่นใจกลายเป็นบ้า ถูกทักนิดตกหน่อยก็ทำหน้าเหมือนตัวเองกระทำความผิดมาแล้ว ฉันยังไม่ได้ทำอะไรเลย

“ก็...คนที่เคยเอาไดอารี่ของม่านฟ้ามาให้ฉันอ่าน เมื่อวานนี้ฉันเพิ่งตั้งชื่อให้เธอยุ่ราตรี”

ราตรี...

ชื่อเดิมซะมัด อย่างกับนางเอกละครน้ำเน่า

ถ้าฉันมีชื่อ ฉันจะไม่เลือกชื่อที่เชยแบบนี้แน่

“เมื่อไหร่ล่ะ”

ฉันต้องการให้นิลจันทร์ทวนคำถาม เพราะฉันไม่ได้ตั้งใจฟัง สมมติของฉันจ่ออยู่กับการดูทีวีเล่นละครที่พ่อนิลจันทร์เคยซื้อสะสมไว้ พอมีรูปประกอบให้ดู การอ่านหนังสือก็ไม่ใช่วิธีที่น่าปวดหัวขนาดนั้น

“ฉันถามว่าทำไมเธอถึงเรียกราตรีว่ายัยเด็กนั่น...”

“ก็มันเป็นเด็ก ตัวเตี้ย ๆ ขาสั้น ๆ สูงเท่าอกฉัน”

“หมายความว่ายังไง”

ฉันเกาท้ายทอยด้วยความรำคาญ ยัยนิลจันทร์ชอบถามชอกแซก เหลือเกิน สงสัยอะไรนักหนา คำว่าเด็กก็น่าจะชัดเจนพอแล้วไหม ฉันหันขวับไปมองนิลจันทร์ พบว่าเธอกำลังทำหน้าเครียด ดูท่าจะไม่เข้าใจจริงจัง

เฮ้อ...อธิบายเพิ่มก็ได้

“ฉันกับยัยเด็กนั่น...ราตรีใช่ไหม พวกเราเคยเจอกัน รูปร่างหน้าตาของพวกเราไม่เหมือนม่านฟ้า ราตรีเป็นเด็ก ฉันเลยเรียกมันว่าเด็ก”

นิลจันทร์อ้าปากค้าง สายหวิวไปมาอย่างไม่เชื่อหูตัวเอง ปากพิมพ์อะไรไม่รู้ยุคนเดียว ปฏิกริยาโดยรวมเหมือนคนที่เพิ่งรู้ว่าปีนี้โลกจะแตก

เฮอ ตลกดี

“เดี๋ยว...พวกเธอเจอกันได้อย่างไร ไม่ใช่ว่าใช้ร่างกายเดียวกันหรือ...แบบว่า ถ้าสองกระเจกก็น่าจะหน้าตาเหมือนเดิมนี้”

“ดูละครมากไปแล้วมั้ง ราตรีไม่ใช่คนจากมิติอื่นถึงจะเห็นหน้าตาจริง ๆ ของมันผ่านกระเจกนะ”

“แล้วใช้วิธีแบบไหน...”

ยากแล้วที่นี้

ถ้าให้จัดอันดับทักษะความสามารถที่ฉันถนัด ทักษะการสื่อสารจะอยู่อันดับสุดท้าย แคंपวดคุยนะพอได้ แต่พุดให้ผู้ฟังเข้าใจสิ่งที่ต้องการจะสื่อเนี่ยฉันไม่ได้เรื่องเลย

ฉันพยายามเรียบเรียงคำพุดในหัว ที่เวลาสำคัญแบบนี้ยัยราตรีกลับไม่อยู่ ไปมุดหัวลับที่ไหนของมัน

“คล้ายฝันแต่ไม่ใช่ฝัน พวกเราเจอกันในห้องที่มีสวนหย่อมอะ แบบ... มีผนังห้องแล้วก็มีหน้าต่างที่พื้น มีม้านั่งด้วย ฉันเคยต่อยผนังสองสามครั้ง เจ็บอยู่นะ”

ฉันพยายามอธิบาย ไม่ได้ขยายความว่าตอนนั้นฉันต่อยผนังเพราะทะเลาะกับราตรี

นิลจันทร์กะพริบตาปริบ ไม่ได้พูดอะไรต่อ สมองคงประมวลผลไม่ทัน แต่นั่นไม่เกี่ยวกับฉัน ฉันเล่าเรื่องของราตรีต่อ อธิบายรูปพรรณสัณฐานที่ไม่ต่างจากเด็กประมขของราตรีให้นิลจันทร์ฟัง ประมาณว่าเตี้ยเหมือนคนแคระ หน้ากลมเหมือนลูกขึ้น ตาโตเหมือนหมา แล้วก็ไ้ผมเปียเดียว

ฉันพยายามเต็มที่แล้ว แต่กลับถูกนิลจันทร์หัวเราะเยาะ ฉันจึงมองค้อนใส่

“แล้วเธอรู้อย่างไรว่านั่นไม่ใช่ฝัน”

“ก็ต่อยผนังแล้วเจ็บ”

“อ้อ...”

ฉันเคยฝัน ทำไมฉันจะไม่รู้ว่าความฝันเป็นอย่างไร ห้องนั้นอาจไม่ได้อยู่ในโลกความจริงที่มนุษย์ทุกคนจำเป็นต้องได้ ถึงอย่างนั้นก็ไม่เลือนลอยไร้ที่มาที่ไปเท่าความฝัน อีกอย่างคือฉันไม่เคยเจอเด็กผู้หญิงหน้าตาแบบนั้นมาก่อน ถ้าฝันถึงสักครั้งสองครั้งยังพอเข้าใจ แต่ฉันเจอหน้ายัยเด็กนั้นเกือบทุกวันด้วยซ้ำ

ดูว่านิลจันทร์จะไม่เชื่อคำพูดฉัน ก็แล้วแต่เถอะ ฉันไม่ได้มีหน้าที่พิสูจน์ความจริงให้ใครฟังอยู่แล้ว

นิลจันทร์เจียบไป ฉันไหวไหวแล้วกลับไปตั้งใจอ่านการ์ตูนผี ฉันอ่านค้างที่ฉากผู้ชายบวชพระหนีผีผู้หญิงที่ตามหลอกหลอนมันเพราะแค้นที่ถูกนอกใจ ฉันไม่ค่อยชอบเท่าไร รู้สึกว่าผู้ชายหนีความผิดได้ง่ายเหลือเกิน แค่วัยก็

รอดพ้นจากบาปกรรมที่ทำไว้แล้วหรือ ไม่ยุติธรรมเลย ควรถูกผีผู้หญิงหักคอตาย
ไปซะ

บรรยากาศเงียบผิดปกติ ไม่ได้ยินเสียงพลิกกระดาดจากนิลจันทร์ ฉัน
ลองเหลือบตามอง เห็นว่าเธอกำลังทำคางทำหน้าเครียด

“อะไร คาใจเรื่องที่ดินพูดเมื่อกี้หรือไง”

“อืม...”

“ช่วงมัน คิดอะไรมากมาย พวกฉันจะเป็นยังไงก็ไม่เกี่ยวกับชีวิตแก
อยู่แล้วนี่”

“ก็ใช่แหละ แต่คนเป็นเพื่อนกันควรจะรู้จักกันให้มากนะ...”

“ใครเพื่อนแะวะ”

ฉันอึ้งด้วยกาขำขึ้นเตะหลังนิลจันทร์ไปหนึ่งที ไม่ได้เตะแรง ฉันฝึก
กะแรงมาจากการสัมผัสสำคัญแล้ว มันตะบับฉันน้อยลง หมายความว่าเดี๋ยวนี้มัน
เริ่มไม่เจ็บไม่กลัวตอนฉันเตะตัว แต่ถ้าครั้งนี้ฉันเผลอทำนิลจันทร์เจ็บเพราะ
กะแรงพลาดก็...ช่วงหัวมันแล้วกัน ไม่ใช่แหม่นี้หว่า แค่นี้ไม่ถึงตายหรอก

นิลจันทร์ร้องโหยแล้วเอามือลูบบริเวณที่ถูกเตะเบา ๆ เธอแกล้งทำ ฉัน
เห็นเธอแอบยิ้ม น่าเตะซ้ำชะมัด

ฉันไม่เคยนับนิลจันทร์เป็นเพื่อนสักหน่อย

ยอมทำดีด้วยเพราะอาหารที่อร่อยต่างหาก ถ้าบ้าศรีภรธ ฉันคงได้
กลับไปกินต้มจืดที่บ้านม่านฟ้าแน่

ที่นี้แค่อยู่สบาย และฉันก็ไม่มีที่ให้ไปแล้วเท่านั้นเอง

พอลองนึกดู ฉันกับยัยราตรีมาที่บ้านของนิลจันทร์ติดต่อกันเป็นเดือน
แล้วตั้งแต่ม่านฟ้าหายไป สำหรับคนอื่นอาจมองว่ามันเป็นช่วงเวลาสั้น ๆ แต่

สำหรับฉันแล้วมันยาวนานมาก ไม่เคยมีความทรงจำที่ยาวนานแบบนี้มาก่อนเลย

“ม่านฟ้าจะกลับมาไหม”

จู่ ๆ นิลจันทร์ก็พูดโพล่งขึ้นมา ฉันมองไม่เห็นสีหน้าเธอ ไม่รู้ว่าเธอกำลังแสดงสีหน้าแบบไหน ไม่รู้ว่าเธอกำลังรู้สึกอย่างไร

“ไม่รู้”

ฉันไม่รู้คำตอบของคำถามนั้น ไม่เคยเจอม่านฟ้าด้วยซ้ำไป นอกจากไต่อารกับข้าวของที่เคยใช้ ก็ไม่เหลือร่องรอยอะไรที่ใช้เป็นเบาะแสได้เลยวาม่านฟ้าหายไปไหน จะหายไปเพียงชั่วคราว หรือจะไม่ตื่นขึ้นมาอีกเลย

ไม่หลักก็ตายไปแล้วมั้ง

ถ้าตัวตนแบบฉัน ราตรี และม่านฟ้าหายไป เหตุผลคงมีแค่นั้น

ฉันไม่ได้พูดออกมาให้นิลจันทร์ได้ยิน

ต่างคนต่างอ่านหนังสือในมือตัวเองต่อ แสงแดดยามบ่ายส่องเข้ามาถึงขาของฉันที่ยืดเหยียดอยู่บนแคร่ ตอนนี้อย่างไม่หมดฤดูหนาว อากาศอบอุ่นขึ้นเล็กน้อย แต่แสงแดดในวันนี้ก็ไม่ได้ทำให้อุ่นจนทรมานแต่อย่างใด

และแล้วฉันก็อ่านการ์ตูนฝึบ ไม่เหลืออะไรให้ทำต่อเพราะฉันอยากเก็บเล่มที่เหลือไว้อ่านวันหลัง ฉันลุกขึ้นนั่ง เหลียวซ้ายแลขวาหาสามี ทว่าไร้แววของแมวดำตัวนั้น สงสัยจะไปวิ่งเล่นข้างนอก

กิจกรรมแก้เบื่อที่เหลืออยู่คงมีแค่การพูดคุยกับนิลจันทร์

คุยอะไรดีล่ะ

ฉันครุ่นคิดอยู่นาน ในที่สุดก็นึกออก

“ฉันอยากมีชื่อ เลือกร้อยยังงั้น”

ความจริงคือฉันไม่เคยคิดเรื่องชื่อมาก่อน จนกระทั่งรู้เมื่อที่ว่ายัยเด็กนั้นได้ชื่อเป็นของตัวเอง ไม่รู้หรือทว่าใครจะเรียกชื่อนอกจากนิลจันทร์กับราตรี คนอื่นคงเรียกฉันว่ามาน้ำพวยดี แต่ฉันไม่ชอบชื่อนั้น ถ้าได้เลือกชื่อให้ตัวเองคงมีความสุขกว่า

นิลจันทร์เลิกคิ้วเล็กน้อย เธอวางหนังสือลงบนแคร่ กลอกตามองข้างบนราวกับว่าคำตอบอยู่ที่ชั้นสองของบ้าน

“ปกติพ่อแม่หรือพระจะตั้งชื่อให้เด็ก แต่ถ้าอยากเลือกชื่อให้ตัวเอง คิดว่าเลือกจากความชอบเฉย ๆ ก็ได้”

“ฉันไม่แน่ใจว่าชอบอะไร การตัดสินใจได้ไหม”

“ไม่น่าเอามาตั้งชื่อเท่าไร...”

“อะไรวะ”

“ไหนบอกว่าแค่ชอบก็พอไง

“ถ้าอย่างนั้น...ชื่อที่เท่แล้วก็ไม่เกี่ยวกับกลางคืนละ มีไหม ฉันไม่อยากถูกนับรวมเป็นคนจำพวกเดียวกับราตรี”

ยัยนั้นทั้งเงี้ยว เชื่องช้า อวดรู้ แก่แดด ฉันไม่ชอบเลย ถ้าถูกตั้งชื่อที่หมายถึงดวงดาวหรือดวงจันทร์อะไรทำนองนั้น มันเหมือนกับฉันเป็นลูกสมุนของราตรีเลยไม่ใช่หรือ กลางคืนย่อมเป็นใหญ่กว่าดวงดาวกับดวงจันทร์สิ

“ไม่เอากลางวัน...แล้วกลางวันได้ไหม”

ก็ไม่ว่า ฉันพยักหน้าแทนคำตอบ ในใจแอบสงสัยว่านิลจันทร์คิดถึงอย่างอื่นนอกจากท้องฟ้าไม่ออกหรือ แต่ฉันชอบช่วงเวลาท้องฟ้าสว่าง มันไม่เย็บเหงา ไม่เหน็บหนาว มองเห็นอะไรต่ออะไรได้ชัดเจนดี ดังนั้นจะมีความสับสนของนิลจันทร์ไปแล้วกัน

“กลางวัน...กลางวัน...ทิวาไหม”

นิลจันทร์เสนอ ชันเบ้าปากใส่ทันที

“โคตรเซย ไม่เอา”

“...รู้ล่ะ”

“ธรรมดาไป”

“รวีไหม แปลว่าพระอาทิตย์”

“ความหมายดี แต่แก่”

พนันได้เลยว่ายัยนี่ดูแลละครน้ำเน่าย้อนยุค

ตอนนี้ฉันอยากได้ชื่อที่หมายถึงดวงอาทิตย์ มันคือสิ่งที่ทรงพลังที่สุดบนท้องฟ้า ส่งแสงเองได้ ไม่ต้องพึ่งพาใคร ถ้าดวงอาทิตย์เป็นสัญลักษณ์แทนตัวฉัน คนที่ขานเรียกชื่อฉันจะรับรู้ทันทีว่าฉันแข็งแกร่ง ไม่เป็นสองรองใครทั้งนั้น

แต่ไม่เอาชื่อแก่ ๆ ได้ไหม...

“ตะวัน”

ตะวัน...

ฉันทวนชื่อนั้นในใจ เวลาออกเสียงน่าจะฟังดูหนักแน่นกว่าทุกชื่อที่นิลจันทร์เสนอมาก่อนหน้านี้ แล้วคนฟังก็เข้าใจได้ทันทีว่าชื่อนี้หมายถึงดวงอาทิตย์ เป็นชื่อที่ตรงไปตรงมาดี ฉันถูกใจชื่อนี้

“ก็พอได้ ไม่ค่อยแก่ เอาชื่อนี้แหละ”

ฉันกอดอกเขินหน้า แสร้งว่าไม่ได้ฟังพอใจนัก แค่อยมเลือกชื่อนี้เพราะเห็นใจนิลจันทร์ที่อุตสาหะค้นสมองคิดให้ตั้งหลายชื่อเท่านั้น แม้ว่าความจริงฉันแทบอดใจรอไม่ไหวที่จะไปวัดยัยราตรีว่าฉันได้ชื่อที่เจ๋งกว่ามาแล้วก็ตาม

แสงอาทิตย์ย่อมชนะความมืดมิดเสมอ

นั่นไม่ได้หมายถึงราตรีที่ฉันแค่อยากเกทับเพราะรำคาญและหมั่นไส้

แต่หมายถึงทุกสิ่งที่มี่านฟ้าหรือใครก็ตามในร่างกายนี้ไม่กล้า
เผชิญหน้าต่างหาก

ฉันจะจัดการให้หมดเลย ไม่ยอมให้มาทำร้ายฉันอยู่ฝ่ายเดียวหรอก

“ตกลงว่าซื้อตะวันไฉ่ไหม”

นิลจันทร์ถามย่า เธอมองตาฉัน ยิ้มตาทื่ออย่างที่ไม่เคยยิ้มให้เห็น
มาก่อน ฉันทำตัวไม่ถูกจึงกระโดดลงจากแคร่แล้วก้าวจับไปนอกตัวบ้าน ทำทีว่า
กำลังมองหาสำลี นิลจันทร์ไม่ได้เดินตามฉัน แต่เสียงหัวเราะคิกคักของเธอลอย
มาตามสายลม

ในฤดูที่เห็บหนาวเช่นนี้ แสงอาทิตย์ช่วยให้รู้สึกอุ่นสบายเหลือเกิน

แสงแดดแยงตา ฉันหรีตามองมือตัวเองที่ถูกแสงอาทิตย์ส่อง ก้มมอง
เงาสีดำที่ทอดยาวไปจากตัว ตัวตนของฉันชัดเจนมากพอที่จะไม่ใช่ผีที่มาสิงร่าง
มี่านฟ้าแล้วไฉ่ไหม

ฉันจะไม่คิดว่าตัวเองเป็นผีอีกแล้ว

ฉันไม่อยากกลับบ้าน

ไม่อยากอยู่ที่นั่น ไม่อยากเจอแม่ของมี่านฟ้า

ท้องฟ้ามืดมิด ถึงเวลาดวงดาวอวดแสงระยิบระยับของมัน ฉันออก
จากบ้านนิลจันทร์มาตั้งแต่สองทุ่ม ไม่รู้ว่าตอนนี้อยู่กี่โมง แต่ฉันน่าจะยืนนิ่งอยู่
กลางทางเดินที่โดยรอบไร้ที่อยู่อาศัยมาเป็นชั่วโมงแล้ว เสียงแมลงกลางคืนร้อง
ระงม บ้าศรีเคยบอกว่าเสียงแบบนี้คือเสียงจิ้งหรีด

ไม่ว่าเสียงจิ้งหรีดจะไพเราะสักเพียงไร ฉันก็ไม่ชอบช่วงเวลาทุกอย่าง
มีดสนิทอยู่ดี

ยังมีด ฉันยิ่งมองไม่เห็นตัวเอง ข้อสงสัยที่ว่าฉันมีตัวตนอยู่บนโลกนี้
แน่หรือมักผุดขึ้นมาในตอนนี ถึงอย่างนั้นฉันก็ไม่ชอบแม่ของม่านฟ้ามากกว่า
ฉันยอมนอนข้างถนนท่ามกลางความมืดดีกว่ากลับบ้านไปเห็นหน้าเธอ

ความจริงฉันเคยคิดเรื่องหนีออกจากบ้านอยู่หลายครั้ง ทว่าฉันไม่มีที่
ให้ไป นอกจากบ้านนิลจันทร์ก็ไม่มีที่ไหนที่อยู่สบายแล้ว แต่ผู้ใหญ่แบบป้าศรีคง
ส่งฉันกลับบ้านม่านฟ้าอยู่ดี เผลอ ๆ ถ้าแม่ม่านฟ้ารู้เรื่อง ฉันกับราตรีอาจไม่ได้
ออกจากบ้านหลังนั้นอีกเลย

ฉันกลับบ้านดึกแทบทุกวัน ทำแบบนี้ติดต่อกันมาประมาณหนึ่ง
สัปดาห์ ฉันไม่รู้ว่ตอนราตรีออกมา เธอกลับบ้านเวลาใด รับมือกับแม่ของ
ม่านฟ้าอย่างไร ในกรณีของฉัน จะมีเสียงหวาดแหวสแบกั่วหูเอย่ต้อนรับเมื่อ
ฉันเปิดประตูบ้าน จากนั้นจึงตามมาด้วยความรุนแรงระหว่างฉันกับผู้หญิง
คนนั้น

แม้ว่าฉันไม่กลัวเจ็บ แต่ฉันก็ยังกลัวตาย

เดี๋ยวนี้แม่ของม่านฟ้าไม่ได้ใช้เพียงมือกับเท้าของเธอตบตีและกระแทบ
ฉัน เธอเริ่มคว้าของแข็งใกล้ตัวมาฟาดลงบนตัวฉัน

ฉันสู้กลับเสมอ ไม่ยอมเสียเปรียบอยู่ฝ่ายเดียว

ถ้ายอมให้ฟาด ฉันอาจตายก็ได้

ถึงอย่างนั้น...ถ้าฉันสู้กลับทุกครั้ง สักวันเธอจะตายไหม

นั่นคือเหตุผลที่ฉันไม่อยากรกลับบ้าน ฉันเกลียดแม่ของม่านฟ้า แต่ฉัน
ไม่ได้อยากพลั้งมือเพราะความโมโหจนกลายเป็นฆาตกรฆ่าคน หากเกลียด
ความเลวระยำของผู้หญิงคนนั้น ฉันก็ต้องไม่ระยำตามเธอ

‘แกไม่เคยทำนิสัยแบบนี้ะม่านฟ้า!’

ผู้หญิงคนนั้นจะตะคอกประโยคนี้อีกเมื่อฉันดำหรือสู้อีกกลับ

ก็ฉันไม่ใช่ม่านฟ้า เรื่องอะไรฉันต้องยอมให้แกทำร้าย หรือต่อให้ฉันเป็นม่านฟ้าที่ถูกขืนมาต่อต้าน คนเป็นแม่แบบแกก็ควรสำนึกว่าการกระทำของตนต่ำช้าเพียงใดบ้าง

ฉันกำหมัด ความโกรธอัดแน่นอยู่เต็มอก มันต้องปะทุออกมาตอนฉันกลับถึงบ้านแน่

‘ไม่อยากกลับบ้านเลยจริง ๆ’

ฉันยืนนิ่งอยู่ที่เดิมอีกสักพัก สุดท้ายก็ตัดสินใจก้าวขาออกไปเพื่อเดินกลับบ้าน วันนี้ฉันจะพยายามใจเย็นลง ฉันต้องไม่กระทำในสิ่งเดียวกันกับคนที่ฉันเกลียด ฉันหวังว่าตัวเองจะทำได้...

แสงอาทิตย์อ่อนชนะความมืดมิดเสมอ

ฉันนึกถึงชื่อ ‘ตะวัน’ ของตัวเอง ‘ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ฉันต้องผ่านมันไปได้’ การหนีปัญหาไม่ต่างอะไรกับการยอมแพ้ ฉันเชื่ออย่างนั้น

แตงนอนไม่หลับ

ม่านฟ้า...ลูกสาวเพียงคนเดียวของเธอยังไม่กลับบ้าน

สี่ทุ่มแล้ว ทำไมถึงยังไม่กลับบ้าน ไปเถลไถลที่ไหน ถูกใครลักพาตัว หรือทำมิดีมิร้ายไหม หากเกิดเหตุการณ์เช่นนั้นกับม่านฟ้า คนทั้งหมู่บ้านต้องโทษว่าแต่งเป็นแม่ที่ล้มเหลวแน่

แต่งไม่ได้ปล่อยปละละเลยม่านฟ้า เธอมีงานต้องทำ แต่งกำซั่ม
ม่านฟ้าเสมอว่าไม่ให้ออกไปข้างนอกตอนมืดค่ำเพราะอันตราย แต่ลูกสาวเธอ
ไม่เคยเชื่อฟัง แอบออกจากบ้านก่อนเธอจะกลับถึงบ้านเสมอ แต่งไม่เข้าใจว่าทำ
อะไรพลาดไป

ด่าก็แล้ว ตีก็แล้ว ตบก็แล้ว

ปกติม่านฟ้าจะยอมเชื่อฟังตั้งแต่ถูกดุด่า อย่างมากก็ดื้อรั้นได้ถึงแค่
ตอนถูกตี ม่านฟ้าไม่ใช่เด็กหัวรุนแรงปากเสียเหมือนที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

บางครั้งม่านฟ้าสงบปากสงบคำ บางครั้งม่านฟ้าก็ก้าวร้าวมากราวกับ
เป็นคนละคน แต่งคิดว่าลูกของเธอผิดปกติ หากนิสัยเสียตลอดเวลา เธอคงคิด
ว่าไปติดนิสัยเพื่อนเลว ๆ มา แต่ม่านฟ้ากลับแสดงออกแบบนั้นแค่บางวันและ
บางเวลา

ลูกสาวของเธอไม่มีวันมองเธอตาขวาง

ไม่มีวันไม่เชื่อฟังเธอ

ไม่มีวันตอบโต้เธอ

มีเสียงผลึกประตูดังเอี้ยด แต่งลุกจากเก้าอี้ไม่ทันที่ มือคว้าไม้เรียว
อันเดียวกับที่เคยใช้ทำโทษเด็กนักเรียนที่เธอสอน ยื่นกอดอกพร้อมประจันหน้า
กับม่านฟ้า

ม่านฟ้าเดินลงส้นเท้าเสียงดัง ไขว่หน้าบึ้งตึง เดินผ่านแต่งไปโดยไม่
แม้แต่จะเหลียวมอง ปฏิบัติราวกับว่าเธอเป็นเพียงธาตุอากาศ นั้นทำให้แต่ง
โมโห

แต่งคว้าข้อมือนม่านฟ้า บีบให้แรงที่สุด เธอเห็นม่านฟ้าคิ้วกระตุก แต่
ไม่แสดงสีหน้าเจ็บปวดหรือปริปากพูดอะไร

“บอกก็ครั้งแล้วว่ายากลับดึก แก่ทำฉันคิดมากจนนอนไม่หลับ
ไอ้ลูกสาวเลย!”

แม่ต้องสั่งสอนให้ลูกไม่ออกนอกถิ่นนอกทาง
ถ้ามันฟ้าเหลวไหล คนอื่นคงมองว่าเหลวไหลเหมือนแม่
ต้องเด็ดขาด ต้องทำให้มันฟ้าอยู่ในกรอบเกณฑ์ที่เธอสร้าง
มันฟ้าพยายามสะบัดแขนออก แดงไม่ปล่อย มือข้างที่ถือไม้เรียวข้าง
ขึ้นเตรียมฟาด จังหวะนั้นเองที่มันฟ้าหันหลังกลับมาถีบและผลักเธอออก แดง
เซถลาเล็กน้อย ยังไม่ล้ม

“อยากถูกนรกกินกบาลนักหรือไง ลูกที่โหดทำกับแม่อย่างนี้”

“แล้วปกติแม่เขาทำลูกตัวเองแบบนี้หรอ”

ความอดทนของแดงขาดฝั่ง เธอไม่เคยสอนให้มันฟ้าทำนิสัยยอวดี
แล้วนั้นอะไร มันฟ้ากำลังกำหมัดไม่ใช่หรือ ลูกสาวเธอคิดจะใช้กำปั้นชกเธอ
ใช่ไหม แดงรีบรุดเดินเข้าไปใกล้ เหยียงแขนฟาดไม้เรียวลงไปที่ต้นขาของมันฟ้า
เต็มแรง ทว่าสีหน้าของมันฟ้ากลับไม่สลดแม้แต่หน่อย ลูกสาวไม่กลัวเธอเลย

แดงกัดฟันกรอด ฟาดไม้เรียวอีกครั้ง

ฟาด

ฟาด

ฟาด

มันฟ้าตัวสั่น ทว่าไม่ใช่เพราะความกลัว

แดงผงะถอยหลังเมื่อรู้ๆ มันฟ้าก็หัวเราะออกมา ลูกสาวจ้องเธอเขม็ง
แดงเคยเห็นมันฟ้าโกรธหรือกลัวตอนถูกตีอยู่บ้าง แต่มันฟ้าไม่เคยหัวเราะแล้ว
ยี้มอย่างนี้

“หยุดทำไม ไม่ตีให้ตายไปเลยล่ะ”

ม่านฟ้าหุบยืมแล้วพุดประชิดเสียงแข็ง ตอนนั้นแววตาของเธอว่างเปล่า
ไร้ซึ่งความรู้สึกใด

“อะไร! แกอย่ามาประชิดแม่ตัวเองแบบนี้ะม่านฟ้า!”

“ไม่ได้ประชิด แล้วฉันก็ไม่ใช้ลูกแกด้วย”

แต่งขนลุกชูไปทั้งตัว เธอคิดมาสักพักแล้วว่าม่านฟ้าแปลกไป
ไม่เหมือนม่านฟ้าคนเก่าที่สุดไสและเป็นเด็กดีเชื่อฟังเธอ แต่งไม่คิดว่าม่านฟ้า
โกหกเพื่อจะให้กลัว ลูกของเธอเป็นมิตรกับทุกคน แม้แต่ยุ่งยังไม่กล้าตบ

เธอเผลอนึกถึงเรื่องลับขึ้นมา แต่ก็ปิดตาคิดนั้นทันที แต่งจะ
ไม่เป็นคนโง่งมยิงตามสามีที่ทิ้งลูกเมียไปเรียนวิชาหมอธรรมอะไรนั่นเด็ดขาด
หญิงสาวสูดอากาศเข้าเต็มปอด ทำเป็นใจดีสู้เสือ พยายามฉีกยิ้มขณะตอบกลับ

“ทหรี่จริง ๆ ฉันไม่น่าคลอดแกออกมาเลย”

“เออ คลอดมาแล้วเลี้ยงแบบนี้ก็อย่าคลอดออกมาแต่แรกเหอะ”

“ม่านฟ้า!! แกอย่ามาปากหมาใส่ฉันแบบนี้ะ!!”

“ฉันไม่ใช่ม่านฟ้า!! ไม่ใช่ลูกแก!! ไม่อยากมีแม่แบบแก!!”

เด็กผู้หญิงที่ควรเป็นลูกสาวของเธอแผดเสียงดังกึกก้อง มือทั้งสองข้าง
ยื่นออกมาผลัดแกจนลั่น เด็กคนนั้นหายใจหอบ ทำท่าคล้ายจะพุดอะไรต่อ
ท่ามือค้างในอากาศ แต่ก็ทำเพียงแค่เผลอปากแล้วรีบวิ่งขึ้นไปบนห้อง

แต่งได้ยินเสียงกระแทกเท้าและปิดประตูดังปัง แต่นั่นยังไม่ดังเท่าคำพุด
ที่เด็กคนนั้นเอ่ยเมื่อครู่ หมายความว่าอย่างไรที่ว่าไม่ใช่ม่านฟ้า ไม่ใช่ลูกของเธอ

หญิงสาวปวดขมับ โกรธจนหน้าขึ้นเลือด ขณะเดียวกันก็หวาดกลัวใน
ความผิดปกติของลูกสาว คนปกติที่ไหนจะพุดเสียงแข็งว่าเป็นคนอื่นที่ไม่ใช่
ตัวเอง

ม่านฟ้าเป็นบ้า...

...หรือว่าถูกผีเข้ากันแน่

บางทีเธออาจต้องปรึกษาแก้ว

วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

๘

ราตรีกับตะวันไม่มาบ้านนิลจันทร์สามวันแล้ว

เด็กสาวใบหน้าที่กระระเซจื่อคอมองไปทางหน้าบ้านทุกห้านาที เผื่อว่าเพื่อนของตนจะปรากฏกายขึ้นตรงนั้น เธอไม่มีกะจิตกะใจจะอ่านหนังสือเรียนต่อแล้ว

นิลจันทร์กังวลว่าตัวเองอาจทำอะไรผิดต่อทั้งคู่ พวกเธอจึงหายไปโดยไม่บอกกล่าว หรือพวกเธอแค่ไม่สบาย

ตอนที่ถึงม่านฟ้าไป ม่านฟ้าคงรู้สึกประมาทนี้ใช่ไหม

นิลจันทร์หัวเราะเยาะตัวเองในใจ กรรมตามสนองนี่เอง

เธอเพิ่งตั้งชื่อให้ตะวัน แต่มีโอกาสเรียกชื่อนั้นแค่ไม่กี่ครั้ง พอคิดว่าจะเรียกชื่อนั้นเยอะ ๆ ตอนเจอกันครั้งหน้า พวกตะวันก็หายไปเสียอย่างนั้น

ทั้งตะวันทั้งราตรีมีความสุขที่มีชื่อเป็นของตัวเอง ราตรียิ้มกว้างขึ้น เป็นธรรมชาติขึ้น ส่วนตะวันก็...เดะต๋อยนิลจันทร์บ่อยขึ้น อาจจะไม่ชอบใจเวลาเธอทำตัวสนิทสนมกระมัง นิลจันทร์ไม่มีปัญหากับการกระทำนั้น ตะวันมือเปาลงเยอะแล้ว เธอไม่เจ็บเลย

วันนี้วันเสาร์ พวกเธอไม่ต้องไปโรงเรียน ปกติตะวันจะมาหาที่บ้านตั้งแต่ช่วงพระจันทร์เพ็ญ ถ้านิลจันทร์ไม่มีการบ้านที่ยังทำไม่เสร็จ พวกเธอก็จะไปหาแม่ที่สวนเพื่อช่วยงานจิปาตะ รดน้ำพืชผลบ้าง ให้อาหารไก่บ้าง

นิลจันทร์ไม่ค่อยแข็งแรง เธอช่วยแม่ได้แค่นั้น

ตรงกันข้ามกับตะวัน เธอคนนั้นเอาเสียขุดดินเพื่อเก็บกระชายเป็น ชั่วโมงได้สบาย นั่นเป็นเหตุผลให้แม่เอ็นดูเพื่อนคนนี้ของนิลจันทร์มากจน เลี้ยงข้าวเลี้ยงขนมให้ประจำ

แม่ของนิลจันทร์เป็นคนซื่อ เธอไม่สงสัยเรื่องบุคลิกท่าทางที่เปลี่ยน ไปมาของเด็กคนที่เข้าใจว่าเป็นม่านฟ้าเลยแม้แต่น้อย

นิลจันทร์ไม่รู้ว่าเป็นเรื่องดีไหม ตะวันกับราตรีดูไม่อยากจะบอกความจริง ให้คนอื่นนอกจากนิลจันทร์ได้รับรู้ แต่นิลจันทร์คิดว่าถ้ามีผู้ใหญ่สักคนช่วยดูแล พวกเธออาจจัดการปัญหาได้ดีขึ้น อย่างเช่น...เรื่องแม่ของม่านฟ้า นิลจันทร์คิด ไม่ออกว่าลำพังพวกเธอจะรับมือไหวได้อย่างไร ทุกวันนี้เธอก็ยังเห็นรอยฟกช้ำ ตามตัวเพื่อนอยู่

เด็กสาวถอนหายใจ วางตำราลง อ่านไปก็ไม่รู้เรื่อง ไปหาแม่ที่สวน อาจจะได้ดีกว่า

ไม่นานตะวันกับราตรีจะกลับมา

นิลจันทร์พยายามคิดอย่างนั้น

“อ้าว จันทร แม่ศรีไม่อยู่รี”

เสียงหนึ่งร้องเรียกเธอจากหน้าบ้าน ปรากฏร่างหญิงวัยกลางคนรูปร่าง ท้วม บ้านน้อยเพื่อนของแม่นั่นเอง

“แม่อยู่สวนคะ มีธุระหรือเปล่าคะบ้านน้อย”

นิลจันทร์ถามตามมารยาท บ้านน้อยเงียบไปครู่หนึ่ง ยกมือขึ้นเกาคาง ท่าทางไม่มั่นใจว่าควรเล่าเรื่องนี้ให้นิลจันทร์ฟังดีไหม แต่สุดท้ายบ้านน้อยก็ ตัดสินใจประกาศข่าวด่วนข่าวร้อนประจำหมู่บ้านออกมา

“ก็ไม่ใช่ธุระสำคัญหรอก บ้าแค่นี้ได้ข่าวว่าวันนี้บ้านนั่งแดงจะจัดพิธีโล่ผี เลยกะมาชวนแม่ศรีไปดูด้วยกันนี่แหละ”

แดง...

ชื่อเหมือนแม่ของมาน้ำไฟเลย

นิลจันทร์ตัวแข็งทื่อ ผลอจิกมือลงไปในชายเสื้อโดยไม่รู้ตัว หรือนี่คือ เหตุผลที่ตะวันกับราตรีออกจากบ้านมาหาเธอไม่ได้

ไม่ ไม่สิ อาจเป็นบ้านคนอื่นที่ชื่อแดงเหมือนกันก็ได้ ไม่ใช่แม่ของ มาน้ำไฟหรอก

เธอพยายามปลอบใจตัวเอง เมื่อใจเย็นลงจึงถามบ้าน้อยให้มั่นใจ

“...ผีเข้าคนชื่อแดงหรือคะ”

นิลจันทร์แหม่ปาก หัวใจเต้นระล่ำไม่เป็นจังหวะ ภาวนาว่าบ้าน้อยจะไม่พูดอะไรที่เกี่ยวข้องกับมาน้ำไฟออกมา

“โอ๊ย เข้านั่งแดงชะที่ไหน ไปเข้าลูกมันโน่น สงสารลูกมันนะ มีแม่บ้า ๆ บอ ๆ แล้วยังถูกผีเข้าอีก โชคดีที่ผัวเก่าได้เป็นหมอธรรมแล้ว ไม่อย่างนั้น...”

บ้าน้อยเริ่มเล่าสถานการณ์ครอบครัวของแดงอย่างออกรสออกชาติ นิลจันทร์พยายามแสดงออกว่าเธอยังปกติดี แต่สมองของเธอชาวโพลนจน ไม่ได้ยินสิ่งที่บ้าน้อยพูดแล้ว แม่ชื่อแดง พ่อเป็นหมอธรรม ในหมู่บ้านนี้มีแค่คนเดียว

มาน้ำไฟผีเข้า...

ตะวันหรือราตรี

ตะวันหรือ ตอนนั้นตอนกลางวัน ราตรีไม่น่าออกมา

พวกผู้ใหญ่กำลังเข้าใจผิด ตะวันไม่ใช่ผี

นิลจันทร์หยุดคิดว่า ‘ทำอย่างไรดี’ ไม่ได้ ทว่าคิดซ้ำเท่าไรก็ไม่เจอหนทางคลี่คลายปัญหา เธอไม่มีคำนิยามสิ่งที่เพื่อนเป็นอยู่ แต่ตะวันกับราตรีไม่ใช่ผี ทั้งสองมีชีวิตจิตใจเช่นมนุษย์คนหนึ่ง แค่ออยู่ในร่างกายเดียวกับมาน้ำไฟ

เท่านั้น ดังนั้นต่อให้จัดพิธีโล้ผีอีกสักกี่ครั้ง พวกเธอก็ออกจากร่างไปไหนไม่ได้
อยู่ดี

หรือถ้าเกิด...พิธีกรรมทำให้พวกเธอหายไป...

ไม่ใช่เพราะเป็นผีที่ฟ่ายแพ้อาคมหอธรรม แต่เพราะถูกกดดันจน
ไม่เหลือความปรารถนาจะมีชีวิตอยู่

...ตะวันตกบราตรีอาจเป็นแบบเดียวกับมาน้ำที่จนถึงตอนนี้ยังไร้แวว
ว่าจะกลับมาได้

ความรู้สึกผิดที่นิลจันทร์มีต่อมาน้ำไม่เคยหายไป แม้ว่าจะมีเพื่อน
ใหม่สองคน หรือต่อให้เริ่มยิ้มมีความสุขได้บ้างแล้วก็ตาม

ไม่มีอะไรลบล้างความผิดที่นิลจันทร์เคยทำได้

ตะวันและราตรีไม่ใช่มาน้ำ

ทำดีกับพวกเธอสักเท่าไร มาน้ำก็ไม่ได้รับสิ่งเหล่านั้นที่นิลจันทร์
พยายามทำเพื่อชดใช้

เสียมาน้ำไปคนเดียวก็มากพอแล้ว นิลจันทร์ไม่อยากเสียใครเพราะ
ความซัดเซของตัวเธออีก เมื่อคิดได้ดังนั้น เธอจึงรวบรวมสติกลับมา หายใจ
เข้าลึก ๆ แล้วเอ่ยถามเส้นทางไปบ้านของมาน้ำจากบ้านน้อย

“อ้อ ก็เดินผ่านสวนกระชายของอี่แจ่มไป ตรงไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะเจอ
สามแยก เจอแล้วให้เลี้ยวขวา หลังไหนคนเยอะก็หลังนั้นแหละ จันทรียากไปดู
เหรอ ไปกับป้าไหมล่ะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ”

นิลจันทร์พรอดพราดวิ่งผ่านบ้านน้อยไปทันที บ้านน้อยอ้าปากค้าง ยืน
เกาหัวแกรก ๆ เพราะไม่รู้ว่านิลจันทร์จะรีบร้อนอะไรปานนั้น แล้วใครจะฟังเรื่อง
ที่เธออยากเล่าต่อละ

ตะวันไม่เคยเจอพ่อของม่านฟ้ามาก่อน

นี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้พบเขา

เป็นการพบกันที่เลวร้ายที่สุด

เมื่อเช้าแม่ของม่านฟ้าเดินมาเคาะประตูห้องบอกเธอว่าจะเชิญ
หมอธรรมมารदनน้ำมนต์ไล่สิ่งอัปมงคลออกจากบ้าน ให้เธอลงไปรับน้ำมนต์เมื่อ
ถึงเวลาด้วย ตะวันอะใจตั้งแต่ตอนนั้น เพราะเท่าที่รู้ แต่งไม่ใช่คนที่มลายใน
เรื่องเหนือธรรมชาติ

แต่ตะวันไม่ได้คิดอะไรมากมาย นอกจากว่าอยากหาจังหวะแอบ
ออกไปหานิลจันทร์ที่บ้าน เธอถูกกักบริเวณมาสามวันแล้ว ออกไปไหนไม่ได้
เพราะแม่ของม่านฟ้าเอาให้มาเฝ้าทั้งวัน

พอถึงเวลาบ่ายสาม แม่ของม่านฟ้าก็ขึ้นมาเคาะประตูเรียกรว ๆ ตะวัน
ยอมออกจากห้องเพื่อตัดรำคาญ ยอมสักหน่อย จะได้ออกไปนอกบ้านได้เสียที
แต่แล้วความหวังก็ดับวูบเมื่อมีผู้ชายแปลกหน้าสองคนเข้ามาจับตัวเธอทันทีที่
เธอลงมาชั้นล่าง แม้ตะวันจะพยายามดิ้นสุดกำลังก็สู้แรงผู้ชายสองคนไม่ได้

ตะวันถูกลากตัวไปหน้าบ้าน มีฝูงชนจำนวนมากยืนล้อมวงคอย
จับจ้องเธอ พวกนั้นกระซิบกระซาบกันไม่หยุด ตะวันตื่นตระหนก ไม่เข้าใจว่า
เกิดอะไรขึ้น พยายามใช้ขาเตะผู้ชายทั้งสองแต่ไม่เป็นผล

ตอนนั้นเองที่ใครบางคนปรากฏตัว เขาเป็นผู้ชายผิวคล้ำ หน้าตา
คมเข้ม สวมชุดสีขาวเกือบทั้งตัว เสื้อขาว กางเกงขาว ผูกเอวด้วยผ้าขาวม้า ชาย
คนนั้นเดินหลังตรง ท่าทางน่าเกรงขาม แววตาของเขานิ่งสงบ แต่งริบยกพานที่มี
ดอกไม้ ฐูป เทียน ผ้าไหม หมาก และเหล้ามาให้ชายผู้นั้น

‘พ่อ...’

ราตรีพูดโพล่งขึ้นมาในหัว เสียงของเธอเหมือนจะดีใจ แต่ก็มี
ความหวาดกลัวปะปนอยู่

พ่อ...ผู้ใหญ่อีกคนเดียวที่มาน้ำกับราตรีเคยเขียนในไดอารี่สมัย
เด็กว่าเขารักพวกเธอมาก

ทำไมเขาถึงอยู่ที่นี้ เขาทิ้งมาน้ำไปเกือบสิบปีแล้วไม่ใช่หรือ

“ครั้งนี้ฉันให้แกกลับมาทำหน้าที่พ่อ รักษามันซะ ฉันทนอึดี่ร้ายตนนี้
ไม่ไหวแล้ว”

แม่ของมาน้ำที่เดินตามหลังมาพูดกับชายคนนั้นเสียงแข็ง ทั้งสองมี
สีหน้าเคร่งเครียด แต่งัดริมฝีปากตนเองจนเลือดไหล ฝ่ายชายหันมามองตะวัน
กับราตรีในร่างมาน้ำ เขาถอนหายใจเบา ๆ ท่าทางลำบากใจ

“ไม่เป็นไรนะมาน้ำ เดี่ยวพ่อไล่ผีให้”

เขาวางมือลงบนหัวเด็กที่คิดว่าเป็นลูกสาว ไม่รู้ว่าลูกสาวคนที่ตน
พูดถึงไม่อยู่แล้ว จากนั้นจึงเดินออกไปล้อมสายสัญญาณรอบบริเวณพิธี ตอนนี้อง
ที่ตะวันกับราตรีเพิ่งตระหนักถึงสิ่งที่พวกเธอต้องเผชิญในเผชิญในอีกไม่ช้า

แต่งหลอกให้พวกเธอเข้าพิธีไล่ผี

และคนที่ทำพิธีให้คือเก่า...พ่อของมาน้ำ

เท่าที่พวกเธอรู้ พิธีไล่ผีจะมีการสวดคาถาแล้วก็การโบยพรวาย พวกเธอ
ไม่รู้อะไรไปมากกว่านี้ แต่เท่านั้นก็เพียงพอต่อการสร้างความรู้สึกไม่ปลอดภัย

แล้ว ไหนจะสายตาชาวบ้านที่คอยจับจ้อง เสียงให้ร้อง คำนินทามากมายที่ปากันพ่นออกมาโดยไร้ซึ่งความเกรงใจ

ตะวันกำหมัดจนเส้นเลือดปูด เธอไม่มีความรู้สึกผูกพันกับพ่อของม่านฟ้า เขาเป็นเพียงคนแปลกหน้าสำหรับเธอ แต่ม่านฟ้าล่ะ ราตรีล่ะ ต้องถูกพ่อที่ตัวเองรักเอาหยาบโหดหรือ ทั้งลูกไว้กับผู้หญิงประสาทกลับแบบแฉงก็ไร้ความรับผิดชอบมากพอแล้ว นี่ยังจะเสนอหน้ากลับมาทำร้ายลูกตัวเองด้วยพิธีกรรมโง่ ๆ แบบนี้อีก เป็นพ่อประสาอะไร

‘ใจเย็นก่อน ถ้าพวกเราแสดงเป็นม่านฟ้า เขาอาจไม่ทำอะไร...พ่อน่าจะจำเราได้’

ราตรีพูดด้วยเสียงสั่นเครือ ตะวันกัดฟันแน่น พยายามกดแรงโทสะที่กำลังปะทุขึ้นมา เธอต้องฟังราตรีบ้าง ตอนนี้สถานการณ์ไม่เหมือนทุกที แค่ว่ากำลังกับคำด่าช่วยให้พวกเธอรอดพ้นไปไม่ได้ ผู้ชายสองคนนั้นยังไม่ปล่อยแขนพวกเธอเลย

ตะวันสูดอากาศเข้าปอด ตัดสินใจว่าจะยอมให้ราตรีช่วยเจรจา แต่ฟ้ายังไม่มีดี ราตรีคงออกไปเผชิญหน้าได้ไม่นาน ตะวันต้องอยู่เคียงข้างเธอ

“พ่อ...พ่อจะทำอะไรหนู หนูกลัว”

ราตรีพูดออกไป ร่างกายสั่นเต็ม กลัวทั้งแสงแดด ฝูงชนและพิธีกรรม การถูกชายแปลกหน้าสองคนสัมผัสตัวอย่างใกล้ชิดทำให้เธอหายใจติดขัด พวกเขาจะทำอะไรมากกว่านี้ไหม จะเป็นอย่างไรถ้ามีคนรู้ว่าพวกเธอไม่ใช่ม่านฟ้า

“อย่าไปเชื่อมั่น! อีนี่มันเจ้าเล่ห์! ลองชูหรือตีมันสิ เดี่ยวมันก็เผยธาตุแท้เอง! มันจะเอาลูกเราไปนะเค้า!”

แต่งตะโกนขึ้น จากนั้นก็มีเสียงโห่ร้องสนับสนุนจากชาวบ้านที่มุงดู
ราตรีสะดุ้ง เหงื่อแตกพลั๊ก หน้าขาวซีด ทำไมแม่ถึงไม่เชื่อเธอ ราตรีได้แต่ภาวนา
ว่าพ่อจะไม่ทำตามคำพูดแม่

ถ้าถูกแม่ทำร้าย ถึงจะกลัวจนตัวแข็งทื่อ แต่เธอก็อดทนได้

แต่ถ้าเป็นพ่อ...

ถ้าเป็นพ่อ...ถ้าเป็นพ่อที่เธอรัก...

ราตรีไม่สามารถอธิบายความรู้สึกของตัวเองในตอนนี้ได้ มีเพียงน้ำตา
ที่ไหลออกมาอย่างควบคุมไม่ได้ ริมฝีปากของเธอสั่น มือแข็งเกร็ง ลืมวิธีหายใจ
ไปชั่วขณะ ตะวันเห็นว่าราตรีรับไม่ไหวแล้วจึงพยายามดึงเด็กคนนั้นกลับมา แต่
ราตรียั้งรั้ง เธอยังเชื่อมั่นในตัวพ่อ และไม่ยอมยกให้ตะวันออกมารับหน้า เธออาจ
ควบคุมสถานการณ์ได้

พ่อยังไม่พูดอะไร เขารับเครื่องบูชาครู สวดบูชาพระรัตนตรัยและ
ปริกรรมคาถาที่เธอไม่รู้จัก พิธีกรรมเริ่มขึ้นแล้ว...

หลังจากสวดเสร็จ พ่อก็เดินมาหาพร้อมกับขันนํ้ามนต์

“เอ็งเป็นใคร” เขาถามด้วยเสียงขึงขังวางอำนาจ พ่อไม่เคยพูดกับราตรี
แบบนี้ ไม่เหลือความอ่อนโยนในน้ำเสียงพ่อแล้ว

“มะ มะ ม่าน ม่าน...พะ”

นั่นไม่ใช่ชื่อของเธอ แต่เธอต้องเอ่ยชื่อม่านฟ้าเพื่อเอาตัวรอด ราตรีพูด
ตะกุกตะกักไม่เป็นคำ ปากเธอสั่นเกินไป สายตาเริ่มพร่าเลือนคล้ายจะหมดสติ

ทันใดนั้นหยดน้ำเย็นเยียบหลายหยดก็กระแทบผิวของเธอ พ่อกำลัง
พรมนํ้ามนต์ให้ บางที...บางที่อาจเป็นการพรมเพื่อสืริมงคลหรือปลอบขวัญเธอ
ที่ตกใจเรื่องพิธีกรรม

แต่แล้วพ่อก็พูดประโยคหนึ่งที่ทำให้ราตรีหัวใจสลาย

“ออกไปจากลูกสาวข้า คินลูกข้ามาเสีย”

แล้วเด็กน้อยคนที่เขาเคยชมตอนอ่านหนังสือให้ฟัง

เด็กน้อยคนที่ถามถึงดวงอาทิตย์

เด็กน้อยคนที่รักเขาสุดหัวใจ

เด็กคนนั้นไม่ใช่ลูกพ่อแล้วหรือ...

ราตรีร้องไห้โยเยสั่นสติ ในขณะที่ชาวบ้านเริ่มส่งเสียงร้องไหวกวากวากด้วยความตื่นเต้น อาการของราตรีเหมือนผีที่หวาดกลัวน้ำมนต์ในสายตาทูกเขา

ตอนนั้นเองที่ตะวันออกมา

ราตรีหลับไปแล้ว เรื่องนี้หนักหนาเกินกว่าเด็กคนนั้นจะรับไหว ตะวันไม่มั่นใจนักว่าจะจัดการได้ไหม แต่อย่างน้อยเธอก็ไม่ได้รักใครในลานพิธีนี้ เธอจะไม่เสียใจที่ถูกหักหลัง จะไม่ร้องไห้ให้ผู้ชายเฮงขวยตรงหน้าเหมือนราตรี

แม้ตะวันจะคิดเช่นนั้น แต่อาการทางกายตอนที่ราตรีออกมา ยังคงอยู่ เนื้อตัวยังสั่นสะท้าน จุกอก หายใจไม่ออก น้ำตายังคงไหลริน ราตรีทิ้งความเศร้าโศกไว้ในอกตะวันด้วยเช่นกัน

ตะวันพยายามควบคุมลมหายใจ เธอไม่ใช่คนฉลาดใช้คำพูด นอกจากคำตาก็ไม่รู้ว่าจะต้องพูดอะไร และเธอก็ไม่รู้จักม่านฟ้า ตะวันแสดงเป็นม่านฟ้าไม่ได้ แสดงอย่างไรก็ไม่เหมือนแน่ ความจริงแล้วเธอเกลียดการโกหกเสแสร้ง ตะวันอยากป่าวประกาศว่าตนไม่ใช่ม่านฟ้าเสียด้วยซ้ำ แต่นั่นคงเข้าทางแดง ผู้หญิงคนนั้นกับชาวบ้านคงรีบให้ร้องไห้แก่รีบใช้หายเสีย

ตะวันเพิ่งมีชื่อ เพิ่งได้รับสิ่งยืนยันว่าเธอมีตัวตน

แต่เมื่อถึงเวลาแบบนี้ ตัวตนของเธอกลับเป็นต้นเหตุของความหายนะ

เธอไม่ใช่ม่านฟ้า

เธอไม่ใช่ผี

ตะวันท่องเข้าไปมาในใจ ความโกรธที่ตอนแรกสะกดกลืนไว้เริ่ม
ล้นทะลัก ในเมื่อมันฟ้าหายไปแล้วความระยำของแดง แล้วตะวันกับราตรีที่
ต้องประทับประคองชีวิตนี้ผิดอะไรหรือ พวกเธอไม่ได้ช่วงชิงชีวิตของมันฟ้า
ผู้ใหญ่ไว้ ๗ แบบแตกต่างกันหากที่พรากชีวิตมันฟ้าไป

แม่ของมันเป็นคนผิด แล้วทำไมตะวันต้องมารับผิดชอบแทนละ

ลมหายใจเริ่มช้าลงบ้างแล้ว ตะวันตัดสินใจว่าจะไม่ปริากพูดอะไร
ทั้งน้ำเสียงทั้งวิธีพูดของเธอแตกต่างจากมันฟ้าลิบลับ หากพูดไปต้องถูกจับได้
แน่นอน

“มันไม่ยอมออกมา!”

“ลงห่วย! ลงห่วย!”

ตะวันซ่อนสีหน้าและแววตาโกรธแค้นไม่ได้ เมื่อชาวบ้านเห็นว่า
มันฟ้าดูร้ายขึ้น พวกเขาจึงเข้าใจว่าผีร้ายกำลังเผยตัวออกมาเพราะน้ำมันต์
เสียงจากคนที่มาฝังดูเริ่มดังโวกเหวกจากความตื่นเต้น เก้าสั่งให้เงียบด้วย
เสียงดังกึกก้อง เขาไม่อยากถูกรบกวนสมาธิระหว่างทำพิธี

นี่ลูกสาวเขา

จะให้พิธีเสียไม่ได้

“เอ็งต้องการอะไร มาส่งลูกข้าทำไม”

ตะวันเงียบ ไม่ตอบคำถามของเก้า

“ตอบ! อย่าให้ข้าต้องใช้ไม้แข็ง!”

ตะวันยังคงเงียบ

เก้ายื่นรอคำตอบ ทว่าได้รับเพียงความเงียบงัน เขาจ้องตะวันอยู่นาน
ราวกับกำลังใช้ความคิด และแล้วเขาก็ตัดสินใจเดินไปวางขันน้ำมันต์ ล้วงมือเข้า

ไปในยามผ้าฝ้ายสีซีด ก่อนจะหยิบวัตถุบางอย่างออกมา มันอยู่ในห่อผ้าสีขาว
เก่าๆ แกะห่อผ้า เมื่อเห็นวัตถุนั้นเต็มสองตา ตะวันก็ไม่อาจจะรับความโกรธ
ได้อีกต่อไป

มันไม่ใช่หวาย...

...แต่เป็นมิด

ตะวันดินสุดแรง เธอเตรียมใจจะถูกหวายฟาดแล้ว แต่เธอไม่คิดว่าสิ่งที่
กำไ้จะเป็นมิด ทำให้ถึงมีมิดในพิธีกรรมแบบนี้ละ อย่าวาแต่ผีเลย คนก็กลัวมิด
ไม่ใช่หรือ ตะวันไม่อยากจะยอมรับว่าเธอกลัว แต่เธอจดจำมิดในฐานะอาวุธสังหาร
ข้าวคนถูกแทงตายมิให้เห็นอยู่ถมเถไปตามหนังสือพิมพ์

เธอกำลังจะถูกฆ่าใช่ไหม

“ไอ้สวะ! แกจะฆ่าลูกตัวเองหรอวะ!”

ตะวันหลุดปากด้วยความตื่นตระหนก หัวใจเต้นเร็วขึ้นอีกครั้ง เธอ
กรีดร้อง พยายามข่วน เตะ และกัดผู้ชายสองคนที่จับตัวเธอไว้ แต่เธอก็ดิน
ไม่หลุด ต้องทำอย่างไรจึงจะมีชีวิตรอด

“ไม่ใช่ลูกข้าแต่เป็นเ็ง จะออกหรือไม่ออก!”

คำถามนั้นเป็นสิ่งที่ตะวันตอบไม่ได้ เธอเลือกได้เสียที่ไหนว่าจะออก
จากร่างนี้หรืออยู่ต่อไป เธอถูกทำร้ายซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่ก็ไม่ได้หายไปเหมือน
มานฟ้า แล้วจะรับปากได้อย่างไรว่าจะออก ให้ใครออกมาแทนก็ได้ ราตรีหลับ
แล้ว คนอื่นเธอก็ไม่ค่อยรู้จัก ไม่รู้วิธีเรียกด้วย

เมื่อเห็นว่าไม่มีการตอบรับ แก้วจึงถือมิดเล่มนั้นเดินเข้าไปหาตะวัน
แสงสะท้อนวาววับบนใบมิดคือหลักฐานยืนยันว่ามันคมเพียงใด อีกไม่ช้ามิด
เล่มนั้นต้องกรีดเนื้อหนังของเธอแน่ มันคงเจ็บปวดกว่าตอนถูกเล็บของแดงจิก
และข่วนไหม ทำอย่างไรดี

ตะวันหมดความหวัง เธอทำอะไรไม่ได้นอกจากกรีดร้อง
หยาดน้ำตาไหลพร่างพรู ไม่ใช่เพราะความเสียใจ แต่เป็นเพราะ
ความโกรธและสมเพชที่ตนไร้พลังถึงเพียงนี้

แม้จะได้ชื่อที่ทรงพลังสักเพียงใด

เธอก็เป็นแค่เด็กอ่อนแอไร้ทางสู้อยู่วันยังค่ำ

เด็กอย่างเธอไม่มีวันเอาชนะผู้ใหญ่ได้

จู่ ๆ ผู้ชนก็แตกฮือ มีใครบางคนฝ่าวงล้อมชาวบ้านเข้ามากระชาก
อาณาเขตสายสัญญาณ คว้าชั้นน้ำมันและตะครีองูชาติครุฑจนกระจุยกระจาย
เก๋างะไปด้วยความตกใจ ละสายตาไปจากตะวัน พื้กรรมล่มแล้ว ถ้าจะจัดพิธี
ต้องเริ่มใหม่ทั้งหมด ผู้ชายสองคนผลอผอนแรงที่ใช้จับกุมตะวัน จึงทำให้เธอดิ้น
ออกมาได้เกือบหลุด

ท่ามกลางความซุลมุน ชาวบ้านพากันถอยกรูดเพราะกลัวผีร้ายจะ
แผลงฤทธิ์ ใครคนหนึ่งวิ่งมากระชากตัวตะวันออกไปทั้งน้ำตา

นิลจันทร์...

เด็กทั้งสองวิ่งหนีไปโดยทิ้งความโกลาหลไว้เบื้องหลัง

ความเจ็บ

นิลจันทร์เร่งฝีเท้าเร็วที่สุดในชีวิต

เนื้อตัวร้อนรุ่ม ร่างกายเปียกชุ่มเหงื่อ เธอหายใจไม่ทัน รู้สึกเหมือนปอดจะฉีกอยู่รอมร่อ

ทำไปแล้ว เธอทำลงไปแล้ว

นิลจันทร์เพิ่งทำลายพิธีกรรมที่ชาวบ้านหลายคนศรัทธาพังทลาย เด็กสาวหวาดกลัวแวตาท่าที่จับจ้องมาที่ตนราวกับเห็นเธอเป็นตัวปัญหา ทำไมเธอจึงใช้วิธีอุกอาจแบบนี้ แม่ต้องเดือดร้อนเพราะเธอแน่

แต่ว่า...จะให้เธอทนดูเพื่อนแตกสลายไปต่อหน้าต่อตาหรือ

นิลจันทร์ไม่เคยเห็นตะวันแดงออกกว่าหวาดกลัวสิ่งใดอย่างชัดเจน เหมือนตอนเห็นมีดหมอมาก่อน ไม่เคยเห็นตะวันร้องไห้ด้วย

แท้จริงแล้วนิลจันทร์ไปถึงบ้านของมาน้ำตั้งแต่ช่วงเริ่มพิธี เธอไปทันตั้งแต่ตอนหมอธรรมบิรกรรมคาถา เธอเห็นว่าราตรีเป็นคนออกมาเจรจาอยู่ช่วงหนึ่ง แต่ทุกอย่างคงหนักหนาเกินไปสำหรับราตรี ตะวันจึงสลับออกมาแทน

เด็กสาวอยากเข้าไปช่วยตั้งแต่เห็นราตรีร้องไห้ ภาพนั้นบีบคั้นหัวใจ นิลจันทร์เหลือเกิน แต่ขาของนิลจันทร์กลับแข็งทื่อ ถูกโชตรวนแห่งความซี้ซາญ ล่ามไว้โดยสมบูรณ์ ลำพังเธอคนเดียวจะช่วยเหลือได้อย่างไร นิลจันทร์พูดไม่เก่ง ยิ่งเธอเป็นเด็กด้วย ผู้ใหญ่คนไหนจะเชื่อคำพูดเธอ

และถ้านิลจันทร์แสดงตัวเป็นฝ่ายปฏิบัติกับหมอธรรม...เธอจะถูกชาวบ้านมองว่าเป็นพวกเดียวกับผีร้ายไหม แม่ของนิลจันทร์จะถูกกล่าวหาว่า ผักเฝื่อนไสยสาขายด่าแล้วถ่ายทอดวิชาให้ลูกหรือไม่

นิลจันทร์ไม่อยากจะสร้างภาระให้แม่

ในตอนนั้นเธอได้ยื่นน้ำตาคลอด้วยความเจ็บใจ

นิลจันทร์หลงลืมความตั้งใจที่ทำให้เธอรีบวิ่งไปที่บ้านมานานฟ้าชั่วขณะหนึ่ง ความหวาดกลัวการถูกตัดสินโดยฝูงชนกลบฝังความคิดหมายมั่นที่จะปกป้องเพื่อนไปจนมืด เด็กสาวยอมแพ้ไปแล้ว...

จนกระทั่งตะวันกรีดร้อง...

เสียงกรีดร้องของตะวันกระชากนิลจันทร์ออกมาจากกันหลุมของความหวาดกลัว

...ถ้าเธอเมินเฉย เธออาจเสียเพื่อนไปอีกครึ่ง

นิลจันทร์แบกรับความรู้สึกผิดไม่ได้ ยิ่งรู้สึกผิด เธอยิ่งสูญเสียความสามารถในการรับผิดชอบหน้าที่ของตน และเธอก็จะเป็นภาระของแม่

ไม่ว่าเลือกทางใดก็ต้องลงเอยด้วยการเป็นภาระ นิลจันทร์จึงตัดสินใจว่าขอเป็นภาระโดยได้ช่วยเหลือเพื่อน สิ้นสุดความคิดนั้น เด็กสาวก็พุ่งตัวออกไป พังพิธีกรรมแล้วลากตัวตะวันออกมา

ตอนนี้เด็กสาวทั้งสองกุมมือกันแน่น ใบหน้าเปื้อนน้ำตาไม่ต่างกัน ตะวันไม่ได้สวมรองเท้า เธอเหยียบก้อนหินก้อนกรวดระหว่างทางจนเท้าเป็นแผล รองเท้าแตะของนิลจันทร์ก็ขาดไปข้างหนึ่งระหว่างวิ่ง พวกเธอไม่มีเวลาให้หยุดพัก เพราะอาจมีผู้ใหญ่วิ่งไล่หลังตามมาก็ได้

นิลจันทร์พาตะวันวิ่งผ่านสวนของชาวบ้าน เลี่ยงการใช้ทางรกรุงรังเพราะจะถูกล่ามจับได้ง่าย ความเร็วของนิลจันทร์ลดลง เธอขาดเส้นวิ่งแทบไม่ไหวแล้ว แต่เธอก็ยังพยายามวิ่งต่อไป

“พวกเรา...จะไปไหน...”

ตะวันถามขึ้นเมื่อเห็นเส้นทางที่ไม่คุ้นเคย เสียงของเธอขาดช่วง เหนื่อยหอบไม่ต่างจากนิลจันทร์

“ไปหาแม่...”

พวกเธอจะไปหาแม่ของนิลจันทร์ที่สวน

ศรีกำลังนั่งพักให้หายเหนื่อย

เธอทำงานของวันนี้เสร็จเกือบหมดแล้ว เหลือเพียงนำกระชายที่เก็บเกี่ยวมาไปล้างน้ำให้สะอาด จะได้นำไปขายที่ตลาดและขายต่อให้พ่อค้าคนกลาง วันนี้ลูกสาวของศรีไม่มาที่สวน เด็กที่ชื่อมานพ้าจึงไม่ได้มาด้วย ศรีรู้สึกว้าป่ายวันนี้ช่างเจียบเหงา

ศรีเคยเป็นห่วงนิลจันทร์ที่ไม่ยอมกินข้าวกินปลาอยู่พักใหญ่ เหตุน่าจะเกิดจากการทะเลาะกันแบบเด็ก ๆ สมัยศรีเป็นสาว เธอก็เคยทะเลาะกับเพื่อนใหญ่โตด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่องจนแตกหักกันอยู่ หากบอกว่าเพื่อนคนนั้นคือน้อยคงไม่มีใครเชื่อ ปัจจุบันไปมาหาสู่กันแทบทุกวัน ใครเห็นก็คิดว่าเป็นเพื่อนสนิทที่ไม่เคยแตกคอกัน

แต่นิลจันทร์กับมานพาก็อย่าผิดใจกันจนอดอาหารเป็นสัปดาห์อีกเลย
คนเป็นแม่อย่างเธอคงขมตานอนไม่ลง แค่ว่าครั้งเดียวศรีก็เกือบบอกให้นิลจันทร์
เลิกคบมานพแล้ว ดีที่เธอไม่ได้ทำอย่างนั้น มานพเป็นเด็กดีมากจริง ๆ

มานพเป็นเด็กที่คาดเดายาก แสดงอารมณ์ได้หลากหลาย ไม่เหมือน
ลูกสาวเธอที่หน้าตาเซื่องซึมเกือบตลอดเวลา นิลจันทร์แสดงอารมณ์มากขึ้น
หลังจากสนิทกับมานพ ครั้งหนึ่งศรีเคยภูมิใจที่นิลจันทร์เรียนเก่งจนเผลอ
เอ่ยชมเกินควรและทำให้ลูกสาวแบกรับความคาดหวังอันหนักอึ้งโดยไม่รู้ตัว

ศรีเคยบอกให้นิลจันทร์เรียนสูง ๆ จะได้เป็นเจ้าคนนายคน ไม่ต้องมา
ลำบากเหมือนพ่อแม่ พ่อแม่จะได้สบาย ถ้าสอบได้ที่หนึ่งทุกภาคเรียน นิลจันทร์
คงสอบเข้าคณะแพทยได้แน่นอน

ลูกสาวของเธอจริงจังกับคำพูดนั้นมาก นิลจันทร์เก็บตัวอยู่ในห้องเพื่อ
อ่านหนังสือเรียนเกือบทั้งวัน ไม่ออกไปวิ่งเล่น ไม่สูงลิ้นกับใคร ร่างกายที่ไม่
แข็งแรงอยู่แล้วก็มีแต่จะอ่อนแอลง ศรีไม่รู้ว่าต้องทำอะไร พยายามแก้คำพูด
ตน บอกว่าไม่ต้องเรียนได้ที่หนึ่งแล้ว ออกไปข้างนอกบ้าง นิลจันทร์ก็ตีความไป
ว่าศรีผิดหวังที่ตนเองสอบได้คะแนนน้อยลง

ที่ผ่านมาศรีทำได้เพียงพูดตะล่อมให้นิลจันทร์ออกไปเดินเล่นช่วงเย็น
สักยี่สิบนาทีเท่านั้น

โชคดียิ่ง ๆ ที่นิลจันทร์ได้พบสาลีกับมานพ

ระหว่างที่คิดอะไรเรื่อยเปื่อย เสียงผีทำของคนก็ดังขึ้น ศรีหันไปมอง
ตาม เธอคิดว่าจากเสียงแล้วต้องมีคนมากกว่าหนึ่งคนกำลังวิ่งมาทางสวนของ
เธอ

ปรากฏว่าเป็นนิลจันทร์กับมานพ เด็กทั้งสองคนหยุดยืนตรงหน้าศรี
เนื้อตัวมอมแมม ขาเปื้อนดินเปื้อนโคลน รองเท้าแตะของนิลจันทร์หายไป

ข้างหนึ่ง ในขณะที่ม่านฟ้าไม่ใสรองเท้าสักข้าง ศรีคงคิดว่าทั้งสองคงเล่นซ่อนตาม
ประสาเด็ก ถ้าเธอไม่เห็นน้ำตาบนใบหน้านิลจันทร์กับม่านฟ้าเสียก่อน

“ใจเย็น...ใจเย็น...พวกหนูใจเย็นนะ”

ศรีพยายามปลอบนิลจันทร์กับม่านฟ้า และน่าจะพยายามปลอบใจ
ตัวเองไปด้วย

ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่ต้องไม่ใช่เรื่องดีแน่

นิลจันทร์เผลอเข้ากอดศรี ศรีไม่คุ้นชินกับการกระทำแบบนี้สัก ปกติ
ลูกสาวของเธอซื่อๆ หายากที่จะกอดหรือหอมแก้มพ่อแม่ เมื่อตั้งใจสังเกตดู ศรี
จึงเห็นว่านิลจันทร์ตัวสั่นไม่หยุด ม่านฟ้าก็เช่นกัน เด็กคนนั้นยืนมองนิลจันทร์
กอดศรีนิ่งๆ ไม่ปริปากพูดอะไร ศรีจึงอ้าแขนบอกให้ม่านฟ้าเดินมากอด

ม่านฟ้ากอดเธออย่างแน่นๆ กังๆ ศรีใช้มือลูบหัวเด็กทั้งสอง ต้องให้
นิลจันทร์กับม่านฟ้ามีสติดีก่อน เธอจึงจะถามถึงสาเหตุของเรื่องราวได้ ศรีกอด
ปลอบเด็กทั้งสองคนอยู่สักพัก พาพวกเธอไปล้างเนื้อล้างตัว จากนั้นถึงเริ่มถาม
สถานการณ์

ศรีคิดไว้แต่แรกแล้วว่าคงไม่ใช่เรื่องดี

แต่ไม่คิดเลยว่าจะเป็นเรื่องใหญ่ขนาดนี้...

ลูกสาวของเธอไปทำลายพิธีไล่ผีที่บ้านม่านฟ้า ลากตัวเพื่อนออกมา
ระหว่างพิธีกรรมยังพอหาข้อแก้ต่างให้ได้ แต่นี่เล่นไปเตะเครื่องบูชาครูเสียหาย
ยับเยิน นิลจันทร์ใช้ชีวิตลำบากแล้ว...

ศรีพยายามไม่ถอนหายใจ เด็กสองคนนี้ซวยเสียมากพอแล้ว เธอ
เข้าใจนิลจันทร์ที่อยากช่วยเหลือเพื่อน และเธอก็ไม่คิดว่าม่านฟ้าถูกผีเข้าด้วย
แม้อารมณ์จะดูแปรปรวนสักเพียงไร แต่ศรีเชื่อว่าผีร้ายที่หวงกักกินมนุษย์ย่อม
ไม่ช่วยแม่เพื่อนซุดดินเก็บกระชาย และม่านฟ้าก็ชอบกินขนมโมจิกับปลาแห้งซีอิ๊ว

ไม่ใช่ของดิบอย่างที่ชื่นชอบกิน หากมันฟ้าถูกพ่อแม่ตัวเองจัดพิธีไล่ผีทั้งที่เธอเป็น
มนุษย์ปกติ นั่นน่าสะเทือนใจมากสำหรับศรี และมันฟ้าคงสูญเสียความไวใจที่
มีให้พ่อแม่ไปหมดสิ้น

แต่เป็นเรื่องใหญ่จริง ๆ

นิลจันทร์กับมันฟ้าจัดการเรื่องนี้เองไม่ได้แน่

แม้แต่ศรีก็สอมือเข้าไปก้าวก่ายเรื่องของครอบครัวอื่นได้ไม่มากนัก
เธอเป็นคนนอก ไม่เข้าใจหรอกว่าครอบครัวมันฟ้ามีปัญหาอะไรบ้าง

คงดูอยู่เหมือนกัน ถ้ามันฟ้ามาพักที่บ้านศรีชั่วคราว

เพียงแต่เธอทำแบบนั้นไม่ได้ อย่างไม่รู้ต้องพูดคุ้ยและขอโทษพ่อแม่
มันฟ้าก่อน

ศรีก็อดนิลจันทร์กับมันฟ้าอีกครั้ง บอกเล่าสิ่งที่ตนจะทำต่อจากนี้ให้
พวกเขาฟัง ทั้งสองยอมรับอย่างไม่ได้มีใจนัก

ศรีจูงมือทั้งสองกลับไปที่บ้าน นิลจันทร์กับมันฟ้าต้องทำแผลที่เท้า
และมีรองเท้าใส่ก่อนไปเผชิญเรื่องหนักใจ

แต่งกัลดืบจนเลือดซิบ

ลูกสาวเธอหายไป มีเด็กที่เธอไม่รู้จักมาลากมันฟ้าไประหว่างทำพิธี
ไล่ผี เด็กนั้นมันเป็นใคร เด็กเหลวไหลที่ทำให้มันฟ้ากลับบ้านมืดค่ำหรือ มันมา
ทำลายพิธีทำไม ถ้ามันฟ้ากลับมาเป็นเหมือนเดิมไม่ได้ ใครจะรับผิดชอบ

ตอนนี้คนที่มามุ่งดูพิธีแยกย้ายกันกลับเกือบหมดแล้ว เดิมทีแต่งไม่ได้
เชิญชวนพวกนั้นมาดูตั้งแต่แรก ไม่รู้ใช้อีตัวไหนสอด้รู้แล้วกระจายข่าวไปทั่ว

หมู่บ้านจนยกโขยงกันมาหมด เธอไม่ชอบการตกเป็นขี้ปากใคร แต่ก็ไม่ชอบ
สายตาช่างตัดสินจากชาวบ้านนักหรอก แม้สายตาเหล่านั้นจะจับจ้องไปที่
ลูกสาวเธอก็ตาม

แต่ไม่ได้คุยกับแก้มมากนัก เธอสนใจแค่ว่าม่านฟ้าจะปลอดภัยดีไหม
แล้วจะกลับมาเป็นม่านฟ้าคนเก่าได้หรือไม่ ดังนั้นสิ่งที่เธอสนทนากับแก้ม
มีเพียงการถามถึงเรื่องพิธีกรรมและเร่งให้แก้มส่งคนออกไปตามหาลูก ทว่าหา
เท่าไรก็หาไม่เจอ

ม่านฟ้าอยู่ที่ไหน

แต่แล้วก็มีเสียงตะโกนบอกว่าเจอม่านฟ้าแล้ว แต่รีบวิ่งออกไปหน้า
บ้าน เธอเห็นผู้หญิงคนหนึ่งเดินจูงมือนม่านฟ้ากับเด็กคนที่ทำลายพิธีกรรมของ
วันนี้มาทางบ้านของเธอ แต่ระแวงผู้หญิงคนนั้นทันที เพราะเธอไม่ได้จุด
กระซางเหมือนคนที่ช่วยพาตัวเด็กเจ้าปัญหาสองคนมาส่งคืน แต่เธอทะนุถนอม
เด็กทั้งสองราวกับกำลังปกป้องใจเด็กที่เพิ่งพบเจอเรื่องเลวร้ายมา

แต่ก็ไม่ชอบเธอตั้งแต่แรกเห็น และตัดสินใจว่าจะด่าทอเด็กทั้งสองคน
ทันที ไม่จำเป็นต้องเสวนากับผู้ใหญ่ที่โง่เด็กจนเสียนิสัย

ทั้งสามคนหยุดยืนตรงหน้าเตา แต่รีบคว้าข้อมือนม่านฟ้าแล้วกระซาง
อย่างแรง ทว่าม่านฟ้าออกแรงต้านไว้ พยายามดึงมือข้างนั้นกลับ มืออีกข้างก็
เกาะแขนผู้หญิงด้านข้างไม่ยอมปล่อย

“ใจเย็นก่อน ๆ เด็กมันกลัว เอ้า จันทร์ ขอโทษนะสิ”

เด็กผู้หญิงหุ้नขี้ก้างยกมือไหว้เตา เธอรู้สึกว่าเป็นการขอโทษที่
ไม่จริงใจเอาเสียเลย เด็กคนนี้ไม่แม้แต่จะสบตาเธอด้วยซ้ำ ยิ่งเห็นท่าทีแบบนี้
เตายังไม่พอใจ เธอเริ่มด่าทอเด็กคนนั้นทันทีโดยไม่เว้นจังหวะหายใจ ศรี
พยายามปราม แต่เตาก็ไม่ยอมหยุด จนแก้มต้องเข้ามาขวาง

“พอแล้วแดง เอาลูกมารดน้ำมนต์ก่อน”

“น้องเด็กนี้ต้องรับผิดชอบ! ถ้ามันฟ้าถูกผีนั้นกินจนตายแล้วฉันจะอยู่
ยังไง!”

แดงตะคอกใส่สามี น้ำตาที่เกิดจากอารมณ์มากมายเริ่มคลอเบา เธอ
ไม่ยอมใช้ชีวิตอย่างโดดเดี่ยว มันฟ้าเคยเป็นเด็กดีกว่านี้ ลูกสาวคนนั้นของเธอ
หายไปไหน เธอไม่อยากได้มันฟ้าที่อมทุกข์หรือก้าวร้าว การที่นิสัยเปลี่ยนไป
คนละตัวแบบนี้จะเป็นอะไรไปได้

อย่างไรมันฟ้าก็ต้องถูกผีเข้า ต้องไล่ผีออกเดี๋ยวนี้

ทำอะไรก็ได้ให้ไม่มีใครคิดว่ามันฟ้าเป็นบ้า

แม่ที่เลี้ยงลูกให้เป็นบ้า จะถูกคนอื่นมองว่าเป็นแม่แบบไหนกันล่ะ

แดงยอมเชื่อเรื่องผีมากกว่าเชื่อว่ามันฟ้าเป็นบ้า

“ฉันขอโทษแทนลูกสาวจริง ๆ มันแค่อยากช่วยเพื่อน มันคิดว่าหมอจะ
เอาผิดแดงเพื่อนมัน ลูกสาวพวกแกก็คิดแบบนี้เหมือนกัน ฉันถามดูแล้ว”

ศรีขอโทษขอโพยและพยายามอธิบาย แม้เธอไม่เชื่อว่ามันฟ้าถูกผีเข้า
แต่การแสดงจุดยืนในตอนนี้นั้นคงมีแต่จะทำให้สถานการณ์ยิ่งเลวร้าย ต้องทำให้
แดงใจเย็นลงก่อน ไม่อย่างนั้นศรีคงช่วยอะไรเด็กสองคนนี้ได้

“มีดหมอใช้แต่ละตัวเท่านั้น ไม่ใช่แทงใครหรอก ฉันมีหน้าที่รักษาคน
ไม่ใช่เช่นฆ่า”

“เออ ึงหรือไง”

แดงหาจังหวะแทรกเพื่อด่าระบายความโกรธ เด็กทั้งสองคนก้มหน้างุด
กอดแขนศรีแน่นกว่าเดิม แก้วสังเกตเห็นอาการนั้น เขาคิดว่าหากจัดพิธีใหม่วันนี้
คงไม่ดีนัก ลูกสาวของเขาอาจเป็นอันตราย ทำทางของมันฟ้าก็เหมือนกำลัง
กลัวแดง ปกติแล้วผีควรกลัวหมอธรรมอย่างเขามากกว่า

ถ้ารู้สึกว่ามีบางสิ่งผิดปกติ แต่ไม่รู้ว่าจะอะไร ม่านฟ้าเสียงเปลี่ยน แวตาเปลี่ยน ไม่เหมือนม่านฟ้าที่เขารู้จัก กระนั้นกลับกลัวมืดหมอในฐานะอาวู ไม่ได้กลัวอากาศอย่างที่ผีส่วนใหญ่กลัว

“ลูกแกอาจจะเครียด ฉันไม่รู้เรื่องผีนักหรอก แต่บางที่เด็กมันกลัวไปก่อน ฟ้าอาจจะวาดเพราะตกใจกลัวมืดก็ได้ ตอนไปเล่นบ้านฉัน บางวันมันก็ทำทางห้าว ๆ พุดกับลูกฉันแรง ๆ เป็นปกติ”

ได้ฟังดังนั้น แดงก็โกรธจนเส้นเลือดปูด แท้จริงแล้วผู้หญิงคนนี้เป็นตัวการที่ทำให้ม่านฟ้ากลับบ้านดึกดื่นนี้เอง

“แถมเองที่ทำให้ลูกฉันกลายเป็นคนเหลวไหล บ้าหรือเปล่า ให้เด็กผู้หญิงกลับบ้านสี่ห้าทุ่ม แล้วเอามันไปอยู่บ้านแกทั้งวันได้ยังไง นี่มันลูกฉันไม่ใช่ลูกแก!!”

แดงด่าขอด กว่าศรีจะได้อธิบายว่าม่านฟ้าออกจากบ้านเธอไม่เคยเกินสามทุ่ม เวลาผ่านไปหลายนาทิจแล้ว แดงคิดว่าศรีโกหกจึงไม่หยุดพ่นถ้อยคำหยาบคาย แก้วพุดปรามอย่างไรก็ไม่เป็นผล

จนกระทั่งลูกสาวของแดงเริ่มปริปากพุด

“ฉัน...หนูไม่อยากกลับบ้านเพราะไม่ชอบแม่...”

...ประโยคนั้นทำให้แดงพุดอะไรไม่ออก

ทั้งพ่อ แม่ สามี ไม่มีใครต้องการแดงสักคน ลูกยังจะอยากหนีเธอไปอีกหรือ

ทำไม ทำไม ทำไม!!

หลังจากพลาดท้อง แดงก็ตั้งใจทำทุกอย่างให้ออกมาดีเสมอ แต่ทำไมคนอื่นถึงมองเธอไม่ดีทุกที เธอทำอะไรผิดนัก!

“ทำไม! ฉันเลี้ยงแกไม่ดีหรือไง! ข้าวก็ทำให้กิน หนังสือก็ส่งให้เรียน มีแต่แก่นั่นแหละที่ไม่เอาอะไรสักอย่าง!!”

แดงพยายามควบคุมเสียงไม่ให้สั่น หญิงสาวโกรธจนเลือดขึ้นหน้า เธอทำงานหาเงินเลี้ยงม่านฟ้าคนเดียว ลูกไม่รู้หรือว่าเธอเหนื่อย อยากเรียกร้องอะไรอีกล่ะ เท่านั้นเธอยังทำหน้าที่แม่ได้ไม่ดีอีกหรือ

“ไม่อยากถูกแม่ตี... ไม่อยากตีแม่แล้ว...”

ม่านฟ้าไม่พูดอะไรต่อแล้วซุกใบหน้าลงบนแขนศรี เล็บจิกขายเสื้อของศรีแน่น เด็กสาวกำลังซ่อนน้ำตาแห่งความเจ็บใจ เธอไม่อยากเรียกแดงว่าแม่ ไม่อยากประนีประนอม ไม่อยากยอมรับความรู้สึกตัวเอง แต่ไม่มีสิ่งใดที่เธอทำได้แล้ว

แดงชะงักไป ม่านฟ้าพูดอะไร ไม่ให้ตีแล้วจะให้ทำอะไร ถ้าปล่อยลูกทำผิดโดยไม่ทำโทษ เธอก็เป็นแม่ที่ดีไม่ได้ สำออยอะไรนัก ตอนเป็นเด็ก แแดงก็ถูกพ่อแม่ตีเหมือนกัน เธอยังผ่านมาได้เลย

แก้สั้มผัวไล่แดงเพื่อเรียกสติ เขาเคยอยู่กินกับแดง รู้ถึงอารมณ์และพฤติกรรมรุนแรงของแดง เขาจึงเชื่อว่าม่านฟ้าไม่ได้โกหก อาการประหลาดที่เป็นอยู่อาจไม่ใช่ผี แต่เป็นความเจ็บป่วยทางใจ และด้วยบทบาทหมอรธรรมของตน แก้วไม่สามารถพูดสิ่งที่คิดได้ทั้งหมด ชาวบ้านย่อมเชื่อเขา หากแดงตกเป็นขี้ปากชาวบ้าน เธอคงเครียดจนทำร้ายลูกอีก

“พอก่อน ลูกไม่ไหวแล้ว ไม่มีผีแล้ว ขวัญก็เสียหมดแล้ว”

แก้วรีบพูดขัดก่อนแดงจะพูดจาที่ม่านฟ้าที่เหนื่อยล้าทั้งกายใจไปมากกว่านี้

“อ้อ เท้าฟ้ามันเป็นแผล ฉันทำแผลให้เรียบร้อยแล้ว อย่าเพิ่งให้มันเดินเยอะ”

ศรีรับพูดต่อเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของแดง ตอนนี้อยู่ในสมองแดงมีสารพัดเรื่องราวที่เธอไม่อยากยอมรับและไม่รู้วิธีการจัดการ แแดงก็ลงมือทำของม่านฟ้า มือสั่นโดยไม่รู้ตัว แก้วสบจังหวะเรียกผู้ช่วยให้พาแดงไปนั่งสงบจิตใจ แล้วเขาจะช่วยรดน้ำมนต์ให้แดงกับม่านฟ้า ลูกสาวของศรีก็ต้องขอขมาครูด้วย

“อย่างนั้นฉันจะมาดูอาการกับรดน้ำมนต์ให้ทุกสัปดาห์ เธอจะได้สบายใจ”

นั่นคือข้อเสนอที่แก้วมอบให้แดง เขากำชับไม่ให้แดงทำร้ายม่านฟ้า ด้วยเหตุที่ว่าหากเด็กขวัญเสีย สิ่งไม่ดีจะเข้าแทรกแซงจิตใจได้ง่าย อาจเป็นอันตรายกับแดงและม่านฟ้า นอกจากรดน้ำมนต์ แก้วก็เอาพระเครื่องให้ภรรยา กับลูกสาวคนละองค์

การมีวัตถุให้ยึดเหนี่ยวอาจช่วยให้ทั้งสองมีสติขึ้น

...เขาหวังให้เป็นเช่นนั้น

แล้วก้าวก็กลับไปโดยไม่ได้กล่าวคำขอโทษ

ทุกอย่างสายเกินไปแล้ว...

ฝ่ายศรีอาสาทำอาหารเย็นให้สองแม่ลูก เธอพิจารณาดูแล้วพบว่า การทิ้งให้แดงกับม่านฟ้าอยู่ด้วยกันตามลำพังไม่ใช่ความคิดที่ดีนัก ม่านฟ้ายังคงกลัวอยู่ แแดงก็ยังยอมรับความจริงไม่ได้ เกิดปะทะกันขึ้นมาจะยิ่งไปกันใหญ่ ต้องทำให้พวกเธอผ่อนคลายลงบ้าง

บ้านแดงมีวัตถุดิบไม่มาก ศรีจึงทอดไข่เจียวใส่หอมแดงและทำน้ำพริก ผักต้มอย่างง่ายให้พวกเธอกิน ทั้งแดงทั้งม่านฟ้าก็มึนหน้ามึนตากินข้าวโดยไม่พูดอะไร บรรยากาศอึดอัดอย่างนี้จะลดความตึงเครียดได้อย่างไร ด้วยเหตุนี้ศรีจึงพูดเอาทักะพูดไปเรื่อยที่ฝึกกับน้อยมาใช้ เธอเล่าเรื่องน่าสนใจทุกเรื่องที่เกิดขึ้น คิดออก ทว่าแดงกลับจ้องศรีตาแข็ง

บางที่...ศรีอาจจะพลาดแล้ว

แต่ไม่เป็นไร ถูกถลึงตาใส่อย่างนี้ก็ดีกว่าให้แม่ลูกกินข้าวกันเงียบ ๆ

ขณะอยู่ที่บ้านแดง ม่านฟ้าไม่ยอมมอกห่างจากศรีเกินหนึ่งคืบ เด็กสาวเดินตามเธอตลอดเวลา นิลจันทร์ก็เช่นกัน น่าเห็นใจอะไรอย่างนี้ ถ้าศรีกลับบ้าน ม่านฟ้าจะอยู่อย่างไร แดงคงไม่ยอมให้ลูกสาวออกนอกบ้านไปหาเด็กที่พึงพิริจนกลับบ้านมีดคำหрок ใครจะเปิดใจไวขนาดนั้น

แต่แล้วศรีก็คิดอะไรออก

ศรีมองม่านฟ้าที่นั่งเบียดเธอ

“ให้ฉันแวะมาหาบางวันได้ไหมละ ฟ้ามั่นติดฉัน ถ้าฉันมาหาที่นี่ ลูกสาวแจะจะได้ไม่หนีออกจากบ้าน หรือถ้าวันไหนไปเล่นบ้านฉัน เตียวฉันเดินมาส่งก็ได้”

ไม่มีคำตอบใดจากแดงนอกจากความเงียบ

แดงไม่ได้ยอมรับ

แต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธ

เปลี่ยนไป

ม่านฟ้าปิดไดอารี

เธอคิดถึงได้ไม่ออก สมองกลายเป็นสีขาวโพลน

หญิงสาวผมแดงนั่งนิ่ง สายตาเลื่อนลอยไร้จุดหมาย ม่านฟ้านั่งอยู่
อย่างนั้นประมาณสิบห้านาที หูไม่ฟังเสียง ตาไม่ดูภาพ โลกของเธอตัดขาดจาก
โลกภายนอกไปชั่วขณะหนึ่ง

ม่านฟ้าได้สติพร้อมอาการปวดหนึบที่ขา ปลายนิ้วชาจนไร้ความรู้สึก
หญิงสาวหายใจหอบทั้งที่ ไม่ได้เคลื่อนไหวร่างกาย เธอรู้สึกเหนื่อยเหลือเกิน กว่า
ม่านฟ้าจะเริ่มคิดประมวลผลได้อีกครั้ง เวลาที่ผ่านมาเกือบครึ่งชั่วโมง

...สรุปว่าความทรงจำของเธอหายไปห้าปีเพราะมีคนอื่นใช้ชีวิตแทน
ใช้ใหม่

คนที่เรียนมหาวิทยาลัยไม่ใช่ม่านฟ้าตอนมีความทรงจำครบ แต่เป็น
คนอื่นที่ไม่ใช่ม่านฟ้าหรือ

ม่านฟ้าไม่เข้าใจและไม่อยากเข้าใจสาเหตุที่ทำให้มีคนอื่นอยู่ใน
ร่างกายเธอ บันทึกในไดอารีบอกว่าพวกเขาไม่ใช่ผี มีความคิดและความรู้สึก
เหมือนมนุษย์ทั่วไป พวกเขาไม่ใช่คนเดียวกับเธอแน่นอน สิ่งสุดท้ายที่ม่านฟ้าจะ
ทำคือตะโกนด่าพ้อด้วยถ้อยคำหยาบคาย

หรือว่า...เธอแค่เขียนนิยายลงไดอารีเพราะจัดการความเศร้าเสียใจ
ไม่ได้

ลายมือที่เห็นนั้นคงเป็นลายมือปลอมที่เธอฝึกเขียน
และที่จำอะไรไม่ได้ก็เพราะโรคสมองเสื่อม

ม่านฟ้าถูกไปหยิบดินสอมาแท่งหนึ่ง เธอเปิดไดอารี่หน้าที่ว่างอยู่ ลอง
ลอกลายมือของคนที่บอกว่าตนคือราตรีกับตะวัน เธอเขียนลายมือที่ใกล้เคียง
กับราตรีได้ แต่ลอกเลียนแบบลายมือของตะวันไม่ได้เลย พละกำลังของม่านฟ้า
มีไม่มากพอจะกดดินสอได้เข้มข้นขนาดนั้น เธอออกแรงจนปวดนิ้ว ตัวอักษรที่เขียน
ก็ยังไม่เข้มเท่า

เธอทำแบบเดิมซ้ำไปมา คาดหวังให้ผลลัพธ์เปลี่ยน
ทว่าทุกอย่างยังเหมือนเดิม
นั่นไม่ใช่ลายมือม่านฟ้า

คงจะมีคนอื่นอยู่ในร่างกายเธอจริง ๆ

หากพวกนั้นเป็นมนุษย์มีชีวิตจิตใจ ไม่ใช่ผีสิง เหตุใดจึงอาศัยอยู่ใน
ร่างกายเธอ แม้พวกเขาไม่ได้เลวร้าย ม่านฟ้าก็กลัวพวกเขาอยู่ดี

ม่านฟ้าอยากกลับไปนอนบนเตียง เพื่อว่าตื่นขึ้นมาแล้วทุกอย่างจะ
ปกติ เธอไม่ได้ยอมผสมสีแดง ยังสวมแว่นตาทรงหยดน้ำ ไม่มีลายมือคนอื่นใน
ไดอารี่ ไม่มีอาการประหลาดที่เมื่องขยับแขน แต่ม่านฟ้าก็กลัวว่าเธออาจไม่ตื่น
ขึ้นมาอีกเลย

หากตัวตนของม่านฟ้าหายจากโลกนี้ไปห้าปี
หลังจากหลับอีกครั้ง คราวนี้จะหายไปกี่ปี
สิบปี...ยี่สิบปี...หรือว่าตลอดไป...

หากยังมีโอกาสได้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุข ความตายก็ไม่ใช่สิ่งที่
ม่านฟ้าปรารถนา

หากบันทึกในไดอารีเป็นจริง แสดงว่านิลจันทร์ไม่เคยเกลียดม่านฟ้าเลย

อย่างน้อย...ขอให้ม่านฟ้าไม่หายไปก่อนได้พบนิลจันทร์

บาดแผลในใจยังไม่หายไป ม่านฟ้ายังคงเจ็บปวดและหวาดกลัว เธอเคยใช้เวลาอยู่กับนิลจันทร์แค่ประมาณหนึ่งปี แต่ตลอดห้าปีที่ม่านฟ้าหายไป คนที่สนิทสนมกับนิลจันทร์คือคนแปลกหน้าในร่างกายเธอ ตอนนี้นิลจันทร์อาจไม่ต้องการม่านฟ้าแล้วก็ได้

หากเป็นเช่นนั้น เธอควรทำอะไรต่อ

ระยะเวลาห้าปีนานเกินพอที่จะทำให้เกิดความรู้สึกแปลกแยก ม่านฟ้ารู้สึกกราวกับว่าตนอยู่ผิดที่ผิดทาง ผู้คนรอบตัวอาจไม่ใช่คนแบบที่เคยรู้จักอีกต่อไป นิลจันทร์เป็นคนแบบไหน แม้เป็นอย่างไร พอกลับมาหาเธอบ้างไหม สามีตายหรือยัง

ชีวิตที่มีแต่ความไม่รู้ช่างน่ากลัว

เธอต้องรู้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวเองให้มากกว่านี้

ม่านฟ้าไม่พร้อมอ่านไดอารีเล่มอื่นต่อ เธอลุกขึ้นไปสำรวจบริเวณใต้ที่เพิงเก็บกวาด ม่านฟ้าเห็นกล่องลังเล็ก ๆ อีกกล่องอยู่ใต้โต๊ะ หญิงสาวขอให้มันไม่ใช่ไดอารีอีกกล่อง เมื่อยกออกมา เธอก็เห็นข้อความที่เขียนด้วยปากกาเคมีว่า 'ของฝากจากป้าศรี'

ในกล่องมีรูปถ่ายสามใบ รูปแรกคือรูปสำลิตอนนอนหลับ สำลิตัวโตขึ้นมาก โตทั้งขนาดตัวและขนาดพุงของมัน ม่านฟ้าดีใจที่มันยังสบายดีและคงมีความสุขกับการกิน รูปที่สองคือรูปของนิลจันทร์กับม่านฟ้า...หรือใครสักคนที่ใช้ร่างกายม่านฟ้า พวกเขา กำลังลงชุดนักศึกษาในร้านเสื้อผ้า ในรูปนี้ม่านฟ้ายังไม่ยอมผสมสีแดง ทั้งสองยิ้มแย้ม ดูสนิทสนมกันดี

และรูปสุดท้าย...

รูปของป้าศรี ลูกชาติผู้เป็นสามีของป้าศรี และแม่แต่งกำลังนั่งกิน
แกงเขียวหวานด้วยกัน

แม่ดูแก่ลงเล็กน้อย รอยตีนกาปรากฏชัดขึ้น ผิวดำคล้ำมากขึ้น
เหมือนกัน สีหน้าแม่ในรูปนั้นเรียบเฉย ริมฝีปากที่เหมือนเส้นโค้งคว่ำกลายเป็น
เส้นตรงธรรมดา สีหน้าของแม่ไม่บึ้งตึงเหมือนแต่ก่อน แม่ของม่านฟ้าไม่ชอบ
ถ่ายรูป ปกติแม่จะตวาดแล้วเดินหนีทันทีเมื่อมีใครสักคนตั้งท่าจะถ่ายรูป
ไม่น่าเชื่อว่าป้าศรีจะถ่ายรูปนี้ได้

ตอนนี้แม่ที่ไม่เคยคบค้าสมาคมใครมีเพื่อนแล้วหรือ
คงเป็นเรื่องดี...แม่ไม่ต้องอยู่คนเดียว...

แม่คงไม่อยากตายเพราะกลัวการใช้ชีวิตอย่างโดดเดี่ยวแล้ว

นอกจากรูปถ่าย ในกล่องยังมีโปสการ์ดรูปทิวทัศน์อีกหลายใบ มี
ตุ๊กตาแมวขนาดเท่าฝ่ามือ บะหมี่กึ่งสำเร็จรูป สีไม้ราคาถูก สมุดวาดรูป แล้วก็
หนังสือการ์ตูนต่อสู้... สิ่งของส่วนใหญ่ไม่ใช่สิ่งที่ม่านฟ้าชอบหรือสนใจ แต่เธอ
อาจลองใช้สีไม้วาดรูปในสมุดดู หากเธอยังมีโอกาสตื่นขึ้นมาอีก

ป้าศรีแนบจดหมายเล็ก ๆ ว่าลูกชาติซื้อกล่องดิจิทัลมาจากกรุงเทพฯ
จึงอยากลองใช้ดู บะหมี่กึ่งสำเร็จรูป สมุดวาดรูป และสีไม้เป็นของที่แม่แต่งฝาก
ส่งมาพร้อมกัน ส่วนที่เหลือคือสิ่งของที่ป้าศรีกับลูกชาติคิดว่าม่านฟ้าชอบ

...แม่สนใจด้วยหรือว่าม่านฟ้าชอบวาดรูป

ไม่น่าเชื่อ...แม่เปลี่ยนไปมาก...

ม่านฟ้าไม่รู้ว่าจะวางตัวอย่างไรหากเจอแม่อีกครั้ง เธอยังเชื่อไม่ลงว่า
แม่เปลี่ยนไปแล้ว

หญิงสาวถอนหายใจ มีเรื่องให้คิดเต็มไปหมด เธอยังไม่ยอมรับคิด คำตอบให้อาณัติที่อาจไม่เกิดขึ้น ตอนนี้เธออยากหาคำตอบเรื่องสิ่งที่ตนเอง เป็นอยู่ ณ ปัจจุบันมากกว่า

มาน้ำสำรวจดูสิ่งของบนโต๊ะอีกครั้ง สายตาสะดุดที่แฟ้มพลาสติกใส สีเหลือง ข้างในแฟ้มมีกระดาษจำนวนหนึ่ง เธอเห็นสำเนาบัตรประชาชน ไม่แน่ว่าแฟ้มนี้อาจเป็นที่เก็บเอกสารสำคัญ มาน้ำหยิบแฟ้มเล่มนั้น ค่อย ๆ ค้นดู เอกสารทีละแผ่น

สำเนาบัตรประชาชน

สำเนาทะเบียนบ้าน

สมุดบัญชีเงินฝาก

ใบรับรองแพทย์...

มาน้ำพายุติใบรับรองแพทย์ เธอป่วยไข้ไหม หมายความว่าสิ่งที่เกิดขึ้น ทั้งหมดไม่ใช่การแต่งเรื่องเพื่อเจ้าคิดไปเอง มาน้ำตั้งใจอ่านคำวินิจฉัย อยากรู้ว่าตนป่วยเป็นโรคสมองเสื่อมหรือไม่

‘โรคหลายบุคลิก’¹

นั่นคือการวินิจฉัยโรคจากแพทย์ มาน้ำไม่รู้จักรโรคนี้

หลายบุคลิก...หมายถึงการที่คนคนหนึ่งนิสัยเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา หรือเปล่า

หรือหมายถึงการที่มีคนหลายคนอยู่ในร่างเดียวกัน

¹ โรคหลายบุคลิก (Multiple Personality Disorder) คือชื่อเดิมของโรคหลายอัตลักษณ์ (Dissociative Identity Disorder) โดยชื่อโรคหลายบุคลิกถูกยกเลิกอย่างเป็นทางการตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๓๗ ในคู่มือการวินิจฉัยและสถิติของโรคทางจิตฉบับที่ ๔ (DSM-IV)

ม่านฟ้าคิดว่าเป็นอย่างหลัง สิ่งที่ไม่เปลี่ยนไม่ใช่นิสัยเธอ แต่เป็นตัวตนที่ออกมาใช้ชีวิตต่างหากที่เปลี่ยน ม่านฟ้ารู้สึกอย่างนั้น

คนอื่นจะมองเธอเป็นตัวประหลาดไหม

ม่านฟ้าไม่อยากเป็นตัวประหลาดเลย

แต่ดูเหมือนว่าชีวิตของม่านฟ้าจะมีอิสระและมีความหวังมากขึ้น เพราะความพยายามในอดีตของคนแปลกหน้าในร่างกายนี้ บางที... ความประหลาดแบบนี้แหละที่ทำให้เธอยังมีชีวิตอยู่

ม่านฟ้าทุดตัวนั่งบนเก้าอี้ ครุ่นคิดว่าควรจัดการความสับสนวุ่นวายในใจอย่างไร เธอรู้สึกดีที่ไม่ต้องกังวลเรื่องแม่แล้ว รู้สึกดีที่นิลจันทร์ยังวนเวียนอยู่ในชีวิตเธอ ทว่าการยอมรับความผิดปกติของตนนั่นยากเหลือเกิน ม่านฟ้ากุมศีรษะอยู่นาน

ในที่สุดเธอก็คิดคำตอบได้

ม่านฟ้าหยิบไดอารีปกสีแดงซึ่งเป็นไดอารีเล่มใหม่ที่เพิ่งหามาเขียนข้อความของม่านฟ้าสั้นกระชับ เธอไม่กล้าเขียนอะไรมากนัก ม่านฟ้าไม่รู้ว่าคนที่ได้อ่านข้อความนี้จะมีกี่คนหรือเป็นคนประเภทใดบ้าง แม้เป็นคนไม่รู้จักกัน ม่านฟ้าก็ไม่อยากถูกเกลียดเลย

ก๊อก...ก๊อก...

ใครสักคนเคาะประตู

หญิงสาวผมสีแดงสะดุ้งตกใจ เธอไม่ทันสังเกตว่าห้องฟ้าข้างนอกเริ่มมืดแล้ว ม่านเดินไปเปิดไฟให้ทั้งห้องสว่าง กังวลว่าใครมาเคาะประตู เพื่อนร่วมห้องพักใหม่ หรือเป็นเพื่อนที่เรียนด้วยกัน ถ้าเป็นคนที่ไม่เคยพบกันมาก่อน ม่านฟ้าต้องแสดงออกอย่างไรให้เขาไม่สงสัยว่าเธอไม่ใช่คนที่เขารู้จัก

“อยู่ใหม่ เปิดให้หน่อยสิ ลืมหยิบกุญแจมา”

เสียงจากอีกฝั่งของประตูคือเสียงนิลจันทร์...

ม่านฟ้าพักห้องเดียวกับนิลจันทร์หรือ

ความจริงจำอันเจ็บปวดมากมายในอดีตฉายซ้ำในหัวของม่านฟ้าทันที เธอรู้แล้วว่านิลจันทร์ไม่เคยเกลียดเธอ ตรงกันข้าม เพื่อนรักพยายามหาหนทางช่วยเหลือเธอมาตลอด แต่ม่านฟ้ายังปล่อยมือจากอดีตไม่ได้ สำหรับนิลจันทร์ เวลาอาจผ่านมาห้าปีแล้ว แต่สำหรับม่านฟ้า มันเพิ่งผ่านมาวันเดียว เมื่อวานเธอยังอยากหายไปจากโลกเพราะถูกทอดทิ้งอยู่เลย

ตอนนี้ม่านฟ้ายังเป็นคนที่นิลจันทร์ต้องการอยู่ไหม

ม่านฟ้ากลัวว่าถ้าออกไปเผชิญหน้า เธอจะได้รับความจริงว่านิลจันทร์ไม่ต้องการม่านฟ้าแล้ว และเธอต้องกลับไปรู้สึกเจ็บปวดแบบเดิมอีก

ม่านฟ้ายืนนิ่งอยู่หน้าประตู สองมือกำกระโปรงนักศึกษาแน่น เหงื่อไหลจนชุ่มฝ่ามือ ระยะเวลาเพียงไม่กี่วินาทียาวนานถึงเพียงนี้เลยหรือ

ก๊อก...ก๊อก...ก๊อก...

"ฉันซื้อข้าวมาด้วยนะ เดี่ยวซัดหมดเหวอ"

นิลจันทร์เคาะประตูเรียกอีกครั้ง

เธอต้องตัดสินใจแล้ว

'เปิด' หรือ 'ไม่เปิด'

ถ้าแสร้งว่าไม่อยู่ห้อง นิลจันทร์คงเหนื่อยจะรอแล้วไปนั่งกินข้าวที่อื่นเอง ระหว่างนั้นม่านฟ้าอาจหลับไป มีคนอื่นออกมา จบเรื่องราวในวันนี้ไปอย่างสบายใจ ไม่ต้องกังวลนิลจันทร์เกลียด

แต่ว่า...เธออาจไม่มีโอกาสคุยกับนิลจันทร์อีกแล้ว

ม่านฟ้าหมุนลูกบิด เปิดประตูออกไปหาเพื่อนสนิทที่ไม่เจอกันมานาน

24 มี.ค. 2560

มาน้ำกลับมาแล้ว

ขอบคุณที่ช่วยฉัน

ไม่ว่าทุกคนจะเป็นใครก็ตาม

'เธอ' เป็นมนุษย์ ไข่มุข

